MERITYÖTÄ KOSKEVA VUODEN 2006 YLEISSOPIMUS

(5.2.2021, sisältää vuonna 2014, 2016 ja 2018 hyväksytyt ohjeiston muutokset)

JOHDANTO

Kansainvälisen työjärjestön yleiskonferenssi,

jonka Kansainvälisen työtoimiston hallintoneuvosto on kutsunut koolle Geneveen ja joka on aloittanut 94. istuntokautensa 7 päivänä helmikuuta 2006,

haluaa laatia yhden yhtenäisen asiakirjan, joka mahdollisuuksien mukaan sisältää kaikkien kansainvälisten merityötä koskevien yleissopimusten ja suositusten ajanmukaiset määräykset ja ne perusperiaatteet, jotka sisältyvät muihin kansainvälisiin työtä koskeviin yleissopimuksiin, erityisesti niihin, jotka liittyvät:

- pakolliseen työhön, 1930 (nro 29);
- ammatilliseen järjestäytymisvapauteen ja ammatillisen järjestäytymisoikeuden suojeluun, 1948 (nro 87);
- järjestäytymisoikeuden ja kollektiivisen neuvotteluoikeuden periaatteiden soveltamiseen, 1949 (nro 98);
- samapalkkaisuuteen, 1951 (nro 100);
- pakkotyön poistamiseen, 1957 (nro 105);
- työmarkkinoilla ja ammatin harjoittamisen yhteydessä tapahtuvaan syrjintään, 1958 (nro 111);
- työhön pääsemiseksi vaadittavaan vähimmäisikään, 1973 (nro 138);
- lapsityön pahimpien muotojen kieltämiseen, 1999 (nro 182); ja

on tietoinen siitä, että järjestön ydintehtävä on ihmisarvoisten työolojen edistäminen, ja

muistuttaa Kansainvälisen työjärjestön työelämän perusperiaatteita ja -oikeuksia koskevasta julistuksesta vuodelta 1998, ja

on tietoinen siitä, että ILOn muiden asiakirjojen määräyksiä sovelletaan myös merenkulkijoihin, joilla niiden ohella on muita oikeuksia, joita pidetään kaikkien ihmisien perusoikeuksina ja -vapauksina, ja

toteaa, että merenkulkualan yleismaailmallisesta luonteesta johtuen merenkulkijat tarvitsevat erityistä suojelua, ja

on tietoinen niistä kansainvälisistä määräyksistä, jotka koskevat alusten ja ihmisten turvallisuutta ja merikelpoisuudesta huolehtimista ja sisältyvät ihmishengen turvallisuutta merellä koskevaan vuodelta 1974 olevaan yleissopimukseen (muutettu) sekä kansainvälisiä sääntöjä yhteen törmäämisen estämiseksi merellä koskevaan vuodelta 1972 olevaan yleissopimukseen (muutettu), samoin kuin niistä merenkulkijoiden koulutusta ja pätevyyttä koskevista vaatimuksista, jotka sisältyvät vuodelta 1978 olevaan kansainväliseen merenkulkijoiden koulutusta, pätevyyskirjoja ja vahdinpitoa koskevaan yleissopimukseen (muutettu), ja

muistuttaa, että vuodelta 1982 olevaa Yhdistyneiden kansakuntien merioikeusyleissopimusta on edelleen kunnioitettava strategisesti tärkeänä asiakirjana, jossa määritellään merillä ja valtamerillä tapahtuvan toiminnan oikeudelliset puitteet ja johon merenkulun kansallinen, alueellinen ja maailmanlaajuinen yhteistyö perustuu, ja

muistuttaa Yhdistyneiden kansakuntien vuodelta 1982 olevan merioikeusyleissopimuksen artiklasta 94, jossa määritellään lippuvaltion velvollisuudet muun muassa sen lipun alla purjehtivien alusten työoloihin, miehitykseen ja sosiaaliturvaan liittyvissä kysymyksissä, ja

muistuttaa Kansainvälisen työjärjestön perussäännön 19 artiklan 8 kohdasta, jonka mukaan sitä, että jokin yleissopimus tai suositus hyväksytään konferenssissa tai että jäsenvaltio ratifioi jonkun yleissopimuksen, ei saa katsoa toimenpiteeksi, joka vaikuttaisi mihinkään lakiin,

päätökseen, tapaan tai sopimukseen, joka turvaa asianomaisille merenkulkijoille edullisemmat olosuhteet, kuin mitä yleissopimus tai suositus edellyttää, ja

päättää, että tämä uusi asiakirja tulisi laatia sellaiseksi, että mahdollisimman moni hallitus, laivanvarustaja ja merenkulkija, joka haluaa edistää ihmisarvoista työtä, voisi sen hyväksyä ja että sen uudistaminen, noudattaminen ja täytäntöönpano olisi helppoa, vaivatonta ja tehokasta, ja

päättää hyväksyä tietyt asiakirjan toteuttamiseen liittyvät ehdotukset, joka on istunnon esityslistan ainoa kohta, ja

päättää, että näistä ehdotuksista tulee laatia kansainvälinen yleissopimus;

hyväksyy tänä 23 päivänä helmikuuta 2006 seuraavan yleissopimuksen, jota voidaan nimittää Merityötä koskevaksi vuoden 2006 yleissopimukseksi.

YLEISET VELVOITTEET

I artikla

1. Kunkin tämän yleissopimuksen ratifioivan jäsenvaltion on sitouduttava täysin soveltamaan sen määräyksiä VI artiklassa edellytetyllä tavalla ja varmistamaan merenkulkijoiden oikeus ihmisarvoiseen työhön.

2. Jäsenvaltioiden on yhteistyössä toistensa kanssa varmistettava tämän yleissopimuksen tehokas täytäntöönpano ja soveltaminen.

MÄÄRITELMÄT JA SOVELTAMISALA

II artikla

1. Ellei erikseen toisin määrätä, tässä yleissopimuksessa tarkoitetaan

a) ”toimivaltaisella viranomaisella” sitä ministeriä, valtion virastoa tai muuta viranomaista, joka vastaa kyseisen määräyksen alaan liittyvien sääntöjen, määräysten tai muiden ohjeiden antamisesta ja noudattamisesta;

b) ”merityöehtojen noudattamista koskevalla ilmoituksella” säännössä 5.1.3 tarkoitettua ilmoitusta;

c) ”bruttovetoisuudella” vuoden 1969 aluksen mittausta koskevan kansainvälisen yleissopimuksen liitteen I tai muun sitä uudemman yleissopimuksen mukaisen mittausjärjestelmän mukaan laskettua bruttovetoisuutta; jos aluksen bruttovetoisuus määräytyy Kansainvälisen merenkulkujärjestön hyväksymän väliaikaisen mittausjärjestelmän mukaisesti, bruttovetoisuus ilmoitetaan kansainvälisen mittakirjan (1969) Huomautuksia -sarakkeessa;

d) ”merityösertifikaatilla” säännössä 5.1.3 tarkoitettua sertifikaattia;

e) ”tämän yleissopimuksen vaatimuksilla” tämän yleissopimuksen artikloiden, sääntöjen sekä ohjeiston A-osan vaatimuksia;

f) ”merenkulkijalla” henkilöä, joka työsuhteessa tai muutoin toimii tai työskentelee jossakin ominaisuudessa aluksella, johon tätä yleissopimusta sovelletaan;

g) ”merenkulkijan työsopimuksella” työsopimusta ja sen ehtoja;

h) ”merenkulkijoiden työnvälityspalvelulla” henkilöä, yhtiötä, laitosta, edustajaa tai muuta yksityisen tai julkisen sektorin organisaatiota, joka laivanvarustajien puolesta ottaa työhön merenkulkijoita tai välittää laivanvarustajille merenkulkijoita;

i) ”aluksella” alusta, joka purjehtii muualla kuin yksinomaan sisävesillä tai niihin liittyvillä tai suojatuilla vesialueilla tai alueilla, joilla sovelletaan satamasäännöksiä;

j) ”laivanvarustajalla” aluksen omistajaa tai muuta organisaatiota tai henkilöä, esimerkiksi laivanisäntää, edustajaa tai huoltovarustamoa, joka on ottanut vastuun aluksen toiminnasta ja joka on sen hyväksyessään sitoutunut vastaamaan tähän yleissopimukseen perustuvista laivanvarustajan velvollisuuksista ja vastuista riippumatta siitä, vastaako joistakin tehtävistä laivanvarustajan puolesta joku muu organisaatio tai henkilö.

2. Tätä yleissopimusta sovelletaan kaikkiin merenkulkijoihin, ellei erikseen toisin määrätä.

3. Jos syntyy epätietoisuutta siitä, voidaanko jotakin henkilöryhmää pitää tässä yleissopimuksessa tarkoitettuina merenkulkijoina, asian ratkaisee kunkin jäsenvaltion toimivaltainen viranomainen asiaankuuluvia laivanvarustajien ja merenkulkijoiden järjestöjä kuultuaan.

4. Ellei erikseen toisin määrätä, tätä yleissopimusta sovelletaan kaikkiin yksityisessä tai julkisessa omistuksessa oleviin aluksiin, joita vakituisesti käytetään kaupalliseen toimintaan, ei kuitenkaan kalastusta tai vastaavaa toimintaa harjoittaviin aluksiin ja perinteisesti rakennettuihin aluksiin kuten dhow:in ja džonkkeihin. Yleissopimusta ei sovelleta sota-aluksiin eikä laivaston tukialuksiin.

5. Jos syntyy epätietoisuutta siitä, sovelletaanko tätä sopimusta johonkin alukseen tai tiettyyn alusluokkaan, asian ratkaisee kunkin jäsenvaltion toimivaltainen viranomainen asiaankuuluvia laivanvarustajien ja merenkulkijoiden järjestöjä kuultuaan.

6. Jos toimivaltainen viranomainen päättää, että VI artiklan 1 kohdassa tarkoitetun ohjeiston tiettyjen määräyksien soveltaminen jäsenvaltion lipun alla purjehtivaan alukseen tai alustyyppiin olisi tällä hetkellä kohtuutonta tai käytännössä mahdotonta, mainittuja ohjeiston määräyksiä ei sovelleta siltä osin, kuin asiasta määrätään toisin kansallisilla laeilla tai määräyksillä tai työehtosopimuksilla tai muutoin. Päätös, joka voi koskea ainoastaan niitä aluksia, joita ei käytetä kansainvälisessä liikenteessä ja jotka ovat bruttovetoisuudeltaan alle 200, edellyttää, että asiaankuuluvia laivanvarustajien ja merenkulkijoiden järjestöjä kuullaan.

7. Jäsenvaltion tämän artiklan 3, 5, tai 6 kohdan nojalla tekemistä päätöksistä on ilmoitettava Kansainvälisen työtoimiston pääjohtajalle, jonka on tiedotettava niistä järjestön jäsenvaltioille.

8. Ellei erikseen toisin määrätä, viittaus tähän yleissopimukseen koskee myös sääntöjä ja ohjeistoa.

PERUSOIKEUDET JA -PERIAATTEET

III artikla

Kunkin jäsenvaltion on huolehdittava siitä, että sen lait ja määräykset, jotka liittyvät tähän yleissopimukseen, kunnioittavat niitä perusoikeuksia jotka koskevat

a) yhdistymisvapautta ja kollektiivisen neuvotteluoikeuden tunnustamista;

b) kaikkien pakkotyön muotojen poistamista;

c) lapsityön tehokasta poistamista; ja

d) työmarkkinoilla ja ammatin harjoittamisen yhteydessä tapahtuvan syrjinnän poistamista.

MERENKULKIJOIDEN TYÖTÄ KOSKEVAT OIKEUDET JA SOSIAALISET OIKEUDET

IV artikla

1. Jokaisella merenkulkijalla on oikeus turvalliseen työympäristöön, jossa on otettu huomioon turvallisuutta koskevat määräykset.

2. Jokaisella merenkulkijalla on oikeus oikeudenmukaisiin työsuhteen ehtoihin.

3. Jokaisella merenkulkijalla on oikeus ihmisarvoisiin työ- ja elinoloihin aluksella.

4. Jokaisella merenkulkijalla on oikeus terveydensuojeluun ja sairaanhoitoon, merimiespalveluihin ja muihin sosiaalisen suojelun muotoihin.

5. Kunkin jäsenvaltion on oikeudellisen toimivaltansa puitteissa varmistettava, että kaikki tämän artiklan edellisten kappaleiden mukaiset merenkulkijoiden työtä koskevat ja sosiaaliset oikeudet pannaan täytäntöön tämän yleissopimuksen mukaisesti. Ellei tässä yleissopimuksessa toisin määrätä, täytäntöönpano voi tapahtua kansallisella lailla ja määräyksillä, sovellettavilla työehtosopimuksilla tai muutoin käytännössä.

VOIMAANSAATTAMISEEN JA SOVELTAMISEEN LIITTYVÄT VELVOLLISUUDET

V artikla

1. Kunkin jäsenvaltion on saatettava voimaan ja sovellettava hyväksymiään lakeja tai määräyksiä tai muita toimenpiteitä, joilla varmistetaan, että se täyttää tästä yleissopimuksesta johtuvat velvollisuutensa lainkäyttövaltaansa kuuluvia aluksia ja merenkulkijoita kohtaan.

2. Kunkin jäsenvaltion on lainkäyttövaltansa puitteissa asianmukaisesti valvottava, että sen lipun alla purjehtivat alukset täyttävät tämän yleissopimuksen vaatimukset ja perustettava sitä varten valvontajärjestelmä, johon kuuluvat asiaankuuluvan lainsäädännön mukaiset säännölliset tarkastukset, raportointi ja oikeudelliset menettelyt.

3. Kunkin jäsenvaltion on varmistettava, että sen lipun alla purjehtivilla aluksilla on tämän yleissopimuksen mukainen merityösertifikaatti ja merityöehtojen noudattamista koskeva ilmoitus.

4. Aluksen, johon tätä yleissopimusta sovelletaan, voi kansainvälisen oikeuden mukaan tarkastaa muukin jäsenvaltio kuin lippuvaltio silloin, kun alus on jossakin tuon jäsenvaltion satamassa todetakseen, onko alus tämän yleissopimuksen vaatimuksien mukainen.

5. Kunkin jäsenvaltion on lainkäyttövaltansa rajoissa asianmukaisesti valvottava alueellaan mahdollisesti toimivia merenkulkijoiden työnvälityspalveluja.

6. Kunkin jäsenvaltion on kiellettävä tämän yleissopimuksen määräysten vastainen toiminta ja edellytettävä kansainvälisten lakien mukaisesti, että siitä seuraa rangaistus tai että se on oikaistava toimenpiteillä, jotka riittävästi pidättävät ryhtymästä määräyksien vastaiseen menettelyyn ja ovat kansallisen lainsäädännön mukaisia.

7. Kunkin jäsenvaltion on täytettävä tästä yleissopimuksesta johtuvat velvoitteensa siten, että se varmistaa, etteivät alukset, jotka purjehtivat sellaisen valtion lipun alla, joka ei ole ratifioinut tätä yleissopimusta, saa suotuisampaa kohtelua kuin alukset, jotka purjehtivat sen ratifioineen jäsenvaltion lipun alla.

SÄÄNNÖT JA OHJEISTON A- JA B-OSAT

VI artikla

1. Säännöt ja ohjeiston A-osan määräykset ovat pakollisia. Ohjeiston B-osan määräykset eivät ole pakollisia.

2. Kunkin jäsenvaltion on sitouduttava noudattamaan niitä oikeuksia ja periaatteita, jotka määritellään säännöissä sekä panemaan jokainen sääntö täytäntöön ohjeiston A-osan vastaavan määräyksen mukaisesti. Lisäksi jäsenvaltion on harkittava sitoumuksensa täyttämistä ohjeiston B-osan mukaisella tavalla.

3. Jäsenvaltio, joka ei voi panna täytäntöön oikeuksia ja periaatteita ohjeiston A-osan mukaisesti, voi, ellei tässä yleissopimuksessa erikseen toisin määrätä, panna ne täytäntöön sellaisten lakien ja määräysten tai muiden toimenpiteiden avulla, jotka olennaisilta osiltaan vastaavat A-osan määräyksiä.

4. Tämän artiklan 3 kohdan määräyksen täyttää jokainen laki, määräys, työehtosopimus tai muu toimenpide edellyttäen, että se on olennaisesti vastaava ja että kyseinen jäsenvaltio varmistaa,

a) että se edistää kysymyksessä olevan ohjeiston A-osan määräyksen tai määräyksien toteutumista ja tarkoitusta; ja

b) että sen avulla voidaan panna täytäntöön ohjeiston A-osan määräys tai määräykset.

LAIVANVARUSTAJIEN JA MERENKULKIJOIDEN JÄRJESTÖJEN KUULEMINEN

VII artikla

Jos jäsenvaltiossa ei ole sellaisia laivanvarustajia ja merenkulkijoita edustavia järjestöjä, joita tulisi kuulla yleissopimukseen liittyvien rajoitusten, poikkeusten tai muun joustavan soveltamisen johdosta, jäsenvaltio voi päättää niistä kuultuaan XIII artiklassa tarkoitettua komiteaa.

VOIMAANTULO

VIII artikla

1. Tämän yleissopimuksen virallisista ratifioinneista on rekisteröintiä varten lähetettävä ilmoitus Kansainvälisen työtoimiston pääjohtajalle.

2. Tämä yleissopimus velvoittaa vain niitä Kansainvälisen työjärjestön jäsenvaltioita, joiden ratifioinnit pääjohtaja on rekisteröinyt.

3. Tämä yleissopimus tulee voimaan 12 kuukauden kuluttua siitä päivästä, jolloin vähintään 30 jäsenvaltion ratifioinnit on rekisteröity edellyttäen, että niiden osuus maailman alusten bruttovetoisuudesta on vähintään 33 prosenttia.

4. Sen jälkeen tämä yleissopimus tulee voimaan kunkin jäsenvaltion osalta 12 kuukauden kuluttua siitä päivästä, jona sen ratifiointi on rekisteröity.

IRTISANOMINEN

IX artikla

1. Tämän yleissopimuksen ratifioinut jäsenvaltio voi irtisanoa sen kymmenen vuoden kuluttua siitä päivästä, kun yleissopimus on alun perin tullut voimaan lähettämällä siitä ilmoituksen Kansainvälisen työtoimiston pääjohtajalle rekisteröintiä varten. Kyseinen irtisanominen tulee voimaan vuoden kuluttua sen rekisteröimispäivämäärästä.

2. Kukin tämän yleissopimuksen ratifioinut jäsenvaltio, joka ei vuoden kuluessa edellisessä kappaleessa mainitun kymmenen vuoden määräajan päättymisestä käytä tämän artiklan mukaista irtisanomisoikeuttaan, on sidottu noudattamaan yleissopimusta seuraavan kymmenvuotiskauden ajan ja saa sen jälkeen irtisanoa tämän yleissopimuksen kunkin kymmenvuotiskauden päätyttyä tässä artiklassa määrätyin ehdoin.

VOIMAANTULON VAIKUTUS

X artikla

Tämä yleissopimus uudistaa yleissopimukset, jotka koskevat:

meripalveluksessa työskentelevien lasten alinta ikärajaa, 1920 (nro 7)

korvausta aluksen haaksirikon aiheuttamasta työttömyydestä, 1920 (nro 8)

merimiesten työnvälitystä, 1920 (nro 9)

meripalveluksessa olevien lasten ja nuorten henkilöiden pakollista lääkärintarkastusta, 1921 (nro 16)

merimiesten työsopimusta, 1926 (nro 22)

merimiesten kotiin lähettämistä, 1926 (nro 23)

kauppa-alusten päällystön ammattipätevyyden minimivaatimusta, 1936 (nro 53)

merimiesten vuosilomaa, 1936 (nro 54)

laivanisännän vastuuta siinä tapauksessa, että merimies sairastuu, joutuu tapaturman uhriksi tai kuolee, 1936 (nro 55)

merimiesten sairausvakuutusta, 1936 (nro 56)
aluksessa noudatettavaa työaikaa ja aluksen miehitystä, 1936 (nro 57)
merityöhön käytettävien lasten minimi-iän vahvistamista (muutettu), 1936 (nro 58)
laivaväen ruoanpitoa aluksessa, 1946 (nro 68)
laivakokkien pätevyystodistusta, 1946 (nro 69)
merenkulkijain sosiaalista turvallisuutta, 1946 (nro 70)
merenkulkijain palkallista lomaa, 1946 (nro 72)
merenkulkijain lääkärintarkastusta, 1946 (nro 73)
matruusien pätevyystodistusta, 1946 (nro 74)
laivaväen asuntoja aluksessa, 1946 (nro 75)
palkkoja, työaikaa aluksessa ja miehitystä, 1946 (nro 76)
merenkulkijain palkallista lomaa (muutettu), 1949 (nro 91)
laivaväen asuntoja aluksessa (muutettu), 1949 (nro 92)
palkkoja, työaikaa aluksessa ja miehitystä (muutettu), 1949 (nro 93)
palkkoja, työaikaa aluksessa ja miehitystä (muutettu), 1958 (nro 109)
laivaväen asuntoja aluksessa (täydentävät määräykset), 1970 (nro 133)
merenkulkijain työtapaturmien torjuntaa, 1970 (nro 134)
merenkulkijain jatkuvaa työllistämistä, 1976 (nro 145)
merenkulkijain palkallista vuosilomaa, 1976 (nro 146)
kauppa-aluksissa noudatettava vähimmäistasoa, 1976 (nro 147)
kauppa-aluksissa noudatettava vähimmäistasoa koskevaan yleissopimukseen nro 147 liittyvää pöytäkirjaa (1996)
merenkulkijoiden viihtyvyyttä ja hyvinvointia merellä ja satamissa, 1987 (nro 163)
merenkulkijoiden terveyden- ja sairaanhoitoa, 1987 (nro 164)
merenkulkijoiden sosiaaliturvaa (muutettu), 1987 (nro 165)
merenkulkijoiden kotimatkaoikeutta (muutettu), 1987 (nro 166)
merenkulkijoiden työ- ja elinolosuhteiden tarkastuksia, 1996 (nro 178)
merenkulkijoiden työnvälitystä, 1996 (nro 179)
merenkulkijoiden työaikaa ja alusten miehitystä, 1996 (nro 180).

TALLETTAMISEEN LIITTYVÄT TOIMENPITEET

XI artikla

1. Kansainvälisen työtoimiston pääjohtajan on tiedotettava kaikille Kansainvälisen työjärjestön jäsenvaltioille kaikista tämän yleissopimuksen ratifiointien rekisteröimisestä, hyväksymisistä ja irtisanomisista.
2. Kun VIII artiklan 3 kohdassa tarkoitetut ehdot ovat täyttyneet, pääjohtajan on ilmoitettava järjestön jäsenvaltioille se päivä, jolloin yleissopimus tulee voimaan.

XII artikla

Kansainvälisen työtoimiston pääjohtajan on annettava Yhdistyneiden Kansakuntien pääsihteerille täydelliset tiedot kaikista tämän yleissopimuksen rekisteröidyistä ratifioinneista, hyväksymisistä ja irtisanomisista Yhdistyneiden Kansakuntien peruskirjan 102 artiklan mukaista rekisteröintiä varten.

KOLMIKANTAINEN ERITYISKOMITEA

XIII artikla

1. Kansainvälisen työjärjestön hallintoneuvoston on jatkuvasti seurattava tämän yleissopimuksen soveltamista ja perustettava sitä varten erityinen merenkulkualan työstandardeihin perehtynyt asiantuntijakomitea.

2. Tämän yleissopimuksen mukaisia asioita käsitellessään komiteassa on oltava kaksi hallituksen nimeämää jäsentä kustakin yleissopimuksen ratifioineesta jäsenvaltiosta sekä laivanvarustajien ja merenkulkijoiden edustajat, jotka hallintoneuvosto nimittää Yhdistynyttä merityökomiteaa kuultuaan.

3. Niiden jäsenvaltioiden hallitusten edustajat, jotka eivät vielä ole ratifioineet tätä yleissopimusta, voivat osallistua komitean kokouksiin, vaikka heillä ei ole oikeutta äänestää tätä yleissopimusta koskevissa asioissa. Hallintoneuvosto voi kutsua komiteaan tarkkailijoiksi myös muiden organisaatioiden tai yhteisöjen edustajia.

4. Komiteassa laivanvarustajien ja merenkulkijoiden edustajien äänet on painotettava niin, että sekä laivanvarustajien ryhmä että merenkulkijoiden ryhmä kumpikin edustavat puolta kokouksessa läsnä olevien äänivaltaisten hallitusten edustajien äänimäärästä.

YLEISSOPIMUKSEN MUUTTAMINEN

XIV artikla

1. Kansainvälisen työjärjestön yleiskonferenssi voi muuttaa tämän yleissopimuksen määräyksiä Kansainvälisen työjärjestön perussäännön 19 artiklan määräyksien ja järjestön yleissopimusten hyväksymistä koskevien sääntöjen ja menettelyn edellyttämällä tavalla. Ohjeistoa voidaan muuttaa myös XV artiklassa edellytetyllä tavalla.

2. Jos joidenkin jäsenvaltioiden ratifioinnit on rekisteröity ennen kuin muutos hyväksyttiin, muutettu teksti on toimitettava sanotuille jäsenvaltioille ratifioimista varten.

3. Yleissopimuksen muutettu teksti on perussäännön 19 artiklan mukaisesti toimitettava myös järjestön muille jäsenvaltioille ratifioitavaksi.

4. Muutos katsotaan hyväksytyksi sinä päivänä, jona vähintään 30 muutoksen tai muutetun yleissopimuksen ratifioineen jäsenvaltion ratifioinnit on rekisteröity edellyttäen, että niiden osuus maailman alusten bruttovetoisuudesta on vähintään 33 prosenttia.

5. Muutos, joka on hyväksytty perussäännön 19 artiklan mukaisesti, sitoo vain niitä järjestön jäsenvaltioita, joiden ratifioinnit Kansainvälisen työtoimiston pääjohtaja on rekisteröinyt.

6. Tämän artiklan 2 kohdassa tarkoitetun jäsenvaltion osalta muutos tulee voimaan 12 kuukauden kuluttua siitä päivästä, kun muutos tämän artiklan 4 kohdan mukaan hyväksyttiin tai 12 kuukauden kuluttua siitä päivästä, kun sen muutoksen ratifiointi rekisteröitiin riippuen siitä, kumpi päivä on myöhäisempi.

7. Tämän artiklan 3 kohdassa tarkoitetun jäsenvaltion osalta muutettu yleissopimus tulee voimaan 12 kuukauden kuluttua siitä päivästä, kun muutos tämän artiklan 4 kohdan mukaan hyväksyttiin tai 12 kuukauden kuluttua siitä päivästä, jolloin sen ratifiointi rekisteröitiin riippuen siitä, kumpi päivä on myöhäisempi, ellei tämän artiklan 9 kohdasta muuta johdu.

8. Jäsenvaltiot, joiden ratifioinnit on rekisteröity ennen kuin muutos hyväksyttiin, ovat sidottuja yleissopimukseen, mutta eivät sen muutokseen.

9. Kukin jäsenvaltio, jonka ratifiointi rekisteröidään sen jälkeen, kun muutos hyväksyttiin, mutta ennen sitä päivää, jota tämän artiklan 4 kohdassa tarkoitetaan, voi ratifiointiasiakirjaansa liittämässään selvityksessä ilmoittaa, että se on ratifioinut vain yleissopimuksen mutta ei sen muutosta. Jos ratifiointiasiakirjaan on liitetty sanottu selvitys, yleissopimus tulee jäsenvaltion osalta voimaan 12 kuukauden kuluttua siitä päivästä, jona sen ratifiointi rekisteröitiin. Jos ratifioimisasiakirjaan ei ole liitetty sanottua selvitystä tai jos ratifiointi rekisteröidään 4 kohdassa tarkoitettuna päivänä tai sen jälkeen, yleissopimus tulee jäsenvaltion osalta voimaan 12 kuukauden kuluttua siitä päivästä, jolloin sen ratifiointi rekisteröitiin, ja muutos sitoo jäsenvaltiota tultuaan voimaan tämän artiklan 7 kohdan mukaisesti, ellei muutoksessa toisin määrätä.

OHJEISTON MUUTTAMINEN

XV artikla

1. Ohjeistoa voidaan muuttaa joko XIV artiklassa edellytetyllä tavalla tai, ellei erikseen toisin määrätä, menettelemällä tämän artiklan mukaisesti.

2. Järjestön kunkin jäsenvaltion hallitus tai XIII artiklassa tarkoitettuun komiteaan valittu laivanvarustajia tai merenkulkijoita edustava ryhmä voi tehdä Kansainvälisen työtoimiston pääjohtajalle ehdotuksen ohjeiston muuttamisesta. Jäsenvaltion hallituksen tekemän muutosehdotuksen edellytyksenä on, että sitä tukee tai kannattaa vähintään viisi yleissopimuksen ratifioineen jäsenvaltion hallitusta tai tässä kappaleessa tarkoitettu laivanvarustajia tai merenkulkijoita edustava ryhmä.

3. Pääjohtajan on, tarkistettuaan, että muutosehdotus on tämän artiklan 2 kohdan mukainen, viipymättä tiedotettava siitä ja sitä koskevista mahdollisista huomautuksista tai ehdotuksista järjestön kaikille jäsenvaltioille ja pyydettävä näitä tekemään muutosehdotusta koskevat huomautuksensa tai ehdotuksensa kuuden kuukauden kuluessa tai hallintoneuvoston päättämässä muussa määräajassa (joka ei saa olla lyhempi kuin kolme kuukautta eikä pidempi kuin yhdeksän kuukautta).

4. Tämän artiklan 3 kohdassa tarkoitetun määräajan päätyttyä muutosehdotus sekä yhteenveto mainitun kohdan mukaisesti tehdyistä mahdollisista huomautuksista tai ehdotuksista on lähetettävä komitean käsiteltäväksi. Komitean on hyväksyttävä muutos edellyttäen, että

a) kokouksessa, jossa ehdotusta käsitellään, on edustettuina vähintään puolet tämän yleissopimuksen ratifioineiden jäsenvaltioiden hallituksista; ja

b) vähintään kahden kolmasosan enemmistö komitean jäsenistä äänestää muutoksen puolesta; ja

c) tähän enemmistöön kuuluu vähintään puolet niiden hallitusten, laivanvarustajien ja merenkulkijoiden äänistä, jotka ovat kokouksessa edustettuina ja äänestävät ehdotuksen puolesta.

5. Muutokset, jotka on hyväksytty tämän artiklan 4 kohdan mukaisesti, on alistettava seuraavaan työkonferenssiin, jossa ne on hyväksyttävä siten, että vähintään kahden kolmasosan enemmistö läsnä olevista valtuutetuista äänestää niiden puolesta. Jos muutosehdotus ei saa tarvittavaa enemmistöä, se voidaan lähettää uudelleen käsiteltäväksi komiteaan edellyttäen, että komitea sitä pyytää.

6. Pääjohtajan on tiedotettava työkonferenssissa hyväksytyistä muutoksista kullekin jäsenvaltiolle, jonka ratifiointi oli rekisteröity ennen sitä päivää, jolloin työkonferenssi hyväksyi muutoksen. Jäljempänä näitä jäsenvaltioita nimitetään ratifioineiksi jäsenvaltioiksi. Tiedotuksessa on viitattava tähän artiklaan ja ilmoitettava se määräaika, jonka kuluessa tyytymättömyys on virallisesti ilmoitettava. Määräaika, joka on kaksi vuotta, alkaa tiedotuksen päivämäärästä, ellei konferenssi muutoksen hyväksyessään ole päättänyt muusta määräajasta, jonka on oltava vähintään yhden vuoden mittainen. Järjestön muille jäsenvaltioille on toimitettava jäljennös tiedotuksesta.

7. Työkonferenssissa hyväksytty muutos katsotaan hyväksytyksi, ellei yli 40 prosenttia yleissopimuksen ratifioineista jäsenvaltioista, jotka edustavat vähintään 40:tä prosenttia yleissopimuksen ratifioineiden jäsenvaltioiden alusten bruttovetoisuudesta, ole määräajan loppuun mennessä ilmoittanut pääjohtajalle virallisesti tyytymättömyyttään.

8. Hyväksytty muutos tulee voimaan kuuden kuukauden kuluttua siitä, kun asetettu määräaika päättyi muiden ratifioineiden jäsenvaltioiden osalta paitsi niiden, jotka ovat tämän artiklan 7 kohdan mukaisesti virallisesti ilmoittaneet tyytymättömyytensä eivätkä ole sitä peruuttaneet 11 kohdan mukaisesti. Tästä poiketen

a) kukin ratifioinut jäsenvaltio voi ennen määräajan päättymistä ilmoittaa pääjohtajalle, että muutos sitoo sitä vasta sen jälkeen, kun se on tehnyt erikseen ilmoituksen muutoksen hyväksymisestä; ja

b) kukin ratifioinut jäsenvaltio voi ennen muutoksen voimaantulopäivää ilmoittaa pääjohtajalle, ettei se katso muutoksen sitovan itseään tietyn ajanjakson aikana.

9. Muutos, josta on ilmoitettu tämän artiklan 8 kohdan a-alakohdan mukaisesti, tulee ilmoituksen antaneen jäsenvaltion osalta voimaan kuuden kuukauden kuluttua siitä, kun jäsenvaltio on tiedottanut pääjohtajalle hyväksyvänsä muutoksen, tai sinä päivänä, jona muutos ensimmäisen kerran tulee voimaan, riippuen siitä, kumpi päivä on myöhäisempi.

10. Tämän artiklan 8 kohdan b-alakohdassa tarkoitettu ajanjakso ei saa olla pidempi kuin yksi vuosi muutoksen voimaantulopäivästä, tai muu pidempi, työkonferenssin muutoksen hyväksymisen yhteydessä määrittelemä ajanjakso.

11. Jäsenvaltio, joka on virallisesti ilmaissut olevansa tyytymätön johonkin muutokseen, voi milloin tahansa peruuttaa tyytymättömyytensä. Jos tällaisesta peruutuksesta ilmoitetaan pääjohtajalle sen jälkeen, kun muutos on tullut voimaan, muutos tulee kyseisen jäsenvaltion osalta voimaan kuuden kuukauden kuluttua päivästä, jolloin ilmoitus rekisteröitiin.

12. Muutoksen tultua voimaan yleissopimus voidaan ratifioida vain muutetussa muodossa.

13. Jos yleissopimuksen voimaan tullut muutos liittyy merityösertifikaattiin,

a) muutoksen hyväksynyt jäsenvaltio ei ole velvollinen soveltamaan yleissopimuksen määräyksiä toisen jäsenvaltion lipun alla purjehtivien alusten merityösertifikaatteihin edellyttäen, että tuo jäsenvaltio

(i) on tämän artiklan 7 kohdan mukaisesti virallisesti ilmaissut tyytymättömyytensä muutokseen eikä ole sitä peruuttanut; tai

(ii) on tämän artiklan 8 kohdan a-alakohdan mukaisesti ilmoittanut, että muutos sitoo sitä vasta sen jälkeen, kun se on tehnyt erikseen ilmoituksen muutoksen hyväksymisestä eikä se ole hyväksynyt muutosta;

b) muutoksen hyväksynyt jäsenvaltio on velvollinen soveltamaan yleissopimuksen määräyksiä toisen jäsenvaltion lipun alla purjehtivien alusten merityösertifikaatteihin edellyttäen, että tuo jäsenvaltio on tämän artiklan 8 kohdan b-alakohdan mukaisesti ilmoittanut, ettei se katso muutoksen sitovan itseään tämän artiklan 10 kohdassa määritellyn ajanjakson kuluessa.

TODISTUSVOIMAISET KIELET

XVI artikla

Tämän yleissopimuksen englannin- ja ranskankieliset tekstit ovat yhtä todistusvoimaiset.

MERITYÖSOPIMUKSEN SÄÄNTÖIHIN JA OHJEISTOON LIITTYVÄ MUISTIO

1. Tämä muistio, joka ei ole merityötä koskevan yleissopimuksen osa, on tarkoitettu yleissopimuksen yleiseksi ohjeeksi.

2. Yleissopimuksessa on kolme erillistä, toisiinsa liittyvää osaa: artiklat, säännöt ja ohjeisto.

3. Artiklat ja säännöt määritellevät perusoikeuksien ja -periaatteiden ohella yleissopimuksen ratifioivien jäsenvaltioiden perusvelvoitteet. Artikloita ja sääntöjä voidaan muuttaa ainoastaan työkonferenssissa Kansainvälisen työjärjestön perussäännön 19 artiklan edellyttämällä tavalla (katso yleissopimuksen artikla XIV).

4. Ohjeisto sisältää yksityiskohtaiset ohjeet sääntöjen soveltamisesta. Se käsittää osat A (sitovat normit) ja B (ei-sitovat suositukset). Ohjeistoa voidaan muuttaa yleissopimuksen artiklan XV mukaisessa yksinkertaistetussa menettelyssä. Koska ohjeisto liittyy soveltamisen yksityiskohtiin, sen muuttaminen ei saa vaikuttaa artikloiden ja sääntöjen yleiseen soveltamisalaan.

5. Säännöt ja ohjeisto liittyvät viiteen yleiseen aiheeseen:

1 osasto: Aluksella työskentelevien merenkulkijoiden työtä koskevat vähimmäisvaatimukset

2 osasto: Työsuhteen ehdot

3 osasto: Asuintilat, virkistysmahdollisuudet, ruoka ja ruoanpito

4 osasto: Terveyden suojelu, sairaanhoito, merimiespalvelut ja sosiaaliturva

5 osasto: Täytäntöönpano ja soveltaminen

6. Jokainen osasto sisältää määräyksiä, jotka liittyvät tiettyyn oikeuteen tai periaatteeseen (tai 5 osaston täytäntöönpanoa koskeviin toimenpiteisiin) vastaavasti numeroituina. Esimerkiksi 1 osaston asiaryhmä 1 sisältää vähimmäisikää koskevan säännön 1.1, normin A1.1 ja suosituksen B1.1.

7. Yleissopimuksella on kolme perustavoitetta:

a) määritellä artikloiden ja sääntöjen avulla perusoikeudet ja -periaatteet;

b) luoda ohjeiston avulla jäsenvaltioille mahdollisuus perusoikeuksien ja -periaatteiden joustavaan soveltamiseen;

c) varmistaa 5 osaston perusoikeuksien ja -periaatteiden asianmukainen täytäntöönpano ja soveltaminen.

8. Joustava soveltaminen on mahdollista kahdessa suhteessa: Ensiksi jäsenvaltio voi tarvittaessa (ks. VI artikla 3 kohta) sitoutua panemaan toimeen ohjeiston A-osan mukaiset yksityiskohtaiset vaatimukset asiallisesti vastaavilla toimenpiteillä (VI artiklan 4 kohdan mukaisesti).

9. Lisäksi joustavuus ilmenee monissa A-osan määräysten pakollisissa vaatimuksissa, jotka on muotoiltu yleisesti siten, että kansallisella tasolla on enemmän harkintavaltaa päätettäessä tarvittavista toimenpiteistä. Ohjeiston ei-sitovassa B-osassa on näitä toimenpiteitä koskevia ehdotuksia. Yleissopimuksen ratifioineet jäsenvaltiot voivat tällä tavoin harkita minkälaisiin toimenpiteisiin niiden tulisi A-osan yleisien velvoitteiden suhteen ryhtyä sekä sitä, minkälaisia toimenpiteitä niiltä ei välttämättä edellytetä. Esimerkiksi normi A4.1 edellyttää kaikkien alusten huolehtivan siitä, että niillä on aluksella tapahtuvan sairaanhoidon edellyttämät lääkkeet (1 kohdan b-alakohta) ja lääkekaappi (4 kohdan a-alakohta). Velvoitteen asianmukainen täyttäminen edellyttää kuitenkin selvästi enemmän kuin pelkkää aluksella olevaa lääkekaappia. Tarkempia ohjeita siitä, mitä sen täyttäminen edellyttää, on suosituksessa B4.1.1 (4 kohta), jonka tarkoituksena on varmistaa lääkekaapin sisällön asianmukainen säilyttäminen, käyttäminen ja ylläpitäminen.

10. Suositukset eivät sido tämän yleissopimuksen ratifioineita jäsenvaltioita. Kuten 5 osaston satamavaltiotarkastuksia koskevissa määräyksissä todetaan, tarkastukset koskevat vain tämän yleissopimuksen pakollisia vaatimuksia (artikloita, sääntöjä ja A-osan normeja). Jäsenvaltioiden edellytetään kuitenkin VI artiklan 2 kohdan mukaisesti harkitsevan ohjeiston A-osan velvoitteiden täytäntöön panemista B-osassa suositellulla tavalla. Jos jäsenvaltio, ottaen huomioon A-osan normit, harkitsee perusteellisesti asiaan liittyviä suosituksia ja päättää muista

toimenpiteistä, joiden avulla varmistetaan esimerkiksi yllä mainitussa esimerkkitapauksessa lääkevaraston sisällön asianmukainen säilyttäminen, käyttäminen ja ylläpitäminen, ne voidaan hyväksyä. Toisaalta asiaankuuluva jäsenvaltio samoin kuin ILOn yleissopimusten noudattamista valvovat elimet voivat olla varmoja siitä, että ne täytäntöönpanoa koskevat järjestelyt, joihin B-osan mukaisesti on ryhdytty, ovat riittäviä ja vastaavat niitä A-osan velvoitteita, joihin suositukset liittyvät.

SÄÄNNÖT JA OHJEISTO

1 osasto. Aluksella työskentelevien merenkulkijoiden työtä koskevat vähimmäisvaatimukset

Sääntö 1.1 — Vähimmäisikä

Tarkoitus: varmistaa, että aluksella ei työskentele alaikäisiä henkilöitä

1. Kenenkään, joka ei ole saavuttanut vähimmäisikää, ei tule työsuhteessa tai muutoin toimia tai työskennellä aluksella.

2. Tämän yleissopimuksen tullessa ensimmäisen kerran voimaan vähimmäisikärajana pidetään 16 vuotta.

3. Vähimmäisikärajaa tulee korottaa ohjeistossa määritellyissä tapauksissa.

Normi A1.1 — Vähimmäisikä

1. Alle 16-vuotiaan henkilön ottaminen alukselle työsuhteeseen tai muuhun toimeen tai työhön on kiellettyä.

2. Alle 18-vuotiaiden merenkulkijoiden yötyö on kiellettyä. Tässä normissa yö määritellään kansallisen lain ja käytännön mukaisesti. Sen on kestettävä vähintään 9 tuntia ja alettava viimeistään keskiyöllä ja päätyttävä aikaisintaan 05.00.

3. Toimivaltainen viranomainen voi myöntää luvan poiketa ehdottomasta yötyön kiellosta edellyttäen,

a) että se haittaa sellaista tietyille merenkulkijoille tarkoitettua vahvistettua koulutusohjelmaa, joka suoritetaan määrätyn aikataulun mukaisesti; tai

b) että tietty tehtävä tai määrätty koulutusohjelma edellyttää, että merenkulkijat poikkeuksellisesti tekevät sen yöllä ja viranomainen asiaankuuluvia laivanvarustajien ja merenkulkijoiden järjestöjä kuultuaan toteaa, että työ ei vaaranna heidän terveyttään tai hyvinvointiaan.

4. Alle 18-vuotiaiden merenkulkijoiden ottaminen työsuhteeseen tai muuhun toimeen tai työhön on kiellettyä, jos työ saattaa vaarantaa heidän terveytensä tai turvallisuutensa. Toimivaltaisen viranomaisen on asiaankuuluvia laivanvarustajien ja merenkulkijoiden järjestöjä kuultuaan määriteltävä tällaiset työt, ellei niitä määritellä kansallisissa laeissa tai määräyksissä asiaankuuluvien kansainvälisten standardien mukaisesti.

Suositus B1.1 — Vähimmäisikä

1. Jäsenvaltioiden tulisi kiinnittää erityistä huomiota alle 18-vuotiaiden nuorten henkilöiden tarpeisiin antaessaan työ- ja elinoloja koskevia määräyksiä.

Sääntö 1.2 — Lääkärintodistus

Tarkoitus: varmistaa, että merenkulkijoiden terveydentila ei ole esteenä laivatyön tekemiselle

1. Merenkulkijoiden, joilla ei ole lääkärintodistusta siitä, että heidän terveydentilansa ei ole esteenä laivatyön tekemiselle, ei tule työskennellä aluksella.

2. Tästä voidaan poiketa ainoastaan ohjeistossa määritellyissä tapauksissa.

Normi A1.2 — Lääkärintodistus

1. Toimivaltaisen viranomaisen on edellytettävä, että merenkulkija, ennen kuin hän aloittaa työnsä aluksella, esittää voimassa olevan lääkärintodistuksen siitä, että hänen terveydentilansa ei ole esteenä laivatyön tekemiselle.

2. Toimivaltaisen viranomaisen on määriteltävä lääkärintarkastuksen ja lääkärintodistuksen sisältö ottaen huomioon, että merenkulkijan lääkärintodistuksen on annettava asianmukainen kuva hänen terveydentilastaan hänen tehtäviinsä nähden. Tämä edellyttää, että huomioon otetaan ne soveltuvat kansainväliset ohjeistot, joihin ohjeiston B-osassa viitataan ja kuullaan asiaankuuluvia laivanvarustajien ja merenkulkijoiden järjestöjä.

3. Tämä normi ei vaikuta kansainvälisen merenkulkijoiden koulutusta, pätevyyskirjoja ja vahdinpitoa koskevan vuodelta 1978 olevan yleissopimuksen, muutettu, (STCW-yleissopimus) soveltamiseen. Toimivaltaisen viranomaisen on hyväksyttävä se, että säännön 1.2 mukaista lääkärintodistusta vastaavat STCW-yleissopimuksen vaatimusten mukainen lääkärintodistus sekä vastaavat lääkärintodistukset niiden merenkulkijoiden osalta, joita STCW-yleissopimus ei koske.

4. Lääkärintodistuksen voi antaa vain asianmukaisesti laillistettu pätevä lääkäri tai, jos kysymyksessä on ainoastaan näkökykyä koskeva todistus, pätevä henkilö, jonka antaman todistuksen toimivaltainen viranomainen hyväksyy. Lääkärintarkastuksia suorittavien lääkäreiden on lääkärinlausuntoja antaessaan oltava ammatillisesti riippumattomia.

5. Merenkulkijoille, joille ei ole myönnetty lääkärintodistusta tai joiden työkyky on rajoitettu aikaan, työhön tai liikennealueeseen liittyvästä syystä, on annettava mahdollisuus toiseen, riippumattoman lääkärin tai lääketieteellisen asiantuntijan suorittamaan lääkärintarkastukseen.

6. Jokaisessa lääkärintodistuksessa on erityisesti todettava,

a) että asianomaisen merenkulkijan kuulo ja näkö ovat tyydyttävät samoin kuin värinäkö siinä tapauksessa, että sillä on vaikutusta työn suorittamiseen; ja

b) että merenkulkijalla ei ole vikaa tai vammaa, jota laivatyö pahentaisi tai jonka johdosta hän tulisi kykenemättömäksi työhön tai vaarantaisi muiden aluksella olevien henkilöiden terveyden.

7. Elleivät merenkulkijan työtehtävät tai STCW-yleissopimus edellytä lyhyempää voimassaoloaikaa merenkulkijan

a) lääkärintodistus on voimassa enintään kaksi vuotta, paitsi jos merenkulkija on alle 18-vuotias, jolloin sen voimassaoloaika on enintään yksi vuosi;

b) värinäköä koskeva todistus on voimassa enintään kuusi vuotta.

8. Pakottavissa tapauksissa toimivaltainen viranomainen voi sallia merenkulkijan työskentelevän ilman voimassa olevaa lääkärintodistusta seuraavaan poikkeamissatamaan asti, jossa merenkulkija voi hankkia pätevän lääkärin antaman lääkärintodistuksen edellyttäen, että:

a) lupa on voimassa enintään kolme kuukautta; ja

b) asianomaisen merenkulkijan lääkärintodistus on äskettäin vanhentunut.

9. Jos todistuksen voimassaoloaika päättyy matkan aikana, todistus on kuitenkin voimassa seuraavaan poikkeamissatamaan asti, jossa merenkulkija voi saada pätevän lääkärin antaman lääkärintodistuksen edellyttäen, että tällainen ajanjakso ei ylitä kolmea kuukautta.

10. Merenkulkijoilla, jotka työskentelevät vakituisesti kansainväliseen liikenteeseen käytettävillä aluksilla, on oltava ainakin englanninkielinen lääkärintodistus.

Suositus B1.2 — Lääkärintodistus

Suositus B1.2.1 — Kansainväliset ohjeet

1. Toimivaltaisen viranomaisen, lääkäreiden, tarkastajien, laivanvarustajien, merenkulkijoiden edustajien ja muiden henkilöiden, jotka vastaavat merenkulkijoiden tai merenkulkijoiksi aikovien soveltuvuuteen ja terveyteen liittyvistä tarkastuksista tulisi noudattaa ILOn/WHOn viimeisintä ohjeistoa, joka koskee merenkulkijoiden lääkärintarkastuksia (*Guidelines for Conducting Pre-sea and Periodic Medical Fitness Examinations for Seafarers*)

ja muita soveltuvia Kansainvälisen työjärjestön, Kansainvälisen merenkulkujärjestön tai Maailman terveysjärjestön julkaisemia kansainvälisiä ohjeistoja.

Sääntö 1.3 — Koulutus ja pätevyys

Tarkoitus: varmistaa, että merenkulkijoilla on se koulutus tai pätevyys, jota heidän tehtävänsä aluksella edellyttää

1. Merenkulkijan, jolta puuttuu koulutus tai todistus pätevyydestä tai työnsä edellyttämästä osaamisesta, ei tule työskennellä aluksella.

2. Merenkulkijan, joka ei ole hyväksyttävästi suorittanut merenkulkijan turvallisuuskoulutusta, ei tule työskennellä aluksella.

3. Tämän säännön 1 ja 2 kohdan mukaista koulutusta vastaa Kansainvälisen merenkulkujärjestön hyväksymien pakollisten koulutusta koskevien asiakirjojen vaatimuksia vastaava koulutus ja todistus.

4. Kunkin jäsenvaltion, joka tämän yleissopimuksen ratifioidessaan oli sidottu matruusien pätevyystodistuksia koskevaan yleissopimukseen, 1946 (nro 74), tulee edelleen noudattaa sanotun yleissopimuksen mukaisia velvoitteitaan siihen asti, kunnes Kansainvälinen merenkulkujärjestö on hyväksynyt samaa aihetta koskevia pakollisia määräyksiä, jotka ovat tulleet voimaan, tai kunnes viisi vuotta on kulunut tämän yleissopimuksen voimaantulosta VIII artiklan 3 kohdan mukaisesti riippuen siitä, kumpi ajankohta on aikaisempi.

Sääntö 1.4 — Työnvälitys

Tarkoitus: varmistaa, että merenkulkijoiden käytettävissä on tehokas ja hyvin järjestetty työnvälitysjärjestelmä.

1. Kaikkien merenkulkijoiden käytettävissä tulee olla tehokas, riittävä, luotettava ja maksuton järjestelmä, jonka avulla he voivat löytää työpaikan.

2. Jäsenvaltion alueella toimivien merenkulkijoiden työnvälityspalvelujen tulee olla ohjeistossa määriteltyjen standardien mukaisia.

3. Kunkin jäsenvaltion tulee lippunsa alla purjehtivilla aluksilla työskentelevien merenkulkijoiden vuoksi edellyttää, että laivanvarustajat, jotka käyttävät merenkulkijain työnvälityspalveluja sellaisissa maissa tai alueilla, joissa tätä yleissopimusta ei sovelleta, varmistuvat siitä, että ne vastaavat ohjeiston vaatimuksia.

Normi A1.4 — Työnvälitys

1. Kunkin jäsenvaltion, jossa on merenkulkijoiden julkinen työnvälityspalvelu, on huolehdittava siitä, että sitä harjoitetaan asianmukaisesti ja että merenkulkijoiden työhön liittyviä oikeuksia edistetään ja suojellaan tämän yleissopimuksen mukaisesti.

2. Jos jäsenvaltion alueella toimii yksityisiä työnvälityspalveluja, joiden tarkoituksena on pääasiallisesti merenkulkijoiden työnvälitys tai joiden toiminta suurelta osin on merenkulkijoiden työnvälitystä, niiden toiminnan on perustuttava yhtenäiseen säädeltyyn lupaa tai todistusta edellyttävään tai muuhun säänneltyyn järjestelmään, jonka perustaminen, uudistaminen tai muuttaminen edellyttää asiaankuuluvien laivanvarustajien ja merenkulkijoiden järjestöjen kuulemista. Jos ei ole selvää, sovelletaanko tätä yleissopimusta tiettyyn yksityiseen työnvälityspalveluun, sanotun jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on päätettävä asiasta asiaankuuluvia laivanvarustajien ja merenkulkijoiden järjestöjä kuultuaan. Tarpeettomien yksityisten työnvälityspalvelujen perustamista ei pidä rohkaista.

3. Tämän normin 2 kohdan määräyksiä sovelletaan toimivaltaisen viranomaisen harkinnan mukaan myös sellaiseen merenkulkijoiden järjestön jäsenvaltion alueella harjoittamiin työnvälityspalveluihin, joiden tarkoituksena on välittää merenkulkijoita, jotka ovat jäsenvaltion

kansalaisia, työhön tuon jäsenvaltion lipun alla purjehtiville aluksille. Toimivaltaisen viranomaisen on asiasta päättäessään kuultava asiaankuuluvia laivanvarustajien ja merenkulkijoiden järjestöjä. Tässä kohdassa tarkoitettujen työnvälityspalvelujen harjoittaminen edellyttää,

a) että se perustuu kyseisen järjestön ja laivanvarustajan väliseen työehtosopimukseen;

b) että merenkulkijoiden järjestön ja laivanvarustajan toimipaikka on jäsenvaltion alueella;

c) että jäsenvaltiolla on kansallisia lakeja tai määräyksiä tai menettelytapoja, jotka edellyttävät niiden työehtosopimuksien rekisteröimistä tai vahvistamista, joihin työnvälityspalvelut perustuvat; ja

d) että työnvälityspalveluja harjoitetaan asianmukaisella tavalla ja huolehditaan siitä, että merenkulkijoiden työhön liittyviä oikeuksia edistetään ja suojellaan tämän normin 5 kappaleen mukaisesti.

4. Mikään tämän normin tai säännön 1.4 määräys

a) ei saa estää jäsenvaltiota ylläpitämästä merenkulkijoiden ja laivanvarustajien tarpeita vastaavia maksuttomia, julkisia merenkulkijoiden työnvälityspalveluja riippumatta siitä, sisältyvätkö ne kaikille työntekijöille ja työnantajille tarkoitettuihin julkisiin työnvälityspalveluihin vai toimivatko ne niiden yhteydessä; tai

b) ei velvoita jäsenvaltiota perustamaan alueelleen merenkulkijoille tarkoitettuja yksityisiä työnvälityspalveluja.

5. Jos jäsenvaltiossa on tämä normin 2 kohdassa tarkoitettu järjestelmä, sen lakien ja muiden määräyksien on edellytettävä,

a) että merenkulkijoiden työnvälityspalvelut eivät saa toimia siten tai käyttää sellaisia keinoja, järjestelmiä tai luetteloita, joiden avulla pyritään estämään tai vaikeuttamaan merenkulkijoiden mahdollisuuksia saada pätevyyttään vastaavaa työtä;

b) että merenkulkija ei joudu osaksikaan vastuuseen työn välittämisestä tai sen tarjoamisesta tai hankkimisesta aiheutuvista muista välittömistä tai välillisistä kuluista tai maksuista kuin niistä, jotka perustuvat kansalliseen lainsäädäntöön ja johtuvat lääkärintarkastuksista, kansallisen merimieskirjan, passin tai muun vastaavan henkilökohtaisen matkustusasiakirjan hankkimisesta, ei kuitenkaan viisumikustannuksista, koska niistä vastaa laivanvarustaja; ja

c) että sen alueella toimivat merenkulkijoiden työnvälityspalvelut varmistavat,

(i) että kaikista työhön välitetyistä merenkulkijoista pidetään ajanmukaista rekisteriä, jonka toimivaltainen viranomainen voi tarkastaa;

(ii) että merenkulkijoita informoidaan työsopimukseen perustuvista oikeuksista ja velvollisuuksista ennen työsopimuksen solmimista tai sitä solmittaessa ja että merenkulkijoilla on mahdollisuus perehtyä työsopimuksiinsa sekä ennen sen allekirjoittamista ja sen jälkeen ja että he saavat siitä jäljennöksen;

(iii) että kaikki työhön välitetyt merenkulkijat ovat päteviä ja heillä on työhön vaadittavat asiapaperit ja että heidän työsopimuksensa ovat sovellettavien lakien, määräysten ja mahdollisen työsopimuksessa sovitun työehtosopimuksen mukaisia;

(iv) että laivanvarustaja mahdollisuuksien mukaan huolehtii siitä, ettei merenkulkija jää vieraaseen satamaan,

(v) että niiden toimintaa koskevat mahdolliset valitukset tutkitaan ja käsitellään ja että toimivaltaiselle viranomaiselle tiedotetaan niistä valituksista, joita ei vielä ole ratkaistu;

(vi) että kehitetään vakuutukseen tai vastaavaan järjestelyyn perustuva järjestelmä, jonka avulla merenkulkijoille voidaan korvata se taloudellinen menetys, joka johtuu siitä, että työnvälityspalvelut tai laivanvarustaja, jota asia koskee, jättävät täyttämättä merenkulkijan työsopimukseen perustuvat velvoitteensa.

6. Toimivaltaisen viranomaisen on valvottava tarkasti kaikkia alueellaan olevia merenkulkijoiden työnvälityspalveluja. Yksityisten, alueellisten työnvälityspalvelujen harjoittamiseen tarvittavien mahdollisten lupien, todistuksien tai muiden valtuutuksien antaminen tai uudistaminen edellyttää, että työnvälityspalvelujen todetaan olevan kansallisten lakien ja määräysten mukaisia.

7. Toimivaltaisen viranomaisen on huolehdittava siitä, että merenkulkijoiden työnvälityspalveluja koskevat valitukset tutkitaan ja käsitellään asiaankuuluvissa elimissä asianmukaisessa järjestyksessä. Tarvittaessa käsittelyyn voivat osallistua laivanvarustajien ja merenkulkijoiden edustajat.

8. Kunkin jäsenvaltion, joka on ratifioinut tämän yleissopimuksen, on mahdollisuuksien mukaan tiedotettava kansalaisilleen ongelmista, joita saattaa aiheutua työstä, jota tehdään sellaisen valtion lipun alla purjehtivalla aluksella, joka ei ole ratifioinut tätä yleissopimusta, ellei se varmistu siitä, että työhön sovelletaan vastaavanlaisia määräyksiä kuin ne, jotka on vahvistettu tässä yleissopimuksessa. Yleissopimuksen ratifioineen jäsenvaltion on varmistustoimenpiteisiin ryhtyessään otettava huomioon, että ne eivät saa olla ristiriidassa asianomaisten valtioiden hyväksymien työntekijöiden vapaan liikkuvuuden periaatetta koskevien sopimusten kanssa.

9. Kunkin tämän yleissopimuksen ratifioineen jäsenvaltion on edellytettävä, että sen lipun alla purjehtivien alusten laivanvarustajat, jotka käyttävät merenkulkijoiden työnvälityspalveluja sellaisissa maissa tai alueilla, joissa tätä yleissopimusta ei sovelleta, mahdollisuuksien mukaan varmistautuvat siitä, että työnvälityspalvelut ovat tämän normin vaatimuksien mukaisia.

10. Mikään tämän normin määräys ei rajoita laivanvarustajien eikä jäsenvaltioiden velvollisuuksia ja vastuuta sen lipun alla purjehtiviin aluksiin nähden.

Suositus B1.4 — Työnvälitys

Suositus B1.4.1 — Organisaatiota ja toimintaa koskevat suositukset

1. Pannessaan täytäntöön normin A1.4 1 kohdan mukaisia velvoitteitaan toimivaltaisen viranomaisen tulisi

a) ryhtyä toimenpiteisiin merenkulkijoiden julkisten ja yksityisten työnvälityspalvelujen välisen tehokkaan yhteistyön edistämiseksi;

b) kiinnittää huomiota merenkulkualan kansallisiin ja kansainvälisiin tarpeisiin, silloin kun kehitetään koulutusohjelmia aluksen turvallisesta navigoinnista ja saastumisen ehkäisemiseen liittyvistä toimenpiteistä vastaaville miehistön jäsenille yhdessä laivanvarustajien, merenkulkijoiden ja asiaankuuluvien koulutuslaitosten kanssa;

c) edistää asianmukaisin toimenpitein laivanvarustajia ja merenkulkijoita edustavien järjestöjen yhteistyötä, joka liittyy merenkulkijoiden julkisten työvälityspalvelujen perustamiseen ja organisointiin siellä, missä sellaisia palveluja on;

d) määritellä, miten merenkulkijoiden työnvälityspalvelut voivat käsitellä, tallettaa, yhdistää ja luovuttaa merenkulkijoiden henkilötietoja kolmannelle osapuolelle siten, että otetaan asianmukaisesti huomioon merenkulkijan oikeus yksityisyyteen ja luottamuksen suojaan;

e) kerätä ja analysoida merenkulkualan tarpeita ja työmarkkinoita koskevia tietoja esimerkiksi aluksien nykyisestä ja tulevasta miehistötarpeesta jaoteltuna iän, sukupuolen, aseman, pätevyyden ja alan tarpeiden mukaisesti. Samalla tulisi ottaa huomioon, että ikää ja sukupuolta koskevien tietojen kerääminen on luvallista ainoastaan tilastollisiin tarkoituksiin tai ikään tai sukupuoleen perustuvan syrjinnän torjuntaa koskevia ohjelmia varten;

f) huolehtia siitä, että henkilöt, jotka valvovat alusten turvallisesta navigoinnista ja saastumisen ehkäisemiseen liittyvistä toimenpiteistä vastaaville merenkulkijoille tarkoitettua yksityistä ja julkista työnvälitystä, ovat perehtyneitä merenkulkualaan ja siihen liittyviin koulutusta, pätevyystodistuksia ja työstandardeja koskeviin kansainvälisiin asiakirjoihin ja että heillä on hyvä koulutus ja vaadittava merityökokemus;

g) määritellä merenkulkijoiden työnvälitystä koskevat standardit, eettiset ohjeet ja menettelytavat; ja

h) huolehtia siitä, että lupa tai todistusjärjestelmä perustuvat laatustandardeihin.

2. Kunkin jäsenvaltion tulisi normin A1.4 2 kohdassa tarkoitettua järjestelmää perustaessaan edellyttää, että sen alueella olevat merenkulkijoiden työnvälityspalvelut kehittävät asiakirjoihin

perustuvan todennettavan järjestelmän, jota tulisi käyttää merenkulkijoiden yksityisten työnvälityspalvelujen lisäksi soveltuvin osin julkisissa työnvälityspalveluissa ja jossa tulisi keskittyä

a) lääkärintarkastuksiin, merenkulkijoiden henkilöllisyystodistuksiin ja muihin merenkulkijoiden työnsaannin kannalta tarpeellisiin asiakirjoihin;

b) ylläpitämään ajanmukaisia luetteloita kaikista merenkulkijoiden työnvälitykseen ilmoittautuneista merenkulkijoista ottaen huomioon merenkulkijan oikeuden yksityisyyteen ja luottamuksen suojaan. Luetteloissa tulisi mahdollisten muiden tietojen lisäksi olla tiedot

(i) merenkulkijoiden pätevyydestä;

(ii) työhistoriasta;

(iii) työn kannalta merkityksellisistä henkilötiedoista; ja

(iv) työn kannalta merkityksellisistä terveydellisistä seikoista;

c) ylläpitämään ajanmukaisia luetteloita niistä aluksista, joille merenkulkijoiden työnvälityspalvelut välittävät miehistöä sekä varmistamaan, että työvälityspalveluihin saadaan yhteys hätätapauksissa kaikkina vuorokauden aikoina;

d) toimenpiteisiin, joilla varmistetaan, että merenkulkijoiden työnvälityspalvelut tai niiden henkilökunta eivät käytä hyväkseen merenkulkijoita tarjoamalla heille työtä vain tietyillä aluksilla tai tietyissä varustamoissa;

e) toimenpiteisiin, joiden tarkoituksena on estää merenkulkijoiden hyväksikäyttäminen tilanteissa, joissa merenkulkijoiden työnvälityspalvelut hoitavat laivanvarustajan ja merenkulkijoiden välisiä ennakko- tai muita maksuja;

f) huolehtimaan siitä, että merenkulkijoita asianmukaisesti informoidaan työn hakemisesta mahdollisesti aiheutuvista kuluista;

g) huolehtimaan siitä, että merenkulkijoita informoidaan niistä erityisistä ehdoista, jotka liittyvät aiottuun työhön ja laivanvarustajan erityisistä työhön ottamista koskevista periaatteista;

h) huolehtimaan siitä, että toimenpiteet, joihin ryhdytään pätemättömyyden tai kurittomuuden vuoksi, ovat yleisen oikeuskäsityksen, kansallisen lain ja tavan sekä mahdollisesti sovellettavan työehtosopimuksen mukaisia;

i) huolehtimaan mahdollisuuksien mukaan siitä, että kaikki suositukset ja työn edellyttämät muut pakolliset todistukset ja asiakirjat ovat aitoja ja asianmukaisella tavalla hankittuja ja että ne voidaan vahvistaa;

j) toimenpiteisiin, joilla varmistetaan, että merenkulkijoiden ollessa merellä heidän perheidensä tiedusteluihin ja avunpyyntöihin vastataan viipymättä ja suhtaudutaan myönteisesti eikä edellytetä niistä maksua; ja

k) huolehtimaan siitä, että merenkulkijoiden työolosuhteet aluksella, jolla he työskentelevät, ovat laivanvarustajan ja merenkulkijoita edustavan järjestön välillä sovellettavan työehtosopimuksen mukaiset ja että kunnioitetaan sitä periaatetta, jonka mukaan merenkulkijoita välitetään vain sellaisten laivanvarustajien tarjoamaan työhön, jossa työehdot ja -olot ovat yhdenmukaiset sovellettavan lakien tai määräysten tai työehtosopimuksen kanssa.

3. Jäsenvaltioiden ja asiaankuuluvien organisaatioiden kansainvälistä yhteistyötä tulisi edistää. Tällainen yhteistyö voisi kohdistua

a) systemaattiseen merenkulkualaa ja työmarkkinoita koskevaan alueelliseen kahden tai monenväliseen tiedonvaihtoon;

b) merenkulkualan työlainsäädäntöä koskevaan tiedonvaihtoon;

c) merenkulkijoiden työnvälitystä koskevien ohjelmien, toimintatapojen ja lainsäädännön yhdenmukaistamiseen;

d) merenkulkijoiden kansainvälistä työnvälitystä koskevien toimintatapojen ja edellytysten parantamiseen; ja

e) työvoiman tarpeen suunnitteluun, jolloin on otettava huomioon merenkulkijoiden tarjonta ja kysyntä sekä merenkulkualan tarpeet.

2 osasto. Työsuhteen ehdot

Sääntö 2.1 — Merenkulkijoiden työsopimus

Tarkoitus: varmistaa merenkulkijoiden työsopimuksen oikeudenmukaisuus.

1. Merenkulkijoiden työsopimuksen ehdot tulee määritellä selvästi tai niihin tulee viitata selvässä kirjallisessa sopimuksessa, joka on ohjeiston standardien mukainen, oikeudellisesti sitova ja täytäntöönpanokelpoinen.

2. Merenkulkijoiden on saatava hyväksyä työsopimuksensa olosuhteissa, joissa heillä on mahdollisuus perehtyä siihen, kysyä sen ehdoista sekä vapaasti päättää niiden hyväksymisestä ennen allekirjoittamista.

3. Merenkulkijoiden työsopimusten tulee olla sovellettavien työehtosopimuksien mukaisia kansallisen lain ja käytännön mukaisesti.

Normi A2.1 — Merenkulkijoiden työsopimus

1. Kunkin jäsenvaltion on hyväksyttävä lakeja tai määräyksiä, jotka edellyttävät, että sen lipun alla purjehtivilla aluksilla

a) työskentelevillä merenkulkijoilla on merenkulkijan työsopimus, jonka sekä merenkulkija että laivanvarustaja tai laivanvarustajan edustaja ovat allekirjoittaneet (tai, elleivät he ole työsuhteessa, osoitus sopimus- tai muusta vastaavasta järjestelystä) ja joka edellyttää, että aluksella olevilla merenkulkijoilla on ihmisarvoiset työ- ja elinolot tämän yleissopimuksen edellyttämällä tavalla;

b) työsopimuksen solmiville merenkulkijoille annetaan mahdollisuus perehtyä työsopimukseensa ja kysyä sen ehdoista ennen sen allekirjoittamista sekä muita mahdollisuuksia, joilla varmistetaan, että merenkulkijat ovat hyväksyneet työsopimuksensa vapaaehtoisesti ja tietoisina siitä johtuvista oikeuksistaan ja velvollisuuksistaan;

c) sekä merenkulkijat että laivanvarustaja, joita asia koskee, allekirjoittavat työsopimuksen alkuperäiskappaleen;

d) huolehditaan siitä, että aluksella olevat merenkulkijat ja aluksen päällikkö voivat aina aluksella ollessaan saada helposti tietoa työsuhteensa ehdoista ja että nämä tiedot samoin kuin työsopimuksien jäljennökset voidaan antaa toimivaltaisille viranomaisille, joihin kuuluvat myös aluksen poikkeamissatamien virkamiehet; ja

e) merenkulkijoille annetaan asiakirja, joka sisältää tiedot heidän työtehtävistään aluksella.

2. Jos merenkulkijoiden työsopimus perustuu kokonaan tai osittain työehtosopimukseen, aluksella on oltava siitä jäljennös. Jos merenkulkijoiden työsopimusta ja sovellettavaa työehtosopimusta ei ole englanniksi, aluksella on oltava englanninkielisinä versioina (paitsi jos kysymyksessä on alus, jota käytetään vain kotimaan liikenteessä):

a) tavanomainen työsopimuslomakkeen jäljennös; ja

b) työehtosopimuksen se osa, johon satamavaltiotarkastus säännön 5.2 mukaan kohdistuu.

3. Asiakirjassa, jota tämän normin 1 kohdan e-alakohdassa tarkoitetaan, ei saa olla mainintaa merenkulkijoiden työn laadusta tai palkasta. Asiakirjan muoto, tiedot ja niiden kirjaamistapa on määriteltävä kansallisessa laissa.

4. Kunkin jäsenvaltion on hyväksyttävä lakeja ja määräyksiä, joissa määritellään sen kansallisen lainsäädännön mukainen merenkulkijan työsopimuksen sisältö. Merenkulkijan työsopimuksessa on kuitenkin aina ilmoitettava:

a) merenkulkijan täydellinen nimi, syntymäaika tai ikä ja syntymäpaikka;

b) laivanvarustajan nimi ja osoite;

c) työsopimuksen tekopaikka ja -aika;

d) työntekijän toimi;

e) merenkulkijan palkka tai peruste, jonka mukaan palkka määräytyy;

f) palkallisen vuosiloman pituus tai peruste, jonka mukaan loma määräytyy;

g) työsopimuksen päättymisajankohta ja muut ehdot, kuten:
(i) ehdot, joilla jompikumpi osapuoli voi irtisanoa toistaiseksi voimassa olevan sopimuksen ja irtisanomisaika, joka ei saa olla lyhyempi laivanvarustajalle kuin merenkulkijalle;
(ii) määräaikaisen työsopimuksen päättymispäivä; ja
(iii) missä satamassa määrättyä matkaa varten tehty työsopimus päättyy ja ajankohta, jolloin merenkulkija satamaan saapumisen jälkeen vapautuu työstään;
h) ne terveydensuojeluun ja sosiaaliturvaan liittyvät etuudet, joista laivanvarustaja vastaa;
i) merenkulkijan oikeus kotimatkaan;
j) mahdollisesti sovellettava työehtosopimus; ja
k) muut kansallisen lain mahdollisesti edellyttämät tiedot.
5. Kunkin jäsenvaltion on hyväksyttävä lakeja tai määräyksiä, jotka määrittelevät sen irtisanomisajan vähimmäispituuden, jonka kuluessa laivanvarustaja ja merenkulkija voivat irtisanoa työsopimuksen ennenaikaisesti. Irtisanomisajan vähimmäispituutta määriteltäessä on kuultava laivanvarustajien ja merenkulkijoiden järjestöjä. Se ei saa olla seitsemää päivää lyhyempi.
6. Tietyissä kansallisissa laeissa tai määräyksissä tai sovellettavassa työehtosopimuksessa määritellyissä tapauksissa voidaan sallia lyhyempi irtisanomisaika tai työsuhteen päättäminen ilman irtisanomisaikaa. Tällaisia olosuhteita määriteltäessä kunkin jäsenvaltion on varmistettava, että merenkulkija voi inhimillisistä tai muista pakottavista syistä tarvittaessa irtisanoa työsopimuksensa määrättyä irtisanomisaikaa lyhyemmässä ajassa tai ilman irtisanomisaikaa ilman, että hänelle aiheutuu siitä seuraamuksia.
7. Kunkin jäsenvaltion on vaadittava, että merenkulkijan työsopimuksen on pysyttävä voimassa sen ajan, kun merenkulkijaa pidetään vangittuna aluksella tai sen ulkopuolella merirosvouksen tai aluksen aseellisen ryöstön seurauksena riippumatta siitä, onko työsopimuksen päättymisajankohta mennyt tai onko jompikumpi osapuoli ilmoittanut sopimuksen voimassaolon keskeyttämisestä tai päättämisestä. Tässä kohdassa:
a) *merirosvouksella* tarkoitetaan samaa kuin Yhdistyneiden kansakuntien vuodelta 1982 olevassa merioikeusyleissopimuksessa;
b) *aluksen aseellisella ryöstöllä* tarkoitetaan kaikkea muuta väkivaltaa, vapaudenriistoa tai ryöstelyä tai sellaisen uhkaa kuin merirosvousta, kun se on tehty yksityisten tarkoitusperien vuoksi ja suunnattu alusta tai aluksessa olevia henkilöitä tai omaisuutta kohtaan minkä tahansa valtion sisäisillä aluevesillä, saaristossa tai aluemerellä, sekä kaikkea yllä kuvattuihin tekoihin yllyttämistä tai sellaisten tahallista helpottamista.

Suositus B2.1 — Merenkulkijoiden työsopimus

Suositus B2.1.1 — Työhistoria

1. Kunkin jäsenvaltion tulisi normin A2.1 1 kohdan e-alakohdassa tarkoitetun asiakirjan sisältöä määritellessään huolehtia siitä, että se sisältää riittävästi sellaista englanninkielistä informaatiota, joka edistää uuden työpaikan löytymistä tai uralla etenemistä varten tarvittavan merityökokemuksen hankkimista. Normin 1 kohdan e-alakohdassa tarkoitettua asiakirjaa vastaavana asiakirjana voidaan pitää merimieskirjaa.

Sääntö 2.2 — Palkat

Tarkoitus: varmistaa, että merenkulkijat saavat työstään palkan.
1. Kaikkien merenkulkijoiden tulee saada työstään täysimääräinen, työsopimuksen mukainen, säännöllisesti maksettava korvaus.

Normi A2.2 — Palkat

1. Kunkin jäsenvaltion on edellytettävä, että sen lipun alla purjehtiville merenkulkijoille maksetaan palkka enintään kuukauden välein mahdollisen sovellettavan työehtosopimuksen mukaisesti.

2. Merenkulkijoille on annettava joka kuukausi laskelma kertyneistä maksuista ja maksetuista määristä, kuten palkoista, lisämaksuista ja, jos maksu on tehty eri valuutassa tai eri kurssiin kuin mistä on sovittu, käytetystä valuuttakurssista.

3. Kunkin jäsenvaltion on edellytettävä, että laivanvarustajat ryhtyvät tämän normin 4 kohdan mukaisiin toimenpiteisiin, joiden avulla merenkulkijat voivat siirtää palkkansa osittain tai kokonaan perheilleen tai huollettavilleen tai laillisille edunsaajilleen.

4. Toimenpiteitä, joilla varmistetaan, että merenkulkijat voivat siirtää palkkansa perheilleen, ovat muun muassa:

a) järjestelmä, jonka avulla merenkulkija voi työsuhteen aloittaessaan tai halutessaan sen aikana määrätä osan palkastaan lähetettäväksi säännöllisin väliajoin perheelleen pankkisiirtona tai vastaavalla tavalla; ja

b) määräys, jonka mukaan rahalähetykset on maksettava säännöllisesti suoraan merenkulkijan nimeämälle henkilölle tai henkilöille.

5. Tämän normin 3 ja 4 kohtien mukaisista toimenpiteistä mahdollisesti perittävän maksun on oltava kohtuullinen. Käytetyn valuuttakurssin on, ellei tosin ole määrätty, oltava kansallisen lain tai määräysten mukainen markkinapäivän kurssi tai virallinen kurssi, joka ei saa olla merenkulkijalle epäedullinen.

6. Kunkin jäsenvaltion, joka hyväksyy merenkulkijoiden palkkoja koskevia kansallisia lakeja tai määräyksiä, on otettava huomioon asiaankuuluvalla tavalla ohjeiston B-osan suositukset.

7. Jos merenkulkijaa pidetään vangittuna aluksella tai sen ulkopuolella alukseen kohdistuneen merirosvouksen tai aseellisen ryöstön seurauksena, merenkulkijan työsopimukseen, häntä koskevaan työehtosopimukseen tai sovellettavaan kansalliseen lainsäädäntöön perustuvien palkkojen ja muiden oikeuksien maksun, mukaan lukien tämän normin 4 kohdassa tarkoitettujen rahalähetysten maksu, on jatkuttava koko vangittuna pitämisen ajan ja siihen asti, kun merenkulkija on vapautettu ja hän on matkustanut kotiin normin A2.5.1 mukaisesti, tai jos merenkulkija kuolee vankeuden aikana, hänen kuolinpäiväänsä asti siten kuin sovellettavassa kansallisessa lainsäädännössä säädetään. Termeillä *merirosvous* ja *aluksen aseellinen ryöstö* tarkoitetaan samaa kuin normin A2.1 7 kohdassa.

Suositus B2.2 — Palkat

Suositus B2.2.1 — Erityiset määritelmät

1. Tässä suosituksessa:

a) *matruusilla* tarkoitetaan merenkulkijaa, jonka katsotaan olevan pätevä tekemään kaikkia tehtäviä, joita voidaan vaatia kansiosastossa palvelevalta miehistöön kuuluvalta henkilöltä lukuun ottamatta työtä johtavan tai erikoisammattimiehen tehtäviä tai merenkulkijaa, joka määritellään matruusiksi kansallisessa laissa tai määräyksissä, käytännössä tai sovellettavassa työehtosopimuksessa;

b) *peruspalkalla tai pohjapalkalla* tarkoitetaan normaalista työajasta maksettavaa korvausta riippumatta siitä, mistä osista se koostuu. Se ei sisällä ylityöstä maksettua palkkaa, bonuksia, päivärahoja, lomakorvauksia tai muita lisiä;

c) *kokonaispalkalla* tarkoitetaan palkkaa, joka sisältää peruspalkan ja muita palkkaan liittyviä etuuksia. Kokonaispalkka voi sisältää kaikki ylityökorvaukset ja muut palkkaan liittyvät etuudet tai vain osan niistä, jolloin se on osittainen kokonaispalkka;

d) *työajalla* tarkoitetaan aikaa, jolloin merenkulkija työskentelee aluksen lukuun;

e) *ylityöllä* tarkoitetaan normaalin työajan lisäksi työskenneltyä aikaa.

Suositus B2.2.2 — Laskeminen ja maksaminen

1. Kun merenkulkijoiden palkkaan sisältyy erillinen ylityökorvaus, tulisi

a) palkkaa määriteltäessä edellyttää, että normaali työaika merellä ja satamassa on enintään kahdeksan tuntia päivässä;

b) ylityötä määriteltäessä edellyttää, että kansallisissa laeissa tai määräyksissä määritellään perus- tai pohjapalkan mukainen normaali viikoittainen työaika, ellei sitä määritellä työehtosopimuksissa. Sen ei tulisi ylittää 48:aa tuntia viikossa. Tästä voidaan poiketa työehtosopimuksella, jossa ei kuitenkaan voida sopia epäedullisemmasta kohtelusta;

c) edellyttää, että kansallisissa laeissa tai määräyksissä tai mahdollisesti sovellettavassa työehtosopimuksessa määritellään ylityökorvauksen suuruus. Sen ei tulisi olla vähemmän kuin yksi ja yksi neljäsosa kertaa perus- tai pohjapalkka tunnilta; ja

d) edellyttää, että päällikkö tai hänen määräämänsä henkilö pitää kaikista ylitöistä kirjaa, jonka merenkulkija hyväksyy kuukausittain.

2. Kun kokonaispalkka sisältää kaikki tai osan palkkaan liittyvistä etuuksista, tulisi

a) edellyttää, että merenkulkijoiden työsopimuksissa mahdollisuuksien mukaan määritellään selvästi ne työtunnit, joista heille maksetaan palkka sekä muut palkan lisäksi maksettavat lisäkorvaukset sekä olosuhteet, jotka oikeuttavat niiden maksamiseen;

b) edellyttää, että kokonaispalkkaan sisältyvien työtuntien lisäksi tehtävistä ylityötunneista maksettava korvaus ei ole vähemmän kuin yksi ja yksi neljäsosa kertaa tämän suosituksen 1 kohdassa määritellyn normaalin työajan mukainen kokonaispalkka tunnilta;

c) edellyttää, että se osa kokonais- tai osittaisesta kokonaispalkasta, joka vastaa tämän suosituksen 1 kohdan a-alakohdan mukaista normaalia työaikaa vastaavaa palkkaa, ei ole voimassa olevaa vähimmäispalkkaa pienempi; ja

d) edellyttää, että osittaiseen kokonaispalkkaan oikeutettujen merenkulkijoiden ylityötunnit kirjataan ja hyväksytään tämän suosituksen 1 kohdan d-alakohdan mukaisella tavalla.

3. Kansallisissa laeissa tai määräyksissä tai työehtosopimuksissa voidaan määrätä, että ylityö tai työ, joka tehdään viikoittaisena lepopäivänä ja yleisenä vapaapäivänä, korvataan vastaavalla vapaa-ajalla, jolloin työntekijä voi poistua alukselta, tai rahan sijasta annettavalla lisälomalla tai muulla sovitulla tavalla.

4. Kansallisissa laeissa ja määräyksissä, joita hyväksyttäessä on kuultu laivanvarustajia ja merenkulkijoita edustavia järjestöjä, tai mahdollisuuksien mukaan työehtosopimuksissa tulisi ottaa huomioon periaatteet, jotka edellyttävät:

a) että kaikilla aluksella työskentelevillä henkilöillä tulisi olla oikeus samasta työstä maksettavaan samaan palkkaan ilman rotuun, ihonväriin, sukupuoleen, uskontoon, poliittisiin mielipiteisiin, kansalliseen alkuperään tai yhteiskunnalliseen asemaan perustuvaa syrjintää;

b) että aluksella tulisi olla nähtävillä merenkulkijoiden työsopimus, jossa määritellään palkat tai palkkaluokat. Jokaisen merenkulkijan tulisi saada tiedot palkkansa määrästä ja palkkaluokastaan joko niin, että hänelle annetaan allekirjoitettu jäljennös niitä koskevista tiedoista kielellä, jota hän ymmärtää tai niin, että sopimuksen jäljennös asetetaan merenkulkijoiden nähtäväksi sopivaan paikkaan tai muulla sopivalla tavalla;

c) että palkat tulisi maksaa laillisilla maksuvälineillä; tarvittaessa maksamiseen voidaan käyttää pankkisiirtoa, sekkiä, postisiirtoa tai maksumääräystä;

d) että kaikki erääntyneet palkat tulisi viipymättä maksaa työsuhteen päättyessä;

e) että toimivaltaisen viranomaisen tulisi edellyttää, että laivanvarustajaa, joka tarpeettomasti viivyttelee tai jättää maksamatta erääntyneitä palkkoja, asianmukaisesti rangaistaan tai määrätään, että hänen on muulla tavoin hyvitettävä tekonsa;

f) että palkat tulisi maksaa suoraan merenkulkijain osoittamalle pankkitilille, elleivät he kirjallisesti toisin vaadi;

g) että laivanvarustajan ei tulisi rajoittaa merenkulkijoiden oikeutta määrätä palkastaan edellyttäen, ettei tämän kohdan h-alakohdasta muuta johdu;

h) että palkasta voidaan tehdä vähennys vain silloin,

(i) kun siitä on nimenomaisesti säädetty kansallisissa laeissa tai määräyksissä tai sovellettavissa työehtosopimuksissa ja toimivaltainen viranomainen on sopivaksi katsomallaan tavalla tiedottanut merenkulkijoille sitä koskevista ehdoista; ja

(ii) kun vähennysten kokonaismäärä ei ylitä sitä määrää, joka tällaisille vähennyksille on mahdollisesti asetettu kansallisessa laissa tai määräyksissä tai työehtosopimuksissa tai tuomioistuimen tätä asiaa koskevissa päätöksissä;

i) että merenkulkijoiden palkasta ei saa tehdä vähennyksiä, jotka liittyvät työpaikan saamiseen tai säilyttämiseen;

j) että merenkulkijoihin kohdistuvien muiden rangaistusluonteisten maksujen kuin niiden, jotka perustuvat kansalliseen lakiin tai muihin määräyksiin tai työehtosopimuksiin tai muihin toimenpiteisiin, tulisi olla kiellettyjä;

k) että toimivaltaisella viranomaisella tulisi olla oikeus tutkia aluksen myymälöiden ja palvelujen hintatasoa ja varmistua siitä, että hinnoittelu on kohtuullinen ja merenkulkijoille edullinen; ja

l) että merenkulkijoiden palkkavaatimukset ja muut työsuhteeseen liittyvät saatavat tulisi, siltä osin kuin niitä ei ole turvattu vuodelta 1993 olevan meripanttioikeuksia ja aluskiinnitystä koskevan kansainvälisen yleissopimuksen mukaisesti, turvata työntekijöiden saatavien turvaamista työnantajan maksukyvyttömyystapauksessa koskevan vuodelta 1992 olevan yleissopimuksen (nro 173) mukaisesti.

5. Kunkin jäsenvaltion tulisi laivanvarustajia ja merenkulkijoita edustavia järjestöjä kuultuaan kehittää menettelytapa, jonka avulla voidaan tutkia tässä suosituksessa mainittuihin asioihin kohdistuvia valituksia.

Suositus B2.2.3 — Vähimmäispalkka

1. Kollektiivisen neuvotteluoikeuden periaatetta rajoittamatta, kunkin jäsenvaltion tulisi laivanvarustajia ja merenkulkijoita edustavia järjestöjä kuultuaan kehittää menettelytapa, jonka avulla voidaan määritellä merenkulkijoiden vähimmäispalkat. Edustavien laivanvarustajien ja merenkulkijoiden järjestöjen tulisi osallistua näiden menettelyjen mukaiseen toimintaan.

2. Tällaista menettelytapaa kehitettäessä ja vähimmäispalkkoja vahvistettaessa tulisi asianmukaisesti ottaa huomioon vähimmäispalkan vahvistamista koskevat kansainväliset standardit sekä ne periaatteet, jotka edellyttävät, että vähimmäispalkkojen tasoa määriteltäessä otetaan huomioon

a) merenkulkualan työn luonne, alusten miehitystaso ja merenkulkijoiden normaali työaika; ja

b) minimipalkkojen vähimmäistasoa tulee tarkistaa ottaen huomioon elinkustannuksissa ja merenkulkijoiden tarpeissa tapahtuneet muutokset.

3. Toimivaltaisen viranomaisen tulisi:

a) erityisen valvonta- ja seuraamusjärjestelmän avulla varmistaa, että palkat maksetaan sovitun suuruisina; ja

b) huolehtia siitä, että merenkulkija, jonka palkka on vähimmäispalkkaa pienempi, voi nopeasti ja edullisesti oikeudenkäynti- tai muun menettelyn avulla vaatia maksamatta olevan määrän suorittamista.

Suositus B2.2.4 — Matruusien alin kuukausipalkka tai pohjapalkka

1. Matruusin yhden kalenterikuukauden työstä ansaitseman peruspalkan tai pohjapalkan tulisi vähintään vastata sitä määrää, jonka Yhdistynyt merityökomitea tai muu Kansainvälisen työtoimiston hallintoneuvoston valtuuttama elin määräajoin vahvistaa. Sen jälkeen kun hallintoneuvosto on tehnyt asiasta päätöksen, on pääjohtajan tiedotettava jäsenvaltioille siitä, miten määrä on muuttunut.

2. Mikään tässä suosituksessa ei saisi vaikuttaa laivanvarustajien tai heidän järjestöjensä ja merenkulkijoiden järjestöjen välillä sovittuihin vähimmäisehtoihin edellyttäen, että toimivaltainen viranomainen on ne hyväksynyt.

Sääntö 2.3 — Työ- ja lepoajat

Tarkoitus: varmistaa, että merenkulkijoiden työ- ja lepoaikoja säädellään.

1. Kunkin jäsenvaltion tulee varmistaa, että merenkulkijoilla on säädellyt työ- ja lepoajat.

2. Kunkin jäsenvaltion tulee määritellä enimmäistyöaika tai vähimmäislepoaika tietyn jakson aikana ohjeiston määräysten mukaisesti.

Normi A2.3 — Työ- ja lepoajat

1. Tässä normissa:

a) *työajalla* tarkoitetaan aikaa, jonka aikana merenkulkija on velvollinen tekemään työtä aluksen lukuun;

b) *lepoajalla* tarkoitetaan työajan ulkopuolista aikaa, johon eivät sisälly lyhyet tauot.

2. Kunkin jäsenvaltion on vahvistettava joko enimmäistyöaika, jota ei saa ylittää tietyn jakson aikana, tai vähimmäislepoaika, joka on annettava tietyn jakson aikana tämän normin 5 — 8 kohtien mukaisesti.

3. Kunkin jäsenvaltion on hyväksyttävä, että merenkulkijoiden, kuten muiden työntekijöiden, normaali työaika perustuu kahdeksantuntiseen työpäivään ja että viikossa on yksi lepopäivä, jonka ohella kansalliset juhlapäivät ovat lepopäiviä. Tämä ei kuitenkaan estä jäsenvaltiota hyväksymästä tai rekisteröimästä työehtosopimusta, jonka mukaan merenkulkijoiden normaali työaika määritellään muulla tavoin edellyttäen, että se ei ole epäedullisempi kuin tämän normin mukainen työaika.

4. Kunkin jäsenvaltion on kansallisia standardeja määritellessään otettava huomioon väsymyksestä johtuvat vaaratilanteet erityisesti niiden merenkulkijoiden osalta, jotka vastaavat aluksen turvallisesta ja varmasta navigoinnista ja kulusta.

5. Työ- tai lepoaikoja on rajoitettava siten, että

a) enimmäistyöaika saa olla enintään:

(i) 14 tuntia 24 tunnin jakson aikana; ja

(ii) 72 tuntia seitsemän päivän jakson aikana; tai

b) vähimmäislepoaika ei saa alittaa:

(i) kymmentä tuntia 24 tunnin jakson aikana; eikä

(ii) 77 tuntia seitsemän päivän jakson aikana.

6. Lepoajan saa jakaa korkeintaan kahteen jaksoon, joista toisen on kestettävä vähintään kuusi tuntia; peräkkäisten lepoaikojen väli saa olla enintään 14 tuntia.

7. Kokoonkutsumiset, palo- ja pelastusveneharjoitukset ja muut kansallisessa laissa ja määräyksissä ja kansainvälisissä sopimuksissa edellytetyt harjoitukset on suoritettava siten, että ne häiritsevät mahdollisimman vähän lepoaikoja eivätkä aiheuta väsymystä.

8. Kun merenkulkija on päivystysvuorossa, esimerkiksi silloin, kun konetila ei ole miehitetty, hänelle on annettava riittävä korvaava lepoaika, jos hänen normaali lepoaikansa häiriintyy työkutsun johdosta.

9. Jos toimivaltainen viranomainen toteaa, että sopimuksen tai välitystuomion määräykset, jotka liittyvät tämän normin 7 tai 8 kohtiin ovat riittämättömiä eikä ole työehtosopimusta tai välitystuomiota, toimivaltaisen viranomaisen on vahvistettava määräykset, jotka varmistavat, että kysymyksessä olevilla merenkulkijoilla on riittävän pitkät lepoajat.

10. Kunkin jäsenvaltion on edellytettävä, että alukselle asetetaan helppokulkuiseen paikkaan nähtäväksi työjärjestelytaulukko, jossa ilmoitetaan kunkin tehtävän osalta ainakin:

a) merellä ja satamassa noudatettava työvuoroaikataulu; ja

b) kansallisen lain tai määräysten tai sovellettavan työehtosopimuksen mukainen enimmäistyöaika tai vähimmäislepoaika.

11. Tämän normin 10 kohdassa tarkoitettu työjärjestelytaulukko on laadittava vakiomuodossa aluksen työskentelykielellä tai -kielillä ja englanniksi.

12. Kunkin jäsenvaltion on edellytettävä, että merenkulkijoiden päivittäiset työ- tai lepoajat kirjataan siten, että voidaan valvoa tämän normin 5 — 11 kohtien määräyksien noudattamista. Kirjaamisessa on noudatettava toimivaltaisen viranomaisen hyväksymiä standardeja ja otettava huomioon Kansainvälisen työjärjestön mahdolliset ohjeet tai se on tehtävä järjestön hyväksymällä muulla vakiintuneella tavalla noudattaen tämän normin 11 kohdan määräystä käytettävästä kielestä. Merenkulkijalle on annettava häntä koskevista merkinnöistä jäljennös, jonka päällikkö tai tämän valtuuttama henkilö ja merenkulkija vahvistavat.

13. Mikään tämän normin 5 ja 6 kohtien määräys ei saa estää jäsenvaltiota hyväksymästä kansallista lakia tai määräyksiä tai järjestelyä, joka antaa toimivaltaiselle viranomaiselle valtuuden hyväksyä tai rekisteröidä työehtosopimuksia, joilla voidaan poiketa annetuista rajoituksista. Poikkeuksilla, joiden on mahdollisuuksien mukaan noudatettava tämän normin määräyksiä, voidaan kuitenkin sopia siitä, että vahdinpidosta vastaavat merenkulkijat tai merenkulkijat, jotka työskentelevät vain lyhyitä matkoja tekevillä aluksilla, ovat oikeutettuja useampiin tai pitempiin vapaisiin tai korvaavaan vapaaseen.

14. Mikään tämän normin määräys ei saa rajoittaa aluksen päällikön oikeutta vaatia merenkulkijaa työskentelemään rajoituksetta silloin, kun se on välttämätöntä aluksen, aluksella olevien ihmisten tai lastin turvallisuuden vuoksi tai muiden alusten tai merihädässä olevien henkilöiden auttamiseksi. Tarvittaessa päällikkö voi peruuttaa työ- tai lepoaikoja koskevan aikataulun ja vaatia merenkulkijaa tekemään työtä niin kauan kuin se on välttämätöntä, kunnes tilanne on palautunut normaaliksi. Sen jälkeen, kun tilanne on palautunut normaaliksi, aluksen päällikön on mahdollisimman pian varmistettava, että merenkulkijat, jotka ovat työskennelleet aikataulun mukaisena lepoaikana, saavat riittävän lepoajan.

Suositus B2.3 — Työ- ja lepoajat

Suositus B2.3.1 — Nuoret merenkulkijat

1. Kaikkiin nuoriin alle 18-vuotiaisiin merenkulkijoihin tulisi soveltaa merellä ja satamassa määräyksiä, jotka edellyttävät

a) että työajan ei tulisi ylittää kahdeksaa tuntia päivässä eikä 40:ää tuntia viikossa. Ylitöitä tulisi teettää vain silloin, kun se on turvallisuuden vuoksi välttämätöntä;

b) että ateriointiin tulisi varata riittävästi aikaa ja päivän pääateriaa varten vähintään yhden tunnin tauko; ja

c) että jokaista kahden tunnin yhtäjaksoista työskentelyä tulisi seurata mahdollisimman pian 15 minuutin lepoaika.

2. Tämän suosituksen 1 kohdan määräyksistä voidaan kuitenkin poiketa silloin,

a) kun niiden soveltaminen vahtitehtävissä kannella, konehuoneessa tai talousosastolla tai työvuorolistan mukaisessa vuorotyöjärjestelmässä työskenteleviin nuoriin merenkulkijoihin ei ole mahdollista; tai

b) kun ne vaikeuttavat nuorille merenkulkijoille tarkoitettua aikataulun mukaista koulutusohjelmaa.

3. Edellä mainituista poikkeustilanteista ja niiden syistä tulisi laatia raportti, jonka päällikkö allekirjoittaa.

4. Tämän suosituksen 1 kohdan perusteella ei voida tehdä poikkeusta nuorten merenkulkijoiden osalta siitä yleisestä, kaikkia merenkulkijoita velvoittavasta periaatteesta, joka edellyttää työntekoa hätätilanteessa normin A2.3 14 kohdan mukaisesti.

Sääntö 2.4 — Lomaoikeus

Tarkoitus: varmistaa, että merenkulkijat saavat riittävästi lomaa

1. Kunkin jäsenvaltion tulee edellyttää, että sen lipun alla purjehtivilla aluksilla työskenteleville merenkulkijoille annetaan palkallinen vuosiloma sopivin ehdoin siten kuin ohjeistossa edellytetään.

2. Merenkulkijoilla tulee olla oikeus terveytensä ja hyvinvointinsa edistämiseksi käydä maissa edellyttäen, että heidän työtehtävänsä sen sallivat.

Normi A2.4 — Lomaoikeus

1. Kunkin jäsenvaltion on hyväksyttävä lakeja ja määräyksiä, joissa määritellään sen lipun alla purjehtivilla aluksilla palvelevien merenkulkijoiden vuosilomaa koskevat vähimmäisvaatimukset ottaen huomioon, että merenkulkijoilla on erityinen loman tarve.

2. Jos mahdolliset työehtosopimukset tai lait tai määräykset eivät sisällä määräyksiä laskentatavasta, jossa asianmukaisesti otetaan huomioon merenkulkijoiden erityinen loman tarve, palkallisen vuosiloman pituus on oltava vähintään 2,5 kalenteripäivää työssäkäyntikuukautta kohden. Kunkin jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on määrättävä tapa, miten palveluajan pituus lasketaan, ellei siitä muutoin kansallisesti sovita. Perusteltua poissaoloa työstä ei pidetä vuosilomana.

3. Kaikki sopimukset, joissa on sovittu tämän normin mukaisesta palkallisesta vähimmäisvuosilomasta luopumisesta, ovat kiellettyjä, ellei toimivaltainen viranomainen toisin päätä.

Suositus B2.4 — Lomaoikeus

Suositus B2.4.1 — Lomaoikeuden laskeminen

1. Kunkin maan toimivaltaisen viranomaisen tulisi päättää niistä edellytyksistä, joilla palvelusaikaan lasketaan kuuluvaksi se aika, jolloin merimies on päästökatselmoituna työsopimuksen voimassa ollessa, ellei siitä muutoin kansallisesti sovita.

2. Toimivaltaisen viranomaisen tulisi päättää niistä edellytyksistä, joilla poissaolo, joka johtuu työhön liittyvään hyväksyttyyn merenkulkualan koulutukseen osallistumisesta tai sairaudesta, tapaturmasta tai synnytyksestä, tulisi laskea palvelusajaksi, ellei sitä ole määritelty voimassa olevassa työehtosopimuksessa.

3. Vuosilomapalkan tulisi tasoltaan vastata merenkulkijan normaalia, kansallisen lain tai määräysten tai sovellettavan työsopimuksen mukaista palkkaa. Jos kysymyksessä on merenkulkija, jonka työsuhde on kestänyt vähemmän kuin vuoden tai jonka työsuhde päättyy, lomaoikeutta määriteltäessä tulisi ottaa huomioon työsuhteen pituus.

4. Palkallisen vuosiloman osaksi ei tulisi laskea:

a) aluksen lippuvaltion virallisia ja perinteellisiä vapaapäiviä riippumatta siitä, ajoittuvatko ne vuosiloman aikana;

b) sairaudesta tai tapaturmasta tai synnytyksestä johtuvaa työkyvyttömyysaikaa edellyttäen, että kunkin maan toimivaltainen viranomainen on päättänyt sitä koskevista edellytyksistä tai niistä on muutoin kansallisesti sovittu;

c) merenkulkijan työsopimukseen perustuvaa tilapäistä maissakäyntivapaata, ja

d) korvauksen luonteisia lomia edellyttäen, että kunkin maan toimivaltainen viranomainen on päättänyt niitä koskevista edellytyksistä tai niistä on muutoin kansallisesti sovittu.

Suositus B2.4.2 — Vuosiloman pitäminen

1. Siinä tapauksessa, että loman pitämisajankohtaa ei ole sovittu määräyksillä, työehtosopimuksella, välitystuomiolla tai siitä ei ole muutoin kansallisesti sovittu, laivanvarustajan tulisi määrätä loman ajankohta asianomaisia merenkulkijoita tai heidän edustajiaan kuultuaan ja mahdollisuuksien mukaan yhdessä heidän kanssaan.

2. Merenkulkijoilla tulisi periaatteessa olla oikeus pitää vuosilomansa paikassa, johon heillä on olennaisia siteitä, yleensä siellä, johon heillä on kotimatkaoikeus. Vastoin merenkulkijan suostumusta ei tule edellyttää, että hän pitäisi vuosilomansa muualla, ellei vaatimus perustu merenkulkijan työsopimukseen tai kansalliseen lakiin tai määräyksiin.

3. Merenkulkijalla, jonka on pidettävä vuosilomansa muualla kuin tämän suosituksen 2 kohdan mukaisessa paikassa, tulisi olla oikeus saada ilmainen kuljetus paikkaan, jossa hänet katselmoitiin tai palkattiin riippuen siitä, kumpi näistä paikoista on lähempänä hänen kotipaikkaansa. Laivanvarustajan tulisi olla vastuussa päivärahoista ja muista suoranaisesti matkaan liittyvistä kustannuksista eikä matka-aikaa tulisi lukea merenkulkijan palkalliseen vuosilomaan.

4. Vuosilomalla olevan merenkulkijan työhönkutsumisen edellytyksenä tulisi hänen suostumuksensa ohella olla se, että kysymyksessä on äärimmäinen hätätapaus.

Suositus B2.4.3 — Jakaminen osiin ja kertyminen

1. Palkallinen vuosiloma tulisi voida jakaa osiin tai pitämättä jäänyt vuosiloma yhdistää seuraavan vuoden lomajaksoon edellyttäen, että kunkin maan toimivaltainen viranomainen on päättänyt sitä koskevista edellytyksistä tai siitä on muutoin kansallisesti sovittu.

2. Tässä suosituksessa tarkoitetun vuosiloman tulisi olla yhtäjaksoinen edellyttäen, että tämän suosituksen 1 kohdasta ei muuta johdu ja että asianomaisen laivanvarustajan ja merenkulkijan välisessä sopimuksessa ei toisin määrätä.

Suositus B2.4.4 — Nuoret merenkulkijat

1. Erityisin toimenpitein tulisi varmistaa, että nuorilla alle 18-vuotiailla merenkulkijoilla on mahdollisuus saada lomaa silloin, kun heidän merenkulkijan työsopimuksen tai työehtosopimuksen mukainen työnsä ulkomaan liikenteessä olevalla aluksella on kestänyt kuusi kuukautta tai sitä lyhyemmän ajan ilman, että heillä olisi ollut lomaa tai että kyseinen alus olisi tänä aikana käynyt kotimaassa eikä seuraavan kolmen kuukauden aikana sinne palaa. Tällaisena toimenpiteenä voisi tulla kysymykseen oikeus ilmaiseen kotimatkaan heidän asuinmaansa siihen paikkaan, missä heidät alun perin katselmoitiin tai missä heidät palkattiin.

Sääntö 2.5 — Kotimatka

Tarkoitus: varmistaa, että merenkulkijat voivat palata kotiin.

1. Merenkulkijoilla tulee olla oikeus maksuttomaan kotimatkaan ohjeistossa määriteltyjen ehtojen ja olosuhteiden mukaisesti.

2. Kunkin jäsenvaltion tulee edellyttää, että sen lipun alla purjehtivat alukset antavat asiaankuuluvat vakuudet, joilla varmistetaan merenkulkijoiden kotimatkaoikeuden toteutuminen ohjeiston määräysten mukaisesti.

Normi A2.5.1 — Kotimatka

1. Kunkin jäsenvaltion on varmistettava, että sen lipun alla purjehtivilla aluksilla olevilla merenkulkijoilla on oikeus kotimatkaan,

a) jos merenkulkijan työsopimus päättyy hänen ollessaan ulkomailla;

b) jos merenkulkijan työsopimus päättyy siitä syystä,

(i) että laivanvarustaja sanoo sen irti; tai

(ii) merenkulkija sanoo sen irti perustelluista syistä; ja

c) jos merenkulkija ei enää pysty suoriutumaan työsopimuksen mukaisista tehtävistään tai hänen ei vallitsevista olosuhteista johtuen voida odottaa suoriutuvan niistä.

2. Kunkin jäsenvaltion on varmistettava, että sen laeissa tai määräyksissä tai työehtosopimuksissa määritellään

a) ne olosuhteet, joiden vallitessa merenkulkija on oikeutettu tämän normin 1 kohdan b- ja c-alakohtien mukaiseen kotimatkaan;

b) sen meripalveluajan enimmäispituus, jonka jälkeen merenkulkija on oikeutettu kotimatkaan; kyseinen aika ei saa olla 12 kuukautta pitempi; ja

c) täsmällisesti ne kotimatkasta aiheutuvat kustannukset, joista laivanvarustaja vastaa, kuten määräpaikkaan matkustamisesta ja matkustustavasta aiheutuvat kulut sekä muut kustannukset ja järjestelyt, joista laivanvarustaja vastaa.

3. Kunkin jäsenvaltion on edellytettävä, että merenkulkijat eivät työtä aloittaessaan joudu etukäteen korvaamaan palkastaan tai muista etuuksistaan laivanvarustajille kotiin lähettämisestä johtuvia kustannuksia, ellei merenkulkijan ole todettu laiminlyöneen tehtäviään ja syyllistyneen kansallisen lain tai määräyksien tai voimassa olevan työehtosopimuksen vastaiseen menettelyyn.

4. Kansallisilla laeilla ja määräyksillä ei saa rajoittaa laivanvarustajan oikeutta periä kotimatkasta aiheutuneita kustannuksia edellyttäen, että oikeus perustuu kolmannen osapuolen kanssa tehtyyn sopimukseen.

5. Jos laivanvarustaja ei voi järjestää tai maksaa kotimatkaan oikeutettujen merenkulkijoiden matkaa,

a) sen jäsenmaan toimivaltaisen viranomaisen, jonka lipun alla alus purjehtii, on järjestettävä asianomaisen merenkulkijan kotimatka; jos se ei voi tätä järjestää, tulee valtion, josta merenkulkija lähtee kotiin tai valtion, jonka kansalainen merenkulkija on, järjestää kotimatka ja periä kustannukset siltä jäsenmaalta, jonka lipun alla alus purjehtii;

b) jäsenmaa, jonka lipun alla alus purjehtii, saa periä merenkulkijan kotimatkasta aiheutuneet kustannukset laivanvarustajalta;

c) kotimatkasta aiheutuneita kustannuksia ei saa missään tapauksessa periä merenkulkijalta, ellei kysymys ole tämän normin 3 kohdassa tarkoitetusta tilanteesta.

6. Jäsenvaltio, joka on maksanut kotimatkasta aiheutuneet kustannukset tämän ohjeiston mukaisesti voi, ottaen huomioon asiaan liittyvät kansainväliset sopimukset, muun muassa vuodelta 1999 olevan kansainvälisen alusten takavarikkoa koskevan yleissopimuksen, pidättää tai vaatia asianomaisen laivanvarustajan aluksien asettamista arestiin siksi, kunnes kyseinen summa on maksettu takaisin tämän normin 5 kohdan mukaisesti.

7. Kunkin jäsenvaltion on avustettava niiden merenkulkijoiden kotimatkaa, jotka työskentelevät sen satamissa käyvillä tai sen sisä- tai aluevesien kautta purjehtivilla aluksilla sekä edistettävä sitä, että heidän tilalleen palkataan toisia merenkulkijoita.

8. Erityisesti jäsenvaltio ei saa evätä kenenkään merenkulkijan kotimatkaoikeutta syistä, jotka johtuvat laivanvarustajan taloudellisista olosuhteista tai siitä, että laivanvarustaja on kyvytön tai haluton palkkaamaan merenkulkijan tilalle toista merenkulkijaa.

9. Kunkin jäsenvaltion on edellytettävä, että sen lipun alla purjehtivien alusten merenkulkijoiden käytettävissä on kopiot kansallisista kotimatkaoikeutta koskevista määräyksistä asiaankuuluvina kieliversioina.

Normi A2.5.2 – Rahavakuus

1. Pantaessa täytäntöön säännön 2.5 2 kohta tällä normilla vahvistetaan vaatimukset, joilla taataan nopean ja tehokkaan rahavakuusjärjestelmän tarjoaminen merenkulkijoille, jos kyseessä on heidän hylkäämisensä.

2. Tätä normia sovellettaessa merenkulkijan katsotaan tulleen hylätyksi, jos tämän yleissopimuksen vaatimusten tai merenkulkijan työsopimuksen ehtojen vastaisesti laivanvarustaja

a) ei maksa merenkulkijan kotimatkan kustannuksia; tai

b) on jättänyt merenkulkijan ilman tarvittavaa ylläpitoa ja tukea; tai

c) on muutoin yksipuolisesti katkaissut siteensä merenkulkijaan, mukaan luettuna työsopimukseen perustuvan palkan jättäminen maksamatta vähintään kahden kuukauden ajalta.

3. Kunkin jäsenvaltion on varmistettava, että sen lipun alla purjehtiviin aluksiin sovelletaan tämän normin vaatimukset täyttävää rahavakuusjärjestelmää. Rahavakuusjärjestelmä voidaan toteuttaa sosiaaliturvajärjestelmän tai vakuutuksen tai kansallisen rahaston tai muun vastaavan järjestelyn muodossa. Jäsenvaltion on määritettävä sen muoto asiaankuuluvia laivanvarustajien ja merenkulkijoiden järjestöjä kuultuaan.

4. Rahavakuusjärjestelmällä on tarjottava tämän normin mukaisesti kaikille jäsenvaltion lipun alla purjehtivalla aluksella oleville hylätyille merenkulkijoille suora pääsy järjestelmän piiriin, riittävä kattavuus ja nopeutettu taloudellinen apu.

5. Tämän normin 2 kohdan b-alakohtaa sovellettaessa merenkulkijoiden riittävään ylläpitoon ja tukeen sisältyvät riittävä ruoka, majoitus, juomavesivarastot, aluksella selviytymisen edellyttämä polttoaine ja tarvittava sairaanhoito.

6. Kunkin jäsenvaltion on vaadittava, että sen lipun alla purjehtivat alukset, joihin sovelletaan säännön 5.1.3 1 tai 2 kohtaa, pitävät aluksella vakuuden tarjoajan myöntämän todistuksen tai muun asiakirjanäytön rahavakuudesta. Kopio siitä on asetettava aluksella esille näkyvään paikkaan, jossa se on merenkulkijoiden saatavilla. Jos rahavakuuden tarjoajia on useampia, aluksella on oltava kunkin vakuudentarjoajan toimittama asiakirja.

7. Rahavakuutta koskevaan todistukseen tai muuhun asiakirjanäyttöön on sisällytettävä liitteessä A2—I vaaditut tiedot. Sen on oltava englanninkielinen tai siihen on liitettävä englanninkielinen käännös.

8. Rahavakuusjärjestelmästä annettu apu on myönnettävä viipymättä merenkulkijan tai hänen nimetyn edustajansa esittämästä pyynnöstä, jonka tukena ovat tarvittavat oikeutta koskevat perustelut edellä olevan 2 kohdan mukaisesti.

9. Ottaen huomioon säännöt 2.2 ja 2.5 rahavakuusjärjestelmästä annettavan avun olisi oltava riittävä kattamaan seuraavat:

a) palkkasaatavat ja muut maksamattomat etuudet, jotka laivanvarustajan on maksettava merenkulkijalle työsopimuksen, työehtosopimuksen tai lippuvaltion kansallisen lainsäädännön mukaisesti, enintään neljän kuukauden ajalta;

b) kaikki merenkulkijalle aiheutuneet kohtuulliset kustannukset, mukaan luettuna 10 kohdassa tarkoitetun kotimatkan kustannukset; ja

c) merenkulkijan perustarpeet, joihin kuuluvat muun muassa riittävä ruoka, tarvittaessa vaatetus, majoitus, juomavesivarastot, aluksella selviytymisen edellyttämä polttoaine, tarvittava sairaanhoito ja muut kohtuulliset kustannukset ja maksut, jotka aiheutuvat hylkäämisen muodostavasta teosta tai laiminlyönnistä, merenkulkijan kotiin saapumiseen asti.

10. Kotimatkan kustannusten on katettava asianmukaisella ja nopealla tavalla, yleensä lentoteitse, tehtävä matka, ja niihin on sisällyttävä merenkulkijan ruoka ja asuminen siitä lähtien, kun hän lähtee laivalta, siihen asti, kun hän saapuu kotiin, tarvittava sairaanhoito, henkilökohtaisten tavaroiden siirto ja kuljetus sekä kaikki muut kohtuulliset kustannukset ja maksut, jotka johtuvat hylkäämisestä.

11. Rahavakuuden soveltaminen ei lakkaa ennen rahavakuuden voimassaoloajan päättymistä, paitsi jos rahavakuuden tarjoaja on antanut vähintään 30 päivää aikaisemmin ennakkoilmoituksen lippuvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle.

12. Jos vakuutuksen tai muun rahavakuuden tarjoaja on suorittanut merenkulkijalle maksuja tämän normin mukaisesti, tällaisen tarjoajan on maksamansa summan osalta ja sovellettavan lainsäädännön mukaisesti hankittava sijaan tulolla, saatavan siirrolla tai muulla tavalla oikeudet, jotka merenkulkijalle olisivat kuuluneet.

13. Tällä normilla ei estetä vakuutuksen tai rahavakuuden tarjoajan takautumisoikeutta kolmansia osapuolia kohtaan.

14. Tämän normin määräyksillä ei ole tarkoitus sulkea pois tai estää muiden sellaisten oikeuksien, vaatimusten tai oikeussuojakeinojen käyttöä, joista hylätyt merenkulkijat saattaisivat saada korvausta. Kansallisissa laeissa tai määräyksissä voidaan säätää, että tämän normin mukaisesti maksettavat summat voidaan vähentää summista, jotka on saatu muista lähteistä ja jotka johtuvat oikeuksista, vaatimuksista tai oikeussuojakeinoista, jotka saattavat olla korvauksen kohteena tämän normin mukaisesti.

Suositus B2.5 — Kotimatka

Suositus B2.5.1 — Oikeus

1. Merenkulkijalla tulisi olla oikeus kotimatkaan:

a) normin A2.5 1 kohdan a-alakohdan mukaisessa tapauksessa sen jälkeen, kun merenkulkijan työsopimuksen mukainen irtisanomisaika on päättynyt;

b) normin A2.5 1 kohdan b- ja c-alakohtien mukaisessa tapauksessa, kun

(i) merenkulkija on sairastunut tai loukkaantunut tai muu lääketieteellinen syy edellyttää hänen lähettämistään kotiin sen jälkeen, kun hänen terveytensä sallii matkustamisen;

(ii) alus on haaksirikkoutunut;

(iii) laivanvarustaja maksukyvyttömyyden, aluksen myynnin tai rekisteröinnin muutoksen tai muun vastaavan syyn vuoksi ei enää voi vastata lakiin tai sopimukseen perustuvista velvollisuuksistaan merenkulkijan työnantajana;

(iv) alus on matkalla alueelle, joka kansallisessa laissa tai määräyksissä tai merenkulkijan työsopimuksessa on määritelty sotatoimialueeksi eikä merenkulkija suostu sinne menemään; ja

(v) työsuhde päättyy tai keskeytyy toimialakohtaisen päätöksen tai työehtosopimuksen perusteella tai muusta vastaavasta syystä.

2. Tämän ohjeiston mukaisen kotimatkaoikeuden edellytyksenä olevan meripalveluajan enimmäispituutta määriteltäessä tulisi ottaa huomioon merenkulkijan työympäristöön vaikuttavat tekijät. Kunkin jäsenvaltion tulisi pyrkiä mahdollisuuksien mukaan lyhentämään tätä aikaa ja ottaa huomioon tekniikan kehitys ja Yhdistyneen merityökomitean asiaa koskevat suositukset.

3. Niihin kotiuttamiskustannuksiin, joista laivanvarustajan tulisi normin A2.5 mukaisesti vastata, tulisi kuulua ainakin merenkulkijan

a) matka tämän suosituksen 6 kohdan mukaisesti valittuun kotimatkan määräpaikkaan;

b) majoitus ja ruoka alukselta lähtemisen ja kotimatkan määräpaikkaan saapumisen välisenä aikana;

c) palkka ja päiväraha alukselta lähtemisen ja kotimatkan määräpaikkaan saapumisen välisenä aikana edellyttäen, että kansallisessa laissa tai määräyksissä tai työehtosopimuksissa näin määrätään;

d) 30 kg painavien matkatavaroiden kuljettaminen kotimatkan määräpaikkaan; ja

e) sairaanhoito tarvittaessa siihen asti, kunnes hänen terveytensä sallii matkustamisen kotimatkan määräpaikkaan.

4. Aikaa, joka kuluu kotimatkan odottamiseen ja matkustamiseen, ei tulisi vähentää merenkulkijoille kertyneestä palkallisesta vuosilomasta.

5. Laivanvarustajien tulisi vastata kotimatkasta johtuvista kustannuksista siihen asti, kunnes merenkulkija, jota asia koskee, on saapunut johonkin tämän ohjeiston mukaiseen määräpaikkaan tai kunnes hän on saanut sopivaa työtä sellaisella aluksella, joka on matkalla johonkin sanotuista määräpaikoista.

6. Kunkin jäsenvaltion tulisi edellyttää, että laivanvarustajat huolehtivat siitä, että kotimatka järjestetään asianmukaisesti ja nopeasti. Tavanomaisena matkustustapana tulisi pitää lentämistä.

Jäsenvaltion tulisi määritellä merenkulkijoiden kotimatkan määräpaikat. Niiden tulisi sijaita maissa, johon merenkulkijoilla voidaan katsoa olevan erityisiä siteitä kuten:

a) paikka, jossa merenkulkija hyväksyi työsopimuksen;

b) paikka, joka määritellään työehtosopimuksessa;

c) merenkulkijan asuinmaa; tai

d) muu sellainen paikka, josta sovittiin silloin, kun työsopimus hyväksyttiin.

7. Merenkulkijalla tulisi olla oikeus valita näiden määräpaikkojen joukosta kotimatkan määräpaikka.

8. Kotimatkaoikeuden voidaan katsoa rauenneen, jos merenkulkija, jota asia koskee, ei vaadi oikeuttaan kotimatkaan kansallisessa laissa tai määräyksissä tai työehtosopimuksissa määritellyn kohtuullisen ajan kuluessa, paitsi silloin, jos häntä pidetään vangittuna aluksella tai sen ulkopuolella merirosvouksen tai aluksen aseellisen ryöstön seurauksena. Termeillä *merirosvous* ja *aluksen aseellinen ryöstö* tarkoitetaan samaa kuin normin A2.1 7 kohdassa.

Suositus B2.5.2 — Täytäntöönpano jäsenvaltioissa

1. Merenkulkijaa, joka odottaa kotimatkaa vieraassa satamassa, tulisi kaikin mahdollisin tavoin auttaa. Jos kotimatka viivästyy, vieraan sataman toimivaltaisen viranomaisen tulisi varmistaa, että asiasta viipymättä ilmoitetaan lippuvaltion ja sen valtion, jonka kansalainen merenkulkija on, tai tarvittaessa hänen asuinmaansa konsulille tai paikalliselle edustajalle.

2. Kunkin jäsenvaltion tulisi asianmukaisesti huolehtia,

a) että vieraaseen satamaan ilman omaa syytään jääneelle kotiin palaavalle merenkulkijalle, joka on työskennellyt vieraan maan lipun alla purjehtivalla aluksella, järjestetään

(i) mahdollisuus palata siihen satamaan, jossa asianomainen merenkulkija palkattiin; tai

(ii) tarvittaessa sen valtion satamaan, jonka kansalainen merenkulkija on tai jossa hän asuu; tai

(iii) muuhun satamaan, josta on sovittu merenkulkijan ja aluksen päällikön tai laivan-varustajan välillä ja jonka toimivaltainen viranomainen on hyväksynyt tai josta muutoin on sovittu;

b) että vieraan maan lipun alla purjehtivalla aluksella työskentelevälle merenkulkijalle, joka ilman omaa syytään sairauden tai aluksella sattuneen tapaturman johdosta joutuu jäämään vieraaseen satamaan, järjestetään lääkärinhoito ja ylläpito.

3. Nuorille alle 18-vuotiaille merenkulkijoille, jotka ovat työskennelleet aluksella vähintään neljän kuukauden ajan ja jotka ensimmäisen ulkomaanmatkansa aikana osoittautuvat sopimattomaksi olemaan merillä, tulisi antaa mahdollisuus ilmaiseen kotimatkaan ensimmäisessä sopivassa satamassa, johon alus poikkeaa edellyttäen, että siellä on joko lippuvaltion tai sen valtion konsulaatti, jonka kansalainen nuori merenkulkija on tai jossa hän asuu. Kotimatkasta ja sen syistä tulisi ilmoittaa sille viranomaiselle, joka hyväksyi ne asiakirjat, joita asianomaisten nuorten merenkulkijoiden työn aloittaminen edellytti.

Suositus B2.5.3 – Rahavakuus

1. Pantaessa täytäntöön normin A2.5.2 8 kohtaa, jos merenkulkijan tai hänen nimetyn edustajansa esittämän pyynnön joidenkin osatekijöiden pätevyyden tarkastaminen vaatii aikaa, tämä ei saisi estää merenkulkijaa saamasta välittömästi pyydetyn avun sellaista osaa, jota pidetään perusteltuna.

Sääntö 2.6 — Merenkulkijan oikeus korvaukseen aluksen menetyksen tai haaksirikkoutumisen johdosta

Tarkoitus: varmistaa, että merenkulkijat saavat korvauksen, jos alus menetetään tai se haaksirikkoutuu

1. Merenkulkijoilla tulee olla oikeus riittävään korvaukseen tapaturmasta, menetyksestä tai työttömyydestä, joka johtuu aluksen menetyksestä tai haaksirikosta.

Normi A2.6 — Merenkulkijan oikeus korvaukseen aluksen menetyksen tai haaksirikkoutumisen johdosta

1. Kunkin jäsenvaltion on laadittava säännöt, jotka edellyttävät, että laivanvarustaja aina aluksen menetyksen tai haaksirikkoutumisen johdosta maksaa jokaiselle aluksella olevalle merenkulkijalle korvausta menetyksen tai haaksirikon aiheuttamasta työttömyydestä.
2. Tämän normin 1 kohdan määräykset eivät rajoita merenkulkijan oikeutta saada korvausta menetyksestä tai tapaturmasta asianomaisen jäsenvaltion kansallisen aluksen menetystä tai haaksirikkoa koskevan lain mukaan.

Suositus B2.6 — Merenkulkijan oikeus korvaukseen aluksen menetyksen tai haaksirikkoutumisen johdosta

Suositus B2.6.1 — Työttömyyskorvauksen laskeminen

1. Aluksen menetyksestä tai haaksirikkoutumisesta johtuvan työttömyyskorvauksen määrän tulisi vastata merenkulkijan työsopimuksen mukaista palkkaa niiden päivien ajalta, jolloin hän on tosiasiallisesti työtön. Korvauksen kokonaismäärää voidaan kuitenkin rajoittaa siten, että se ei ylitä merenkulkijan kahden kuukauden palkkaa.
2. Kunkin jäsenvaltion tulisi huolehtia siitä, että merenkulkijat voivat samanlaista oikeudellista menettelyä käyttäen vaatia yllä mainittua korvausta kuin palvelusaikanaan ansaittuja maksamattomia palkkojaan.

Sääntö 2.7 — Alusten miehitys

Tarkoitus: varmistaa, että merenkulkijat työskentelevät aluksilla, joilla on riittävän paljon henkilökuntaa, joka pystyy varmistamaan aluksen turvallisen ja tehokkaan kulun ja toimintavarmuuden

1. Kunkin jäsenvaltion tulee edellyttää, että sen lipun alla purjehtivilla aluksilla työskentelevien merenkulkijoiden määrä riittää varmistamaan aluksen turvallisen ja tehokkaan kulun ja toimintavarmuuden kaikissa olosuhteissa ja ottaa huomioon merenkulkijoiden mahdollisesta väsymyksestä johtuvat vaarat, matkan luonne ja olosuhteisiin liittyvät erityiset seikat.

Normi A2.7 — Alusten miehitys

1. Kunkin jäsenvaltion on edellytettävä, että kaikilla sen lipun alla purjehtivilla aluksilla työskentelevien merenkulkijoiden määrä riittää varmistamaan aluksen turvallisen ja tehokkaan kulun ja toimintavarmuuden ottaen huomioon mahdolliset vaaratekijät. Kullakin aluksella on oltava kokoonsa nähden riittävän suuri ja pätevä miehistö, joka takaa aluksen ja sen henkilökunnan turvallisuuden kaikissa olosuhteissa, joissa alusta käytetään turvallisen miehityksen vähimmäistasoa koskevan asiakirjan tai toimivaltaisen viranomaisen antaman muun vastaavan asiakirjan ja tämän yleissopimuksen mukaisesti.
2. Toimivaltaisen viranomaisen on miehityksen tasoa määritellessään muuttaessaan tai hyväksyessään otettava huomioon, että riittävän levon varmistaminen ja väsymyksen torjuminen edellyttää ylimääräisten työtuntien välttämistä tai niiden määrän vähentämistä. Lisäksi huomioon on otettava asiaa koskevien kansainvälisten sopimusten, erityisesti Kansainvälisen merenkulkujärjestön miehitystasoa koskevien asiakirjojen periaatteet.

3. Miehitystasoa määritellessään toimivaltaisen viranomaisen on otettava huomioon säännön 3.2 ja normin A3.2 määräykset, jotka koskevat ruokaa ja ruoanpitoa.

Suositus B2.7 — Alusten miehitys

Suositus B2.7.1 — Riitojen ratkaisu

1. Kunkin jäsenvaltion tulisi kehittää tai ylläpitää toimiva järjestelmä, jonka avulla alusten miehitystä koskevat valitukset tai riidat voidaan tutkia ja ratkaista.
2. Laivanvarustajia ja merenkulkijoita edustavien järjestöjen tulisi osallistua järjestelmän toimintaan joko yksin tai yhdessä muiden henkilöiden tai viranomaisten kanssa.

Sääntö 2.8 — Merenkulkijoiden uran ja ammattitaidon sekä työllistymismahdollisuuksien edistäminen

Tarkoitus: merenkulkijoiden uran ja ammattitaidon ja työllistymismahdollisuuksien edistäminen

1. Kullakin jäsenvaltiolla tulee olla kansallinen toimintaohjelma, jonka tarkoituksena on merenkulun työpaikkojen ja sen alueella asuvien merenkulkijoiden uran, ammattitaidon ja työllistymismahdollisuuksien edistäminen.

Normi A2.8 — Merenkulkijoiden uran ja ammattitaidon ja työllistymismahdollisuuksien edistäminen

1. Kullakin jäsenvaltiolla on oltava kansallinen toimintaohjelma, jonka tarkoituksena on merenkulkijoiden uran, ammattitaidon ja työllistymismahdollisuuksien edistäminen sekä merenkulkualan vakaan ja ammattitaitoisen työvoiman saatavuuden turvaaminen.
2. Tämän normin 1 kohdassa tarkoitetun toimintaohjelman tarkoituksena on oltava merenkulkijoiden ammattitaidon, pätevyyden ja työllistymismahdollisuuksien edistäminen.
3. Kunkin jäsenvaltion on asiaankuuluvien laivanvarustajien ja merenkulkijoiden järjestöjen kanssa määriteltävä alusten turvallisesta navigoinnista ja toimintakyvystä vastaaville merenkulkijoille tarkoitetun ammatinvalinnanohjauksen, koulutuksen ja täydennyskoulutuksen selkeät tavoitteet.

Suositus B2.8 — Merenkulkijoiden uran ja ammattitaidon ja työllistymismahdollisuuksien edistäminen

Suositus B2.8.1 — Merenkulkijoiden uran ja ammattitaidon sekä ja työllistymismahdollisuuksien edistämistä koskevat toimenpiteet

1. Normin A2.8 tavoitteiden toteutumista tulisi edistää toimenpiteillä, jotka liittyvät
a) laivanvarustajan tai laivanvarustajien järjestön kanssa tehtyihin sopimuksiin, joilla pyritään edistämään urakehitystä ja ammattitaitoa; tai
b) järjestelyihin, joiden tarkoituksena on työnsaantimahdollisuuksien edistäminen siten, että laaditaan ja ylläpidetään rekistereitä tai luetteloita pätevistä merenkulkijoista ammattialoittain ryhmiteltynä; tai
c) sellaisten aluksella ja maissa oleville merenkulkijoille tarkoitettujen jatkokoulutusmahdollisuuksien edistämiseen, joilla voidaan vahvistaa ammattitaidon ja pätevyyden siirrettävyyttä ja edistää ihmisarvoisen työn saamista ja säilyttämistä sekä vastata merenkulkualan kehittyvän teknologian ja muuttuvien työolosuhteiden haasteisiin.

Suositus B2.8.2 — Merenkulkijarekisteri

1. Merenkulkualan työnhakijarekistereiden tai luettelojen tulisi sisältää kaikki merenkulkualan ammattiryhmät kansallisen lain tai käytännön tai työehtosopimukseen määräyksien mukaisesti.

2. Rekisteriin tai luetteloon merkityllä merenkulkijalla tulisi olla etusija merenkulkualan työtä tarjottaessa.

3. Rekisteriin tai luetteloon merkityn merenkulkijan tulisi olla työmarkkinoiden käytettävissä siten kuin kansallisessa laissa tai käytännössä tai työehtosopimuksessa edellytetään.

4. Rekistereihin ja luetteloihin merkittyjen henkilöiden lukumäärää tulisi jatkuvasti tarkastella ja sopeuttaa se vastaamaan merenkulkualan tarpeita kansallisen lain tai määräysten mukaisesti.

5. Siinä tapauksessa, että rekistereissä tai luetteloissa olevien merenkulkijoiden määrää tulisi vähentää, tulisi kaikin mahdollisin tavoin pyrkiä siihen, ettei merenkulkijoille aiheutuisi tästä haittaa tai minimoimaan heille aiheutuvat vahingot ja ottaa huomioon asianomaisen maan taloudellinen ja yhteiskunnallinen tilanne.

3 osasto. Asuintilat ja virkistysmahdollisuudet, ruoka ja ruoanpito

Sääntö 3.1 — Asuintilat ja virkistysmahdollisuudet

Tarkoitus: varmistaa, että merenkulkijoilla on aluksella kunnolliset asuintilat ja virkistysmahdollisuudet.

1. Kunkin jäsenvaltion on huolehdittava siitä, että sen lipun alla purjehtivilla aluksilla työskentelevien ja/tai asuvien merenkulkijoiden asuintilat ja virkistysmahdollisuudet ovat kunnolliset ja edistävät merenkulkijoiden terveyttä ja hyvinvointia.

2. Ohjeiston niitä määräyksiä, jotka liittyvät tämän säännön täytäntöönpanoon ja jotka koskevat alusten rakentamista ja varustamista, sovelletaan ainoastaan niihin aluksiin, jotka on rakennettu sinä päivänä, jona tämä yleissopimus tulee voimaan asianomaisessa jäsenvaltiossa tai sen jälkeen. Ennen mainittua päivää rakennettuihin aluksiin sovelletaan edelleen vuodelta 1949 olevaa yleissopimusta (nro 92) laivaväen asunnoista aluksessa (muutettu) ja vuodelta 1970 olevaa yleissopimusta (nro 133) laivaväen asunnoista aluksessa (täydentävät määräykset) siltä osin, kuin niitä ennen mainittua päivää oli sovellettava asianomaisen jäsenvaltion lain tai käytännön mukaan. Alus katsotaan rakennetuksi sinä päivänä, jona sen köli lasketaan tai se on vastaavassa rakennusvaiheessa.

3. Ohjeiston merenkulkijoiden asuintiloja ja virkistysmahdollisuuksia koskevia muutettuja määräyksiä tulee soveltaa vain niihin aluksiin, jotka on rakennettu sinä päivänä, jona muutos tulee voimaan asianomaisessa jäsenvaltiossa tai sen jälkeen, ellei erikseen toisin määrätä.

Normi A3.1 — Asuintilat ja virkistysmahdollisuudet

1. Kunkin jäsenvaltion on hyväksyttävä lakeja ja määräyksiä, jotka edellyttävät, että sen lipun alla purjehtivat alukset

a) ovat niiden vähimmäisvaatimusten mukaisia, jotka edellyttävät, että aluksilla työskentelevien ja/tai asuvien merenkulkijoiden asuintilat ovat kunnolliset, turvalliset ja vastaavat tämän normin asiaan liittyviä määräyksiä, ja

b) katsastetaan säännöllisesti ja varmistetaan, että ne alusta alkaen jatkuvasti vastaavat kyseisiä määräyksiä.

2. Toimivaltaisen viranomaisen on tämän normin täytäntöönpanoon liittyvää lainsäädäntöä ja määräyksiä kehittäessään ja soveltaessaan neuvoteltava asiaankuuluvien laivanvarustajien ja merenkulkijoiden järjestöjen kanssa ja

a) otettava huomioon terveyden ja turvallisuuden suojelua ja tapaturmien torjuntaa koskeva sääntö 4.3 sekä siihen liittyvät ohjeiston määräykset ja aluksella asuvien ja työskentelevien merenkulkijoiden erityiset tarpeet, ja

b) kiinnitettävä asianmukaista huomiota ohjeiston B-osan suosituksiin.

3. Säännössä 5.1.4 edellytetyt tarkastukset on tehtävä,

a) kun alus rekisteröidään tai uudelleen rekisteröidään; tai

b) kun aluksella olevia merenkulkijoiden asuintiloja merkittävästi muutetaan.

4. Toimivaltaisen viranomaisen on erityisesti huolehdittava tämän yleissopimuksen niiden määräysten täytäntöönpanosta, jotka koskevat

a) hyttien ja muiden asuintilojen kokoa;

b) lämmitystä ja tuuletusta;

c) melua, tärinää sekä muita ympäristötekijöitä;

d) saniteettitiloja;

e) valaistusta ja

f) sairassijoja.

5. Kunkin jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on edellytettävä, että sen lipun alla purjehtivien alusten asuintilat ja virkistysmahdollisuudet vastaavat tämän normin 6—17 kohdissa määriteltyjä vähimmäisvaatimuksia.

6. Asuintiloja koskevat yleiset vaatimukset edellyttävät:

a) että kaikissa merenkulkijoiden asuintiloissa on riittävä huonekorkeus, jonka on oltava vähintään 203 senttimetriä tiloissa, joissa edellytetään täydellistä liikkumisvapautta. Toimivaltainen viranomainen voi kuitenkin sallia alemman huonekorkeuden jossakin tilassa tai sen osassa edellyttäen, että alempi korkeus

(i) on kohtuullinen; eikä

(ii) ole merenkulkijalle epämukava;

b) että asuintilat on riittävästi eristetty;

c) että muilla kuin niillä matkustaja-aluksilla, jotka on määritelty ihmishengen turvallisuudesta merellä vuonna 1974 tehdyn yleissopimuksen (muutettu) (jäljempänä SOLAS-sopimus) säännössä 2 e ja 2 f, makuuhytit on sijoitettava lastiviivan yläpuolelle aluksen keski- tai peräosaan. Jos tämä ei käytännössä ole mahdollista aluksen koon, tyypin tai aiotun käyttötavan vuoksi, makuuhytit voidaan poikkeuksellisesti sijoittaa aluksen etuosaan, ei kuitenkaan koskaan törmäyslaipion keulapuolelle;

d) että matkustaja-aluksilla ja erikoisaluksilla, jotka on rakennettu IMO:n erikoisaluksia koskevan vuodelta 1983 olevan ohjeen (*Code of Safety for Special Purpose Ships*) ja sen myöhempien versioiden mukaisesti (jäljempänä erikoisalukset), toimivaltainen viranomainen voi sallia makuuhyttien sijoittamisen lastiviivan alapuolelle edellyttäen, että valaistusta ja tuuletusta koskevat järjestelyt ovat tyydyttäviä, ei kuitenkaan koskaan suoraan työssä käytettävien kulkuteiden alapuolelle;

e) että makuuhytit ja lasti- ja konetilat tai keittiöt, varastot, kuivatustilat tai yhteiset saniteettitilat eivät ole suorassa yhteydessä toistensa kanssa. Laipion sen osan, joka erottaa viimeksi mainitut tilat makuuhyteistä samoin kuin ulkolaipioiden, on oltava huolellisesti rakennettu teräksestä tai muusta asianmukaisesta veden- ja kaasunpitävästä materiaalista;

f) että materiaalit, joita käytetään lattioissa, levyissä, liitoksissa, paneloinnissa ja sisälaipioissa ovat tarkoituksenmukaisia ja edistävät terveellistä ympäristöä;

g) että valaistus ja viemäröinti ovat asianmukaiset ja riittävät; ja

h) että asuin-, virkistys- ja ruokailutilat vastaavat terveyden ja turvallisuuden suojelua ja tapaturmien torjuntaa koskevan säännön 4.3 ja siihen liittyviä ohjeiston määräyksiä samoin kuin niitä määräyksiä, jotka koskevat aluksen haitalliselle melu- ja tärinätasoille ja muille ympäristön haittatekijöille ja kemikaaleille altistumisen ehkäisyä ja varmistavat, että aluksella asuvilla merenkulkijoilla on hyväksyttävät työ- ja elinolosuhteet.

7. Tuuletusta ja lämmitystä koskevat vaatimukset edellyttävät:

a) että makuu- ja ruokailutiloissa on riittävä tuuletus;

b) että aluksen merenkulkijoille tarkoitetut asuintilat, mahdolliset erilliset radiosähkötystilat ja keskitetyt konevalvontahuoneet ovat ilmastoituja, paitsi jos alus liikennöi alueella, jonka ilmasto-olosuhteet eivät sitä edellytä;

c) että kaikkien saniteettitilojen tuuletus on järjestetty muista asuintiloista erikseen suoraan ulkoilmaan; ja

d) että aluksella on asianmukainen lämmitysjärjestelmä, joka tuottaa riittävästi lämpöä, paitsi jos kysymyksessä on alus, joka liikennöi yksinomaan trooppisissa ilmasto-olosuhteissa.

8. Valaistusta koskevat vaatimukset edellyttävät, että makuu- ja ruokailutiloissa on päivänvalon lisäksi riittävä keinovalaistus, ellei matkustaja-aluksilla hyväksytyistä erityisistä järjestelyistä muuta johdu.

9. Jos aluksella tarvitaan makuutiloja, niitä koskevat vaatimukset edellyttävät;

a) että muilla kuin matkustaja-aluksilla jokaisella merenkulkijalla on oma makuuhytti; Tästä voidaan kuitenkin poiketa bruttovetoisuudeltaan alle 3 000 GT:n aluksilla tai erikoisaluksilla edellyttäen, että toimivaltainen viranomainen sen laivanvarustajien ja merenkulkijoiden asianomaisia järjestöjä kuultuaan hyväksyy;

b) että miehillä ja naisilla on erilliset makuuhytit;

c) että makuuhytit ovat kohtuullisen viihtyisiä, riittävän kokoisia ja asianmukaisesti varustettuja sekä helppoja pitää puhtaana;

d) että kullakin merenkulkijalla on oma vuode;

e) että vuoteen sisämitat ovat vähintään 198 x 80 senttimetriä;

f) että yhden hengen makuuhytin lattiapinta-ala on vähintään:

(i) 4,5 neliömetriä aluksilla, joiden bruttovetoisuus on alle 3 000 GT;

(ii) 5,5 neliömetriä aluksilla, joiden bruttovetoisuus on vähintään 3 000 GT ja enintään 10 0000 GT;

(iii) 7 neliömetriä aluksilla, joiden bruttovetoisuus on 10 000 GT tai enemmän;

g) että toimivaltainen viranomainen voi sallia pienemmän lattiapinta-alan bruttovetoisuudeltaan alle 3 000 GT:n aluksilla, matkustaja-aluksilla ja erikoisaluksilla, jos tarkoituksena on saada käyttöön yhden hengen makuuhyttejä;

h) että muilla alle 3 000 GT:n aluksilla kuin matkustaja- ja erikoisaluksilla makuuhytin voi jakaa enintään kaksi merenkulkijaa, edellyttäen, että sen lattiapinta-ala on vähintään 7 neliömetriä;

i) että matkustaja-aluksilla ja erikoisaluksilla muiden kuin päällystöön kuuluvien merenkulkijoiden makuuhyttien lattiapinta-ala on vähintään:

(i) 7,5 neliömetriä kahden hengen hyteissä;

(ii) 11,5 neliömetriä kolmen hengen hyteissä;

(iii) 14,5 neliömetriä neljän hengen hyteissä;

j) että erikoisaluksilla samaan makuuhyttiin saa sijoittaa enemmän kuin neljä henkilöä; tällaisten makuuhyttien lattiapinta-alan on oltava vähintään 3,6 neliömetriä henkilöä kohden;

k) että muilla kuin matkustaja- ja erikoisaluksilla päällystöön kuuluvien merenkulkijoiden makuuhyttien lattiapinta-ala on, jos heillä ei ole omaa oleskelu- tai päivähyttiä, henkeä kohden vähintään:

(i) 7,5 neliömetriä aluksilla, joiden bruttovetoisuus on vähemmän kuin 3 000 GT;

(ii) 8,5 neliömetriä aluksilla, joiden bruttovetoisuus on vähintään 3 000 GT ja enintään 10 0000 GT;

(iii) 10 neliömetriä aluksilla, joiden bruttovetoisuus on 10 000 GT tai enemmän;

l) että matkustaja-aluksilla ja erikoisaluksilla aluksen alipäällystöön kuuluvien merenkulkijoiden makuuhyttien lattiapinta-ala on vähintään 7,5 neliömetriä ja päällystöön kuuluvien merenkulkijoiden vähintään 8,5 neliömetriä edellyttäen, että heillä ei ole omaa oleskelu- tai päivähyttiä; alipäällystöllä tarkoitetaan operatiivisen tason henkilöstöä ja päällystöllä johtotasoa;

m) että päälliköllä, konemestarilla ja yliperämiehellä on makuuhytin lisäksi siihen liittyvä oleskeluhytti, päivähytti tai vastaava lisätila; toimivaltainen viranomainen voi kuitenkin sallia

laivanvarustajien ja merenkulkijoiden asianomaisia järjestöjä kuultuaan tästä poikkeuksen aluksilla, joiden bruttovetoisuus on alle 3 000 GT;

n) että kalustoon kuuluu kutakin asukasta kohden tilava vaatekaappi (vähintään 475 litraa) ja lipasto tai vastaava, jonka tilavuus on vähintään 56 litraa; jos lipasto muodostaa osan vaatekaapista, niiden yhteenlasketun vähimmäistilavuuden on oltava 500 litraa; vaatekaapissa on oltava hylly ja asukkaan on voitava lukita kaappi siten, ettei sinne voi luvatta päästä;

o) että jokaisessa makuuhytissä on pöytä tai kirjoituspöytä, joka voi olla tyypiltään kiinteä, lasku- tai ulosvetolevyllä varustettu, sekä tarvittavat mukavat istuimet.

10. Ruokailutiloja koskevat vaatimukset edellyttävät:

a) että ruokailutilat sijaitsevat erillään makuuhyteistä ja niin lähellä keittiötä kuin käytännössä on mahdollista; toimivaltainen viranomainen voi kuitenkin laivanvarustajien ja merenkulkijoiden asianomaisia järjestöjä kuultuaan sallia tästä poikkeuksen aluksilla, joiden bruttovetoisuus on vähemmän kuin 3 000 GT; ja

b) että ruokailutilat ovat viihtyisät, riittävän tilavat ja että niiden kalustus ja varustus on asianmukainen (virvokkeita aina saatavilla) ottaen huomioon niiden merenkulkijoiden lukumäärän, joiden voidaan otaksua käyttävän tilaa samanaikaisesti; ruokailutilat voivat tarpeen mukaan olla erillisiä tai yhteisiä.

11. Saniteettitiloja koskevat vaatimukset edellyttävät:

a) että merenkulkijat pääsevät helposti aluksen saniteettitiloihin, joiden on täytettävä terveyttä, hygieniaa ja kohtuullista mukavuutta koskevat vähimmäisvaatimukset ja että miesten ja naisten tilat ovat erilliset;

b) että konehuoneen valvomon tai komentosillan tai konetilojen välittömässä läheisyydessä on saniteettitilat, joihin voi helposti päästä sekä komentosillalta että konetiloista; toimivaltainen viranomainen voi kuitenkin laivanvarustajien ja merenkulkijoiden asianomaisia järjestöjä kuultuaan sallia tästä poikkeuksen aluksilla, joiden bruttovetoisuus on vähemmän kuin 3 000 GT;

c) että kaikilla aluksilla, joilla ei ole asukaskohtaisia saniteettitiloja, on tarkoituksenmukaisessa paikassa ainakin yksi wc, pesuallas ja kylpyamme ja/tai suihku enintään kuutta henkilöä kohden;

d) että jokaisessa makuuhytissä, matkustaja-aluksia lukuun ottamatta, on pesuallas, jossa on juokseva lämmin ja kylmä makea vesi, ellei tällaista pesuallasta ole makuuhyttiin liittyvässä kylpyhuoneessa;

e) että matkustaja-aluksilla, joita käytetään yleensä enintään neljän tunnin matkoihin, toimivaltainen viranomainen voi sallia muunlaisen järjestelyn tai saniteettitilojen lukumäärän vähentämisen; ja

f) että kaikissa pesutiloissa on juokseva lämmin ja kylmä makea vesi.

12. Sairastilaa koskevat vaatimukset edellyttävät, että aluksilla, joiden matka kestää enemmän kuin kolme päivää ja joilla työskentelee vähintään 15 merenkulkijaa, on erillinen sairashytti, jota käytetään yksinomaan sairaanhoitotarkoitukseen; toimivaltainen viranomainen voi kuitenkin sallia muunlaisen järjestelyn aluksilla, joita käytetään rannikkoliikenteessä; aluksen sairastiloja hyväksyessään toimivaltaisen viranomaisen on varmistettava, että niihin voidaan helposti päästä kaikissa sääolosuhteissa ja varmistaa niissä olevien henkilöiden keskeytymätön ja asianmukainen hoito.

13. Aluksella on oltava asianmukaisesti sijoitetut ja kalustetut pesulatilat.

14. Kaikkien alusten ulkokannella on oltava tila tai tiloja, joissa merenkulkijat voivat oleskella silloin, kun eivät ole työssä. Tilojen suhteen on otettava huomioon aluksen koko ja sillä olevien merenkulkijoiden määrä.

15. Kaikilla aluksilla on oltava erilliset toimistotilat kansi- ja koneosastoja varten tai yhteinen laivatoimisto; toimivaltainen viranomainen voi kuitenkin laivanvarustajien ja merenkulkijoiden asianomaisia järjestöjä kuultuaan sallia tästä poikkeuksen aluksilla, joiden bruttovetoisuus on vähemmän kuin 3 000 GT;

16. Aluksilla, jotka säännöllisesti liikennöivät satamissa, joissa on moskiittoja, on oltava asianmukaiset varusteet toimivaltaisen viranomaisen edellyttämällä tavalla.

17. Niitä merenkulkijoita varten, joiden täytyy asua ja työskennellä aluksella, on järjestettävä erityisiä virkistys- ja vapaa-ajanviettomahdollisuuksia, jotka vastaavat heidän tarpeitaan ja otettava huomioon sääntö 4.3 ja siihen liittyvät ohjeiston määräykset, jotka koskevat terveyden ja turvallisuuden suojelua ja tapaturmien torjuntaa.

18. Toimivaltaisen viranomaisen on edellytettävä, että aluksen päällikkö tarkastaa tai määrää, että merenkulkijoiden asuintilat säännöllisin väliajoin tarkastetaan ja varmistetaan niiden siisteys, asuinkelpoisuus ja kunnossa pysyminen. Tarkastuksen tulos on merkittävä pöytäkirjaan, joka on voitava tarkastaa.

19. Aluksilla, joilla on otettava huomioon syrjinnän kielto ja ne merenkulkijat, joiden poikkeavat tavat johtuvat uskonnosta tai kulttuurista, toimivaltainen viranomainen voi laivanvarustajien ja merenkulkijoiden asianomaisia järjestöjä kuultuaan sallia, että tästä normista poiketaan edellyttäen, ettei poikkeuksen myöntäminen johda huonompaan lopputulokseen kuin tämän normin soveltaminen.

20. Kukin jäsenvaltio voi laivanvarustajien ja merenkulkijoiden asianomaisia järjestöjä kuultuaan päättää, ettei bruttovetoisuudeltaan alle 200 GT:n aluksiin sovelleta

a) tämän normin 7 kohdan b-alakohdan, 11 kohdan d-alakohdan ja 13 kohdan määräyksiä eikä

b) tämän normin 9 kohdan f- ja h— l-alakohtien lattiapinta-alaa koskevia määräyksiä edellyttäen, että se on perusteltua aluksen kokoon ja siellä työskentelevien merenkulkijoiden määrään nähden.

21. Tämän normin määräyksistä tehtävä poikkeus edellyttää, että se perustuu tämän normin nimenomaiseen määräykseen ja olosuhteisiin, joissa se on perusteltua merenkulkijoiden terveyden ja turvallisuuden edistämisen kannalta.

Suositus B3.1 — Asuintilat ja virkistysmahdollisuudet

Suositus B3.1.1 — Suunnittelu ja rakentaminen

1. Makuu- ja ruokailutilojen ulkolaipioiden tulisi olla riittävästi eristettyjä. Keittiöihin ja muihin lämpöä kehittäviin tiloihin rajoittuvien koneiden koteloiden ja laipioiden tulisi olla riittävästi eristettyjä siten, että mahdollinen lämpösäteily niihin rajoittuviin asuintiloihin tai käytäviin voidaan estää. Myös höyry- ja/tai kuumavesiputkien lämpösäteilyn vaikutus tulisi eliminoida asianmukaisin toimenpitein.

2. Makuu-, ruokailu-, virkistystilat ja asuintilojen käytävät tulisi eristää riittävän hyvin kosteuden tiivistymisen tai ylilämpenemisen estämiseksi.

3. Laipioiden pinnoissa ja katoissa tulisi käyttää materiaalia, jonka pinta on helppo pitää puhtaana. Rakenteiden tulisi olla sellaisia, että ne estävät syöpäläisten pesiytymistä.

4. Makuuhyttien ja ruokailutilojen laipioissa ja kattopinnoissa tulisi käyttää myrkytöntä ja vaaleaa pinnoitetta, joka on helppo pitää puhtaana.

5. Kaikissa merenkulkijoiden asuintilojen lattioissa tulisi käyttää asianmukaista materiaalia, joka estää liukastumisia, kestää kosteutta ja on helppo pitää puhtaana.

6. Jos lattioissa käytetään komposiittimateriaalia, tulisi seinien liittymäkohdat profiloida rakojen välttämiseksi.

Suositus B3.1.2 — Tuuletus

1. Makuu- ja ruokailutilojen tuuletusjärjestelmän tulisi olla säädettävä siten, että tyydyttävä ilman laatu ja riittävä ilmanvaihto voidaan varmistaa kaikissa sää- ja ilmasto-olosuhteissa.

2. Keskitetty tai huonekohtainen ilmastointijärjestelmä tulisi suunnitella siten,

a) että kaikissa ilmastoiduissa tiloissa voidaan varmistaa tyydyttävä lämpötila ja suhteellinen kosteus verrattuna ulkoilmaan sekä riittävä ilmanvaihto ja ottaa huomioon merellä vallitsevat erityiset olosuhteet sekä melun ja tärinän estäminen; ja

b) että helpotetaan siivousta ja desinfiointia tautien leviämisen estämiseksi.

3. Tämän suosituksen edellisissä kappaleissa tarkoitettuihin ilmastointi- ja tuuletusjärjestelmiin tarvittavan käyttöenergian tulisi olla käytettävissä aina, kun merenkulkijat asuvat tai työskentelevät aluksella ja olosuhteet sitä edellyttävät. Sen tuottamiseen ei tulisi käyttää varavoimaa.

Suositus B3.1.3 — Lämmitys

1. Merenkulkijoiden asuintilojen lämmitysjärjestelmän tulisi toimia aina silloin, kun merenkulkijat asuvat tai työskentelevät aluksella ja olosuhteet sitä edellyttävät.

2. Kaikissa sellaisissa aluksissa, joissa tarvitaan lämmitysjärjestelmää, lämmityksen tulisi perustua lämmintä vettä, ilmaa, sähköä, höyryä tai vastaavaa käyttävään järjestelmään. Asuintilojen lämmitykseen ei kuitenkaan tulisi käyttää höyryä. Lämmitysjärjestelmän tulisi pitää merenkulkijoiden asuintilojen lämpötila tyydyttävällä tasolla niissä sää- ja ilmasto-olosuhteissa, joissa alusta tavallisesti käytetään. Toimivaltaisen viranomaisen tulisi määritellä lämmitystä koskevat standardit.

3. Lämpöpatterit ja muut lämmityslaitteet tulisi sijoittaa ja tarvittaessa suojata siten, että ne eivät aiheuta palovaaraa tai ole asukkaiden kannalta epämukavia tai vaarallisia.

Suositus B3.1.4 — Valaistus

1. Merenkulkijoiden asuintiloissa kaikilla aluksilla tulisi olla sähkövalo. Jos valaistusta varten ei ole kahta erillistä virtapiiriä, lisävalaistukseen voidaan käyttää asianmukaisesti suunniteltuja lamppuja tai hätätilanteisiin tarkoitettua valaistusta.

2. Makuuhyteissä jokaisen vuoteen pääpuoleen tulisi asentaa sähköllä toimiva lukulamppu.

3. Toimivaltaisen viranomaisen tulisi määritellä luonnon- ja keinovaloa koskevat standardit.

Suositus B3.1.5 — Makuuhytit

1. Aluksella tulisi olla tarpeeksi makuupaikkoja merenkulkijoiden ja heidän mahdollisten seuralaistensa mukavuuden varmistamiseksi.

2. Asukkaiden viihtyvyyden lisäämiseksi ja siisteyden ylläpitämiseksi tulisi makuuhyttien yhteyteen suunnitella erillinen kylpyhuone sekä wc edellyttäen, että se on aluksen kokoon, käyttötarkoitukseen ja suunnitteluun nähden mahdollista ja tarkoituksenmukaista.

3. Merenkulkijoiden makuuhytit tulisi mahdollisuuksien mukaan sijoittaa niin, että vahtivuorossa oleva ja päivällä työskentelevä merenkulkija eivät jaa samaa hyttiä.

4. Alipäällystöön kuuluvien merenkulkijoiden makuuhyteissä tulisi olla enintään kaksi henkilöä hyttiä kohden.

5. Normin A3.1 9 kohdan m-alakohdan soveltamista toiseen konemestariin tulisi harkita edellyttäen, että se on käytännössä mahdollista.

6. Lattiapinta-alaan tulisi laskea mukaan vuoteiden, kaappien, lipastojen ja istuinten viemä tila lukuun ottamatta pieniä tai muodoltaan epäsäännöllisiä tiloja, jotka eivät todellisuudessa lisää vapaata liikkumatilaa ja joihin ei voida sijoittaa huonekaluja.

7. Vuoteiden tulisi olla korkeintaan kahdessa kerroksessa; jos vuoteet on sijoitettu aluksen kyljen suuntaisesti, ei sivuikkunan kohdalla tulisi olla kahta vuodetta päällekkäin.

8. Jos vuoteet ovat kahdessa kerroksessa, alemman vuoteen tulisi olla vähintään 30 senttimetrin korkeudella lattiasta; ylempi vuode tulisi sijoittaa suunnilleen alemman vuoteen pohjan ja kattopalkkien alareunan puoleen väliin.

9. Vuoteen runko ja mahdollinen laita tulisi olla asianmukaista kovaa ja sileää materiaalia, joka ei ruostu tai johon syöpäläiset eivät voi pesiytyä.

10. Jos vuoteessa on putkirunko, sen tulisi olla täysin umpinainen eikä siinä saisi olla reikiä, joihin syöpäläiset voisivat pesiytyä.

11. Jokaisessa vuoteessa tulisi olla mukava, pehmustettu patja tai yhdistelmä, johon kuuluu pehmustettu petauspatja ja jousitettu pohja tai joustinpatja. Patjan ja sen jousituksen tulisi olla asianmukaista materiaalia. Pehmusteena ei tulisi käyttää materiaalia, johon syöpäläisten voisivat pesiytyä.

12. Jos vuoteet on sijoitettu päällekkäin, ylemmän vuoteen patjan tai jousitetun pohjan alla tulisi olla pölytiivis pohjalevy.

13. Huonekalujen tulisi olla sileää ja kovaa materiaalia, joka ei väänny tai ruostu.

14. Makuuhyttien sivuikkunoissa tulisi olla verhot tai vastaavat.

15. Makuuhyteissä tulisi olla peili, pieniä kaappeja henkilökohtaisia tarvikkeita varten, kirjahylly ja riittävä määrä vaatekoukkuja.

Suositus B3.1.6 — Ruokailutilat

1. Ruokailutilat voivat olla joko yhteisiä tai erillisiä aluksen koon ja merenkulkijoiden erilaisista kulttuureista tai uskonnoista johtuvien sosiaalisten tarpeiden mukaan. Asiasta päättäminen edellyttää laivanvarustajien ja merenkulkijoiden edustajien kuulemista ja toimivaltaisen viranomaisen hyväksymistä.

2. Jos merenkulkijoiden ruokailutilat ovat erilliset, tulisi

a) päälliköllä ja päällystöllä olla oma ruokailutila; ja

b) alipäällystöllä ja muilla merenkulkijoilla oma ruokailutila.

3. Muilla kuin matkustaja-aluksilla merenkulkijoiden ruokailutilan lattiapinta-alan tulisi olla vähintään 1,5 neliömetriä kutakin istuinpaikkaa varten.

4. Kaikilla aluksilla ruokailutiloissa tulisi olla pöydät ja riittävästi tarkoituksenmukaisia kiinteitä tai siirrettäviä istuimia kaikkia niitä merenkulkijoita varten, jotka mahdollisesti käyttävät niitä samanaikaisesti.

5. Aluksella olevien merenkulkijoiden käytettävissä tulisi aina olla:

a) sopivaan paikkaan sijoitettu riittävän tilava jääkaappi, joka vastaa ruokailutilaa tai ruokailutiloja käyttävän henkilömäärän tarpeita;

b) mahdollisuus saada lämmintä juotavaa; ja

c) mahdollisuus saada kylmää vettä.

6. Jos ruokailutiloista ei pääse keittiöön, tulisi ruokailuvälineille järjestää asianmukaiset säilytys- ja pesutilat.

7. Pöytätasojen ja istuimien pintamateriaalin tulisi kestää kosteutta.

Suositus B3.1.7 — Saniteettitilat

1. Pesualtaiden ja kylpyammeiden tulisi olla riittävän tilavia ja valmistettu asianmukaisesta materiaalista, jonka pinta ei halkeile, lohkeile tai syövy.

2. Kaikkien wc-istuimien tulisi olla asianmukaista mallia, jossa on wc-kohtainen, säädettävä huuhtelumekanismi, joka perustuu runsaaseen vesihuuhteluun, paineilmaan tai muuhun huuhteluaineeseen, joka on aina käytettävissä.

3. Useammalle kuin yhdelle henkilölle tarkoitetuissa saniteettitiloissa tulisi edellyttää;

a) että niiden lattiat on asianmukaisesti viemäröity ja valmistettu asianmukaisesta, kosteisiin tiloihin tarkoitetusta kestävästä materiaalista;

b) että niiden laipiot ovat vesitiiviitä 23 senttimetrin korkeudelle lattiatasosta ja valmistettu teräksestä tai muusta asianmukaisesta materiaalista;

c) että tiloissa on riittävä valaistus, lämmitys ja tuuletus;

d) että erilliset wc-tilat sijoitetaan sopivasti lähelle makuu- ja pesutiloja siten, etteivät ne ole suoraan yhteydessä makuuhytteihin tai sellaiseen makuuhyttejä ja wc:tä yhdistävään käytävään, johon ei ole muuta pääsytietä; tätä ei kuitenkaan tarvitse noudattaa siinä tapauksessa, että wc on sijoitettu sellaisten makuuhyttien väliin, joihin on majoitettu yhteensä enintään neljä merenkulkijaa; ja

e) että samaan tilaan sijoitetut useammat wc-istuimet on yksityisyyden varmistamiseksi erotettu toisistaan väliseinillä.

4. Merenkulkijoiden käyttöön tarkoitetuissa pesulatiloissa tulisi olla:

a) pesukoneet;

b) kuivauskoneet tai riittävästi lämmitetyt ja tuuletettavat kuivaustilat; ja

c) silitysrauta ja -lauta tai vastaavat.

Suositus B3.1.8 — Sairashytit

1. Sairashytit tulisi suunnitella siten, että ne estävät tarttuvien tautien leviämistä, mahdollistavat ensiavun antamisen ja toimivat vastaanottotiloina.

2. Sisäänkäynti, vuodepaikat, valaistus, tuuletus, lämmitys ja vesihuolto tulisi suunnitella siten, että niillä edistetään potilaiden hoitoa ja hyvinvointia.

3. Toimivaltaisen viranomaisen tulisi määritellä tarvittavien sairaspaikkojen lukumäärä.

4. Sairasosastolla tai sen välittömässä läheisyydessä tulisi olla yksinomaan potilaskäyttöön varattu saniteettitila, jossa tulisi olla vähintään wc-istuin, pesuallas ja amme tai suihku.

Suositus B3.1.9 — Muut tilat

1. Jos koneosaston henkilökunnan vaatteidenvaihtoa varten on varattu erillinen tila, sen tulisi:

a) sijaita konehuoneen ulkopuolella helppopääsyisessä paikassa; ja

b) olla varustettu henkilökohtaisilla vaatekaapeilla sekä ammeella ja/tai suihkulla sekä pesualtaalla, joissa on juokseva lämmin ja kylmä makea vesi.

Suositus B3.10 — Vuodevaatteita, ruokailuvälineitä ja muita seikkoja koskevat määräykset

1. Kunkin jäsenvaltion tulisi harkita, voisiko se hyväksyä periaatteet, jotka edellyttävät että,

a) laivanvarustaja järjestää aluksella oleville merenkulkijoille puhtaat vuodevaatteet ja ruokailuvälineet ja että merenkulkijat palauttavat ne päällikön määräämänä ajankohtana, kun työsuhde aluksella päättyy;

b) vuodevaatteet ovat hyvälaatuisia ja lautaset, kupit ja muut ruokailuvälineet asianmukaista materiaalia, joka on helppo pitää puhtaana; ja

c) laivanvarustaja huolehtii merenkulkijoiden pyyhkeistä, saippuasta ja wc-paperista.

Suositus B3.1.11 — Virkistysmahdollisuudet, posti ja vierailut aluksella

1. Merenkulkualan teknisestä, operatiivisesta ja muusta kehityksestä johtuen virkistysmahdollisuuksia ja palveluita tulisi tarkastella usein ja huolehtia siitä, että ne vastaavat merenkulkijoiden muuttuvia tarpeita.

2. Virkistykseen tarkoitetuissa tiloissa tulisi olla ainakin kirjahylly ja mahdollisuus lukemiseen, kirjoittamiseen ja, mahdollisuuksien mukaan, peleihin.

3. Virkistykseen tarkoitettuja tiloja suunniteltaessa toimivaltaisen viranomaisen tulisi harkita kanttiinin tarpeellisuutta.

4. Lisäksi tulisi harkita, voitaisiinko merenkulkijoille järjestää ilman, että heille aiheutuu siitä kustannuksia

a) tupakointitila;

b) television katseluun ja radion kuunteluun tarkoitettu tila;
c) elokuvanäytöksiä ja riittävä filmivalikoima matkan ajaksi siten, että tarvittaessa ohjelmistoa voidaan tietyin väliajoin vaihtaa;
d) urheiluvälineitä, kuten kuntoiluvälineitä, pöytä- ja salipelejä;
e) uintimahdollisuus;
f) kirjasto, joka olisi riittävän suuri matkan kestoa ajatellen ja sisältäisi ammattikirjallisuuden ohella muita kirjoja ja jonka valikoima vaihtuisi kohtuullisin väliajoin;
g) mahdollisuus harrastaa käsitöitä vapaa-aikana;
h) viihde-elektroniikkalaitteita, kuten radio, televisio, videonauhuri, DVD/CD-soitin, henkilökohtainen tietokone ja ohjelmistoja sekä kasettinauhuri/-soitin;
i) mahdollisuuksien mukaan baari, edellyttäen ettei se ole vastoin kansallisia, uskonnollisia tai sosiaalisia tapoja; ja
j) mahdollisuus käyttää aluksen puhelinjärjestelmää maihin suuntautuviin puheluihin sekä sähköpostia ja Internetiä mahdollisesti kohtuullista korvausta vastaan edellyttäen, että kyseinen yhteys on käytettävissä.

5. Merenkulkijoiden postinkulun luotettavuus ja mahdollisimman nopea toiminta tulisi asianmukaisesti varmistaa. Lisäksi tulisi harkita, voitaisiinko merenkulkijat vapauttaa ylimääräisistä postituskuluista silloin, kun posti on lähetettävä edelleen syistä, jotka eivät riipu heistä.

6. Jos sovellettavasta kansallisesta tai kansainvälisestä lainsäädännöstä tai määräyksistä ei muuta johdu, tulisi harkita toimenpiteitä, joiden avulla varmistetaan, että merenkulkijan puoliso, sukulaiset tai ystävät voivat nopeasti saada luvan vierailla aluksella sen ollessa satamassa. Vierailujen suhteen tulisi noudattaa mahdollisia turvallisuusmääräyksiä.

7. Lisäksi tulisi harkita, voitaisiinko merenkulkijoille antaa lupa ottaa mukaan puolisonsa satunnaisille matkoille silloin, kun se on käytännössä mahdollista ja kohtuullista. Puolisoiden tulisi olla asianmukaisesti vakuutettuja tapaturman ja sairauden varalta ja laivanvarustajien tulisi kaikin tavoin avustaa merenkulkijoita näiden vakuutuksien hankkimisessa.

Suositus B3.1.12 — Melun ja tärinän torjunta

1. Asumiseen, ruokailuun ja virkistykseen tarkoitettujen tilojen tulisi sijaita mahdollisimman etäällä aluksen melua aiheuttavista koneista, ohjauskonehuoneista, kansivinsseistä sekä tuuletus-, lämmitys- ja ilmastointikoneista ja muista kovaäänisistä laitteista.

2. Meluisten tilojen laipio-, katto- ja kansi- sekä konehuoneen itsestään sulkeutuvien ovien rakenteissa ja pinnoissa tulisi käyttää akustista, ääntä eristävää tai muuta tarkoitukseen sopivaa materiaalia.

3. Konehuoneiden ja muiden vastaavien tilojen yhteydessä tulisi mahdollisuuksien mukaan olla konehenkilökunnalle tarkoitettu äänieristetty keskusvalvomo. Työskentelytilojen, kuten koneverstaan tulisi mahdollisuuksien mukaan sijaita erillään konehuoneesta ja koneiden käytöstä johtuvasta melusta, jota tulisi pyrkiä vähentämään.

4. Työ- ja asuintilojen melutason rajojen tulisi vastata niitä ILOn kansainvälisten suosituksien altistumistasoja, jotka sisältyvät ILOn vuodelta 2001 olevaan *työpaikan ympäristötekijöitä koskevaan menettelytapaohjeistoon* sekä mahdollisuuksien mukaan Kansainvälisen merenkulkujärjestön melutasoa koskeviin suosituksiin ja muihin myöhempiin täydentäviin asiakirjoihin, jotka koskevat aluksella hyväksyttyä melutasoa. Aluksella tulisi olla merenkulkijoiden käyttöön tarkoitetut jäljennökset asianomaisista asiakirjoista sekä englannin kielellä että aluksen työkielellä.

5. Asumiseen, ruokailuun ja virkistykseen tarkoitettujen tilojen ei tulisi tarpeettomasti altistua voimakkaalle tärinälle.

Sääntö 3.2 — Ruoka ja ruoanpito

Tarkoitus: varmistaa, että merenkulkijoiden ruoka ja juomavesi on laadultaan hyvää ja että ruokailuolosuhteet täyttävät hygienian vaatimukset.

1. Kunkin jäsenvaltion tulee varmistaa, että sen lipun alla purjehtivilla aluksilla tarjottava ruoka ja juomavesi ovat laadullisesti hyviä ja ravitsevia sekä että niiden määrä vastaa aluksen tarpeita, kun otetaan huomioon erilaiset kulttuuriset ja uskonnolliset taustat.

2. Aluksella olevilla merenkulkijoilla tulee työsuhteensa kestäessä olla oikeus maksuttomaan ruokaan.

3. Aluksen ruoanvalmistuksesta vastaavalla laivakokilla tulee olla työnsä edellyttämä koulutus ja pätevyys.

Normi A3.2 — Ruoka ja ruoanpito

1. Kunkin jäsenvaltion on hyväksyttävä lakeja ja määräyksiä, joilla määritellään ne vähimmäisvaatimukset, jotka koskevat sen lipun alla purjehtivilla aluksilla oleville merenkulkijoille tarkoitetun juomaveden ja ruoan määrää ja laatua sekä ruoanvalmistusta ja sitouduttava edistämään tässä kohdassa tarkoitettujen vähimmäisvaatimusten tunnetuksi tekemistä ja täytäntöönpanoa koulutuksen avulla.

2. Kunkin jäsenvaltion on varmistettava, että sen lipun alla purjehtivilla aluksilla noudatetaan vähimmäisvaatimuksia, jotka edellyttävät:

a) että ruoka- ja juomavesivarastojen suhteen otetaan huomioon merenkulkijoiden määrän ohella uskonnosta ja kulttuurista johtuvat ruoalle asetettavat vaatimukset, matkan pituus ja luonne, ravintoarvo ja monipuolisuuden tarve,

b) että ruoanvalmistuksesta vastaava osasto on organisoitu ja varustettu siten, että merenkulkijoille tarkoitetut ateriat ovat terveellisiä, riittäviä ja monipuolisia ja että niiden valmistus- ja ruokailuolosuhteet täyttävät hygienian vaatimukset; ja

c) että ruoanvalmistuksesta vastaavan osaston henkilökunnalla on tehtäviensä edellyttämä asianmukainen koulutus tai ohjaus.

3. Laivanvarustajien on huolehdittava siitä, että laivakokkina työskentelevällä merenkulkijalla on tehtävänsä edellyttämä koulutus, pätevyys ja ammattitaito asianomaisen jäsenvaltion lainsäädännön ja muiden määräysten edellyttämällä tavalla.

4. Tämän normin 3 kohdan vaatimukset tarkoittavat toimivaltaisen viranomaisen hyväksymää tai tunnustamaa koulutusta, johon kuuluu käytännön ruoanlaitto, elintarvike- ja henkilökohtainen hygienia, ruoan varastointi ja varaston valvonta, ympäristönsuojelu sekä ruoanvalmistukseen ja tarjoiluun liittyvä hygienia.

5. Aluksilla, joiden määräysten mukaiseen miehistöön kuuluu vähemmän kuin kymmenen henkilöä ja joilla toimivaltainen viranomainen miehistön koosta tai käyttötavasta johtuen ei vaadi kokilta täydellistä laivakokin pätevyyttä, on edellytettävä, että jokainen, joka aluksen keittiössä joutuu tekemisiin ruoanvalmistuksen kanssa, on saanut asianmukaisen koulutuksen tai ohjausta elintarvike- ja henkilökohtaisessa hygieniassa sekä elintarvikkeiden käsittelyssä ja varastoinnissa aluksella.

6. Toimivaltainen viranomainen voi, poikkeuksellisten olosuhteiden niin vaatiessa, sallia muunkin kuin täysin pätevä henkilön työskentelevän rajoitetun ajan laivakokkina tietyllä aluksella seuraavaan sopivaan poikkeamissatamaan asti tai enintään yhden kuukauden ajan. Edellytyksenä on kuitenkin se, että erivapauden saanut henkilö on saanut koulutuksen tai ohjausta elintarvike- ja henkilökohtaisessa hygieniassa sekä elintarvikkeiden käsittelyssä ja varastoinnissa aluksella.

7. Toimivaltaisen viranomaisen on 5 osastossa tarkoitettujen jatkuvaa valvontaa koskevien toimenpiteiden mukaisesti edellytettävä, että aluksen päällikkö tai hänen valtuuttamansa henkilö säännöllisesti tarkastaa aluksen

a) ruoka- ja juomavesivarastot;

b) ruoan ja juomaveden varastointiin ja käsittelyyn käytetyt tilat ja laitteet; ja
c) ruoan valmistukseen ja tarjoiluun liittyvät keittiövälineet ja aluksen keittiön ja laatii siitä asianmukaisen pöytäkirjan.
8. Laivakokkina ei saa työskennellä tai toimia merenkulkija, joka on alle 18-vuotias.

Suositus B3.2 — Ruoka ja ruoanpito

Suositus B3.2.1 — Tarkastus, koulutus, tutkimus ja julkaisutoiminta

1. Toimivaltaisen viranomaisen tulisi yhteistyössä muiden asiaan liittyvien laitosten ja organisaatioiden kanssa kerätä ajanmukaista tietoa ravitsemuksesta ja ruoan hankinta-, varastointi-, säilytys-, valmistus- ja tarjoilumenetelmistä kiinnittäen erityistä huomiota aluksilla valmistettavaa ruokaa koskeviin vaatimuksiin. Niiden, jotka toimittavat tai välittävät aluksille elintarvikkeita ja niihin liittyviä laitteita, kuten valmistajien ja välittäjien, päälliköiden, stuerttien ja kokkien sekä laivanvarustajien ja merenkulkijoiden asianomaisten järjestöjen tulisi voida käyttää sanottua tietoa maksutta tai kohtuullista maksua vastaan. Tiedottamisessa tulisi käyttää käsikirjoja, esitteitä, julisteita, kaavioita tai alan lehdissä julkaistuja ilmoituksia tai muuta asianmukaista tapaa.
2. Toimivaltaisen viranomaisen tulisi laatia ja julkaista suosituksia, jotka koskevat ruoan tuhlauksen välttämistä ja edistävät hygieniaa ja töiden sujuvaa järjestämistä.
3. Toimivaltaisen viranomaisen tulisi yhdessä asiaankuuluvien laitosten ja organisaatioiden kanssa kehittää aluksille tarkoitettua opetus- ja tiedotusmateriaalia, joka liittyy alusten elintarvikkeiden hankintaan ja ruoanvalmistukseen.
4. Toimivaltaisen viranomaisen tulisi olla läheisessä yhteistyössä laivanvarustajien ja merenkulkijoiden asianomaisten järjestöjen samoin kuin niiden kansallisten tai paikallisten viranomaisten kanssa, jotka käsittelevät elintarvikkeiden terveellisyyteen kuuluvia kysymyksiä ja käyttää tarvittaessa niiden palveluja.

Suositus B3.2.2 — Laivakokit

1. Laivakokin pätevyyden edellytyksenä tulisi olla:
a) vähimmäisaika meripalvelua, jonka pituuden toimivaltainen viranomainen määrää ja joka voi riippua merenkulkijan pätevyydestä tai kokemuksesta;
b) toimivaltaisen viranomaisen määräämän kokeen tai vastaavan kokeille tarkoitetun hyväksytyn koulutuksen tai vastaavan tutkinnon suorittaminen.
2. Edellä mainitun kokeen voi järjestää toimivaltainen viranomainen ja myöntää sitä koskevat todistukset tai sen voi järjestää toimivaltaisen viranomaisen hyväksymä ja valvoma kokkikoulutusta antava laitos.
3. Toimivaltaisen viranomaisen tai muun hyväksytyn organisaation tulisi edellyttää, että tämän yleissopimuksen tai laivakokkien pätevyystodistusta koskevan vuodelta 1946 olevan yleissopimuksen (nro 69) ratifioineen jäsenvaltion antama laivakokin pätevyystodistus hyväksytään.

4 osasto. Terveydensuojelu, sairaanhoito, merimiespalvelut ja sosiaaliturva

Sääntö 4.1 — Sairaanhoito aluksella ja maissa

Tarkoitus: suojella merenkulkijoiden terveyttä ja varmistaa, että he pääsevät viipymättä hoitoon aluksella ja maissa.

1. Kunkin jäsenvaltion tulee huolehtia siitä, että kaikkien sen lipun alla purjehtivilla aluksilla olevien merenkulkijoiden terveyttä asianmukaisesti suojellaan ja että he aluksella työskennellessään voivat päästä nopeasti asianmukaiseen hoitoon.

2. Tämän säännön 1 kohdan mukaisen suojelun ja hoidon tulee periaatteessa olla merenkulkijoille maksuton.

3. Kunkin jäsenvaltion tulee huolehtia siitä, että sen alueella olevien aluksien merenkulkijat, jotka tarvitsevat välitöntä hoitoa, voivat käyttää jäsenvaltion maissa olevia sairaanhoitopalveluja.

4. Ohjeiston terveydensuojelua ja sairaanhoitoa koskevien määräysten mukaisten standardien tarkoituksena on varmistaa, että aluksella olevien merenkulkijoiden terveydensuojelu ja sairaanhoito on mahdollisimman vertailukelpoinen maissa työskentelevien henkilöiden yleisesti käytettävissä olevan hoidon kanssa.

Normi A4.1 — Sairaanhoito aluksella ja maissa

1. Kunkin jäsenvaltion on huolehdittava siitä, että sen lipun alla purjehtivilla aluksilla työskentelevillä merenkulkijoilla on mahdollisuus terveydensuojeluun ja sairaanhoitoon, johon sisältyy perushammashuolto ja

a) varmistettava, että merenkulkijoihin sovelletaan yleisiä terveydensuojelua ja sairaanhoitoa koskevia määräyksiä samoin kuin niitä erityismääräyksiä, jotka liittyvät heidän aluksella tekemäänsä työhön;

b) varmistettava, että merenkulkijoiden terveydensuojelu ja sairaanhoito on mahdollisimman vertailukelpoinen sen hoidon kanssa, johon maissa työskentelevillä henkilöillä on oikeus ja johon sisältyy mahdollisuus diagnoosiin, tarvittaviin lääkkeisiin, hoidon edellyttämiin lääkintävarusteisiin sekä hoito-ohjeisiin ja lääketieteelliseen asiantuntemukseen;

c) varmistettava, että merenkulkijoilla on mahdollisuuksien mukaan oikeus poikkeus-satamissa käydä viipymättä pätevän lääkärin tai hammaslääkärin vastaanotolla;

d) varmistettava, että aluksella tai maissa vieraassa satamassa olevien merenkulkijoiden terveydensuojelu- ja sairaanhoitopalvelut ovat maksuttomia edellyttäen, että se on jäsenvaltion kansallisen lain ja käytännön mukaista; ja

e) että terveydensuojelu ja sairaanhoito eivät rajoitu vain sairaiden tai loukkaantuneiden merenkulkijoiden hoitoon vaan että siihen kuuluu myös terveyden edistämistä ja terveysvalistusta sekä ennaltaehkäisemistä koskevia ohjelmia ja toimenpiteitä.

2. Toimivaltaisen viranomaisen on hyväksyttävä lääkärintodistuksen vakiomalli, jota aluksien päälliköt ja lääkintähenkilöstö käyttävät aluksella ja maissa. Todistus ja sen sisältämät tiedot ovat luottamuksellisia eikä niitä saa käyttää muuhun kuin merenkulkijan hoidon edellyttämään tarkoitukseen.

3. Kunkin jäsenvaltion on hyväksyttävä lakeja ja määräyksiä, jotka määrittelevät sen lipun alla purjehtivien aluksien sairaanhoitoon, lääkintävarusteisiin ja lääkintäkoulutukseen liittyvät vaatimukset.

4. Kansallisissa laeissa ja määräyksissä on vähintään edellytettävä,

a) että kaikilla aluksilla on lääkintäopas, lääkekaappi ja lääkintävarusteet, jotka toimivaltainen viranomainen yksityiskohtaisesti määrittelee ja tarkastaa säännöllisesti. Kansallisia vaatimuksia laadittaessa on otettava huomioon aluksen tyyppi, siellä olevien henkilöiden määrä ja matkan luonne, määränpää ja kesto sekä asiaankuuluvat kansalliset ja kansainväliset suositukset, jotka koskevat lääkinnällisiä standardeja;

b) että aluksilla, joilla on vähintään 100 henkilöä ja joita käytetään tavallisesti yli kolme päivää kestäviin kansainvälisiin matkoihin, on pätevä lääkäri, joka vastaa sairaanhoidosta. Kansallisissa laeissa ja määräyksissä voidaan myös määritellä muita aluksia, joilla edellytetään olevan lääkäri. Tällöin otetaan huomioon muun muassa matkan kesto, luonne ja olosuhteet sekä aluksella olevien merenkulkijoiden lukumäärä;

c) että aluksilla, joilla ei ole lääkäriä, on oltava ainakin yksi sairaanhoidosta vastaava merenkulkija, jonka säännöllisiin tehtäviin kuuluu lääkkeiden jakelu tai ainakin yksi henkilö, joka osaa antaa ensiapua. Aluksen sairaanhoidosta vastaavien muiden henkilöiden kuin lääkärien edellytetään suorittaneen tyydyttävästi kansainvälisen merenkulkijoiden koulutusta, pätevyyskirjoja ja vahdinpitoa koskevan, vuodelta 1978 olevan yleissopimuksen (STCW-yleissopimus) (muutettu), vaatimuksia vastaavan lääkintäkoulutuksen. Merenkulkijoiden, jotka vastaavat ensiavun antamisesta, edellytetään suorittaneen tyydyttävästi STCW-yleissopimuksen vaatimuksia vastaavan ensiapukoulutuksen. Kansallisissa laeissa tai määräyksissä on määriteltävä hyväksytty koulutustaso, jolloin otetaan huomioon muun muassa matkan kesto, luonne ja olosuhteet sekä aluksella olevien merenkulkijoiden lukumäärä; ja

d) että toimivaltaisen viranomaisen on huolehdittava siitä, että merellä olevat alukset voivat käyttää olemassa olevaa järjestelmää, joka välittää lääkinnällisiä ohjeita ja asiantuntijapalvelua radion tai satelliitin välityksellä ympäri vuorokauden. Radion tai satelliitin välityksellä saatujen aluksen ja maissa olevan, lääkinnällisiä ohjeita antavan henkilön välisten viestien edelleen välittämisen on oltava maksutonta riippumatta siitä, minkä lipun alla kyseinen alus purjehti.

Suositus B4.1 — Sairaanhoito aluksella ja maissa

Suositus B4.1.1 — Sairaanhoito

1. Määritellessään tarvittavan lääkinnällisen osaamisen tasoa aluksilla, joilla ei tarvitse olla mukana lääkäriä, toimivaltaisen viranomaisen tulisi edellyttää,

a) että aluksella, jolta kahdeksan tunnin kuluessa pääsee asianmukaiseen hoitoon tai sairaalaan, on vähintään yksi tehtävään määrätty merenkulkija, joka on suorittanut STCW-yleissopimuksen mukaisen ensiapukoulutuksen ja pystyy välittömästi ryhtymään tarvittaviin toimenpiteisiin aluksella sattuneen mahdollisen tapaturman tai sairastapauksen johdosta sekä toimimaan radion tai satelliitin välityksellä saatujen lääkintäohjeiden mukaisesti; ja

b) että kaikilla muilla aluksilla on vähintään yksi tehtävään määrätty merenkulkija, jolla on STCW-yleissopimuksen mukainen sairaanhoitokoulutus, johon kuuluu käytännön kokemus ja koulutus elvytystekniikassa kuten suonensisäisessä hoidossa ja joka pystyy osallistumaan yhteisiin toimenpiteisiin, jotka koskevat merellä oleville aluksille tarkoitetun lääkintäavun antamista sekä huolehtimaan asianmukaisesti sairaiden ja loukkaantuneiden hoidosta sinä aikana, jonka nämä joutuvat olemaan aluksella.

2. Tämän suosituksen 1 kohdassa tarkoitetun koulutuksen tulisi perustua Kansainvälisen laivalääkintäoppaan (*International Medical Guide for Ships*), vaarallisten tavaroiden käsittelyn yhteydessä tapahtuvia tapaturmia koskevan ensiapuoppaan (*Medical First Aid Guide for Use in Accidents involving Dangerous Goods*) ja Kansainvälisen merenkulkualan koulutusoppaan (*Document for Guidance – An International Maritime Training Guide*) uusimpiin painoksiin sekä Kansainvälisen viestikirjan (*International Code of Signals*) lääkintää koskevaan osaan ja vastaaviin kansallisiin oppaisiin.

3. Henkilöiden, joita tämän suosituksen 1 kohdassa tarkoitetaan ja muiden merenkulkijoiden, joilta toimivaltainen viranomainen sitä edellyttää, tulisi noin viiden vuoden välein osallistua jatkokoulutukseen, jonka avulla he voivat päivittää tietonsa ja pysyä mukana kehityksessä.

4. Toimivaltaisen viranomaisen määräämien henkilöiden tulisi säännöllisin, enintään 12 kuukauden väliajoin tarkastaa, että aluksen lääkekaappi ja sen sisältö, lääkintävarusteet ja lääkintäopas pidetään ajan tasalla sekä huolehtia siitä, että kaikkien lääkkeiden merkinnät, vanhenemispäivämäärät, säilytysohjeet ja käyttöohjeet tarkastetaan ja että laitteet ovat asianmukaiset ja toimivat. Toimivaltaisen viranomaisen tulisi ottaa huomioon alan kansainväliset suositukset, muun muassa *Kansainvälisen laivalääkintäoppaan* viimeisin painos sekä muut oppaat, jotka mainitaan tämän suosituksen 2 kohdassa silloin, kun aluksille tarkoitettu kansallinen lääkintäopas hyväksytään tai kun sitä muutetaan ja kun päätetään lääkekaapin sisällöstä ja lääkintävarusteista.

5. Jos vaaralliseksi luokiteltu lasti ei ole mainittu *vaarallisten tavaroiden käsittelyn yhteydessä tapahtuvia tapaturmia koskevan ensiapuoppaan* uusimmassa painoksessa, merenkulkijoille tulisi tiedottaa aineiden laadusta, niihin liittyvistä riskeistä, tarvittavista henkilönsuojaimista, asiaankuuluvista lääkintämenettelyistä ja vasta-aineista. Vaarallisia aineita kuljetettaessa aluksella tulisi aina olla saatavilla tarvittavat vasta-aineet ja henkilönsuojaimet. Näiden tietojen tulisi sisältyä aluksen toimintasuunnitelmaan ja -ohjelmiin, jotka koskevat terveyden ja turvallisuuden suojelua työssä ja joita käsitellään säännössä 4.3 ja siihen liittyvissä ohjeiston määräyksissä.

6. Kaikilla aluksilla tulisi olla täydellinen ja ajanmukainen luettelo lääkintäohjeita välittävistä radioasemista. Jos alus on varustettu satelliittiviestintäjärjestelmällä, sillä tulisi olla täydellinen ja ajanmukainen luettelo lääkintäohjeita välittävistä rannikkoasemista. Merenkulkijoita, jotka vastaavat alusten sairaanhoidosta tai ensiavun antamisesta, tulisi opastaa aluksen lääkintäoppaan ja *Kansainvälisen viestikirjan* uusimman painoksen lääkintää koskevan osan käyttämisessä niin, että he ymmärtävät, mitä tietoja neuvoa-antava lääkäri tarvitsee samoin kuin saamansa ohjeet.

Suositus B4.1.2 — Lääkärintodistuksen vakiomalli

1. Tämän ohjeiston A-osassa edellytetty merenkulkijoiden lääkärintodistuksen vakiomalli tulisi suunnitella siten, että sen avulla voidaan helpottaa yksittäisen merenkulkijan terveydentilaan liittyvien tietojen vaihtamista aluksen ja maan välillä siinä tapauksessa, että merenkulkija sairastuu tai loukkaantuu.

Suositus B4.1.3 — Sairaanhoito maissa

1. Maissa olevien merenkulkijoiden hoitoon tarkoitettujen sairaanhoitolaitosten tulisi olla tarkoituksenmukaisia ja riittäviä. Lääkäreillä, hammaslääkäreillä ja muilla lääkintähenkilöillä tulisi olla asianmukainen pätevyys.

2. Satamassa olevilla merenkulkijoilla tulisi olla mahdollisuus

a) saada sairastuessaan tai loukkaantuessaan polikliinista hoitoa;

b) tarvittaessa sairaalahoitoa; ja

c) hammashoitoa, erityisesti silloin, kun kysymyksessä on kiireellinen tapaus.

3. Sairastuneen merenkulkijan hoidosta tulisi asianmukaisesti huolehtia. Erityisesti tulisi varmistaa, että merenkulkijat riippumatta siitä, mikä on heidän kansallisuutensa tai uskonnollinen vakaumuksensa, voivat nopeasti ja vaivattomasti päästä maissa oleville klinikoille ja sairaaloihin. Tarvittaessa saatua hoitoa tulisi täydentää järjestämällä jatkohoitoa, mikäli mahdollista.

Suositus B4.1.4 — Muille aluksille annettava lääkintäapu ja kansainvälinen yhteistyö

1. Kunkin jäsenvaltion tulisi harkita osallistumista kansainväliseen yhteistyöhön, joka koskee terveydensuojeluun ja sairaanhoitoon liittyviä avustus- ja tutkimusohjelmia. Yhteistyö voisi kohdistua:

a) merellä tapahtuvien yhteisten etsintä- ja pelastusoperaatioiden kehittämiseen ja koordinointiin sekä nopean lääkintäavun ja evakuoinnin järjestämiseen aluksella vakavasti sairastuneille esimerkiksi käyttämällä hyväksi määräajoin aluksen sijainnin ilmoittavia tietojärjestelmiä, pelastuskeskuksia ja -helikoptereita vuodelta 1979 olevan etsintä- ja pelastuspalvelua merellä koskevan kansainvälisen yleissopimuksen (International Convention on Maritime Search and Rescue)(muutettu) ja lento- ja meripelastuskäsikirjan (*International Aeronautical and Maritime Search and Rescue Manual, IAMSAR*) mukaisesti;

b) merellä olevien ja sinne sijoitettavien lääkäri-, sairaala- ja pelastusvalmiudet omaavien aluksien optimaaliseen hyödyntämiseen;

c) sellaisten kansainvälisten luettelojen laatimiseen ja ylläpitämiseen, jotka sisältävät maailmanlaajuisesti tiedot merenkulkijoiden käytettävissä olevista hoitomahdollisuuksista ja lääkäreistä äkillisissä hätätapauksissa;

d) kiireellistä hoitoa vaativien merenkulkijoiden maihin siirtämiseen;

e) ulkomailla sairaalaan joutuneiden merenkulkijoiden mahdollisimman pikaiseen kotiin lähettämiseen. Huomioon tulisi kuitenkin ottaa hoitavan lääkärin mielipide ja potilaan toiveet ja tarpeet;

f) henkilökohtaisen avun järjestämiseen niille merenkulkijoille, jotka mahdollisesti sitä tarvitsevat kotimatkan aikana. Huomioon tulisi kuitenkin ottaa hoitavan lääkärin mielipide ja potilaan toiveet ja tarpeet;

g) merenkulkijoille tarkoitettujen terveyskeskuksien perustamiseen, joiden tarkoituksena on

(i) merenkulkijoiden terveydentilaa, lääkintähoitoa ja ennaltaehkäisevää terveydenhoitoa koskeva tutkimus;

(ii) merenkulun lääkintä- ja terveydenhoitohenkilöstön kouluttaminen;

h) merenkulkijoiden työtapaturmia, ammattitauteja ja kuolleisuutta koskevien tilastotietojen kokoamiseen ja arviointiin sekä tilastojen yhdistämiseen ja harmonisointiin mahdollisten kansallisten, eri työntekijäryhmien työtapaturmia ja ammattitauteja koskevien tilastojen kanssa;

i) teknisten tietojen sekä opetusmateriaalin ja henkilöstön kansainvälisen vaihdon sekä kansainvälisten kurssien, seminaarien ja työryhmien järjestämiseen;

j) kaikille satamissa oleville merenkulkijoille tarkoitettujen erityisten terapia- sekä ennalta estävien terveyden- ja sairaanhoitopalvelujen järjestämiseen tai mahdollisuuteen käyttää yleisiä terveyden- ja sairaanhoito- sekä kuntoutuspalveluja; ja

k) kuolleiden merenkulkijoiden ruumiiden tai tuhkan kotimatkan järjestämiseen niin pian kuin se käytännössä on mahdollista. Tällöin tulisi ottaa huomioon lähiomaisen toiveet.

2. Merenkulkijoiden terveyden suojelua ja sairaanhoitoa koskevan kansainvälisen yhteistyön tulisi perustua kahden- tai monenvälisiin sopimuksiin tai jäsenvaltioiden välisiin neuvotteluihin.

Suositus B4.1.5 — Merenkulkijoiden huollettavat

1. Kunkin jäsenvaltion tulisi huolehtia, että sen alueella asuvien merenkulkijoiden huollettavilla on oikeus asianmukaisiin ja riittäviin sairaanhoitopalveluihin siihen asti, kunnes jäsenvaltio on kehittänyt yleisen, kaikkia työntekijöitä ja heidän perheenjäseniään koskevan sairaanhoitojärjestelmän. Jos tällaista järjestelmää ei vielä ole, jäsenvaltion tulisi ilmoittaa Kansainväliselle työtoimistolle niistä toimenpiteistä, joihin se on tässä tarkoituksessa ryhtynyt.

Sääntö 4.2 — Laivanvarustajan vastuu

Tarkoitus: varmistaa, että merenkulkijat ovat turvattuja työstä johtuvan sairauden, tapaturman tai kuoleman aiheuttaman taloudellisen menetyksen varalta.

1. Kunkin jäsenvaltion tulee huolehtia siitä, että sen lipun alla purjehtivilla aluksilla työskentelevät merenkulkijat ovat ohjeiston edellyttämällä tavalla oikeutettuja saamaan laivanvarustajalta aineellista apua ja tukea sellaisiin rahallisiin vaikeuksiin, jotka aiheutuvat työsuhteen aikana sattuneesta sairastumisesta, tapaturmasta tai kuolemasta tai tehdystä työstä.

2. Tämä sääntö ei vaikuta merenkulkijan käytettävissä oleviin muihin oikeussuojakeinoihin.

Normi A4.2.1 — Laivanvarustajan vastuu

1. Kunkin jäsenvaltion on hyväksyttävä lakeja ja määräyksiä, jotka edellyttävät, että sen lipun alla purjehtivien aluksien laivanvarustajat vastaavat kaikkien aluksilla työskentelevien merenkulkijoiden terveydenhuollosta ja sairaanhoidosta seuraavien vähimmäisvaatimusten mukaisesti:

a) laivanvarustajan on vastattava kustannuksista, jotka johtuvat heidän aluksillaan työskentelevän merenkulkijan sairaudesta tai tapaturmasta, joka sattuu merenkulkijan työn aloittamispäivän ja sen päivän välisenä aikana, jolloin hänen katsotaan palanneen kotiin tai aiheutuu tuona aikana olleesta työsuhteesta;

b) laivanvarustajan on huolehdittava siitä, että merenkulkija on taloudellisesti turvattu siinä tapauksessa, että hän kuolee tai tulee pitkäaikaisesti työkyvyttömäksi tapaturman, sairauden tai työhön liittyvän vaaran johdosta siten kuin kansallisessa laissa, merenkulkijan työsopimuksessa tai työehtosopimuksessa edellytetään;

c) laivanvarustajan on vastattava sairaanhoidosta johtuvista kustannuksista, joihin luetaan lääkehoito tarvittavine lääkkeineen, lääkintävälineet sekä muualla kuin kotona asumisesta aiheutuvat asuin- ja elinkustannukset siihen asti, kunnes sairas tai loukkaantunut merenkulkija on toipunut tai kunnes sairaus tai työkyvyttömyys on todettu pysyväksi; ja

d) laivanvarustajan on vastattava hautauskustannuksista, jos merenkulkija työsuhteensa aikana kuolee aluksella tai maissa.

2. Kansallisilla laeilla tai määräyksillä voidaan rajoittaa laivanvarustajan vastuuta sairaanhoidosta ja asuin- ja elinkustannuksista koskemaan ajanjaksoa, joka ei saa olla lyhyempi kuin 16 viikkoa tapaturmapäivästä tai päivästä, jolloin tapaturma sattui tai sairaus alkoi.

3. Jos sairaudesta tai tapaturmasta seuraa työkyvyttömyys, laivanvarustajan on vastattava:

a) täyden palkan maksamisesta niin kauan, kun sairas tai loukkaantunut merenkulkija on aluksella tai kunnes tämä on palannut kotiin siten, kuin tässä yleissopimuksessa edellytetään; ja

b) täyden tai osapalkan maksamisesta kansallisten lakien tai määräysten tai työehtosopimuksen mukaisesti siitä ajankohdasta alkaen, jolloin merenkulkija palasi kotiin tai maihin siihen asti, kunnes hän on toipunut tai kunnes hän on oikeutettu asianomaisen jäsenvaltion lainsäädännön mukaisiin rahallisiin etuuksiin, jos tämä ajankohta on aikaisempi.

4. Kansallisilla laeilla tai määräyksillä voidaan rajoittaa laivanvarustajan vastuuta täyden tai osapalkan maksamisesta merenkulkijalle, joka ei enää ole aluksella, koskemaan ajanjaksoa, joka ei saa olla lyhyempi kuin 16 viikkoa tapaturmapäivästä tai päivästä, jolloin tapaturma sattui tai sairaus alkoi.

5. Kansallisilla laeilla tai määräyksillä laivanvarustajan vastuu voidaan sulkea kokonaan pois silloin,

a) kun tapaturma sattui muualla kuin palveluksessa aluksella;

b) kun tapaturma tai sairaus johtui sairaan, loukkaantuneen tai kuolleen omasta törkeästä laiminlyönnistä; ja

c) kun sairaus tai vamma tarkoituksellisesti salattiin työsuhteen alkaessa.

6. Kansallisilla laeilla tai määräyksillä laivanvarustajan vastuuta sairaanhoidosta ja asuin-, elin- ja hautauskustannuksista voidaan rajoittaa siltä osin, kuin se kuuluu julkisille viranomaisille.

7. Laivanvarustajan tai hänen edustajansa on huolehdittava sairaan, vammautuneen tai kuolleen merenkulkijan alukselle jääneestä omaisuudesta ja sen palauttamisesta merenkulkijalle tai tämän lähiomaiselle.

8. Kansallisissa laeissa ja määräyksissä on säädettävä, että rahavakuusjärjestelmä, jolla varmistetaan tämän normin 1 kohdan b-alakohdan mukaisesti sopimusperusteisten vaatimusten korvaaminen normissa A4.2.2 määritellyn mukaisesti, täyttää seuraavat vaatimukset:

a) sopimusperusteinen korvaus, joka perustuu merenkulkijan työsopimukseen, on maksettava täysimääräisesti ja viipymättä, sanotun rajoittamatta tämän kohdan c-alakohdan soveltamista;

b) vastaanottajaa ei saa painostaa hyväksymään sopimusperusteista summaa pienempää summaa;

c) jos merenkulkijan pitkäaikainen työkyvyttömyys vaikeuttaa sen täysimääräisen korvauksen arvioimista, johon merenkulkija saattaa olla oikeutettu, merenkulkijalle on maksettava ennakkomaksu tai -maksuja kohtuuttomien vaikeuksien välttämiseksi;

d) merenkulkijan on säännön 4.2 2 kohdan mukaisesti saatava maksu sen estämättä muiden laillisten oikeuksien harjoittamista, mutta laivanvarustaja voi vähentää tällaisen maksun

vahingonkorvauksista, jotka johtuvat merenkulkijan esittämistä ja samaan tapaukseen liittyvistä muista vaatimuksista laivanvarustajaa kohtaan; ja

e) sopimusperusteista korvausta koskevan vaatimuksen voi esittää asianomainen merenkulkija suoraan tai tämän lähiomainen taikka merenkulkijan edustaja tai nimetty edunsaaja.

9. Kansallisilla laeilla ja määräyksillä on varmistettava, että merenkulkijoille ilmoitetaan ennalta, jos laivanvarustajan rahavakuus aiotaan peruuttaa tai sanoa irti.

10. Kansallisilla laeilla ja määräyksillä on varmistettava, että rahavakuuden tarjoaja ilmoittaa lippuvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle, jos laivanvarustajan rahavakuus aiotaan peruuttaa tai sanoa irti.

11. Kunkin jäsenvaltion on vaadittava, että sen lipun alla purjehtivat alukset pitävät aluksella rahavakuuden tarjoajan myöntämän todistuksen tai muun asiakirjanäytön rahavakuudesta. Kopio siitä on asetettava aluksella esille näkyvään paikkaan, jossa se on merenkulkijoiden saatavilla. Jos rahavakuuden tarjoajia on useampia, aluksella on oltava kunkin vakuudentarjoajan toimittama asiakirja.

12. Rahavakuuden soveltaminen ei lakkaa ennen rahavakuuden voimassaoloajan päättymistä, paitsi jos rahavakuuden tarjoaja on antanut vähintään 30 päivää aikaisemmin ennakkoilmoituksen lippuvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle.

13. Rahavakuudesta maksetaan kaikki sen kattamat sopimusperusteiset vaatimukset, jotka syntyvät asiakirjan voimassaolokaudella.

14. Rahavakuutta koskevaan todistukseen tai muuhun asiakirjanäyttöön on sisällytettävä liitteessä A4—I vaaditut tiedot. Sen on oltava englanninkielinen tai siihen on liitettävä englanninkielinen käännös.

Normi A4.2.2 – Sopimusperusteisten vaatimusten käsittely

1. Sovellettaessa normin A4.2.1 8 kohtaa ja tätä normia 'sopimusperusteisella vaatimuksella' tarkoitetaan kaikkia vaatimuksia, jotka liittyvät merenkulkijan kuolemaan tai pitkäaikaiseen työkyvyttömyyteen työtapaturman, sairauden tai työhön liittyvän vaaran johdosta, kansallisessa lainsäädännössä, merenkulkijoiden työsopimuksessa tai työehtosopimuksessa määritellyn mukaisesti.

2. Normin A4.2.1 1 kohdan b-alakohdan mukainen rahavakuusjärjestelmä voidaan toteuttaa sosiaaliturvajärjestelmän tai vakuutuksen tai rahaston tai muun vastaavan järjestelyn muodossa. Jäsenvaltion on määritettävä sen muoto asiaankuuluvia laivanvarustajien ja merenkulkijoiden järjestöjä kuultuaan.

3. Kansallisilla laeilla ja määräyksillä on varmistettava, että käytössä on tehokkaat järjestelyt sellaisten sopimusperusteisten vaatimusten vastaanottamista, käsittelyä ja puolueetonta ratkaisua varten, jotka liittyvät normin A4.2.1 8 kohdassa tarkoitettuun korvaukseen, nopeilla ja oikeudenmukaisilla menettelyillä.

Suositus B4.2.1 — Laivanvarustajan vastuu

1. Normin A4.2.1 3 kohdan a-alakohdan mukaiseen täyteen palkkaan ei tarvitse sisällyttää lisiä.

2. Kansallisissa laeissa tai määräyksissä voidaan edellyttää, että laivanvarustaja ei vastaa sairaan tai loukkaantuneen merenkulkijan kustannuksista siitä ajankohdasta alkaen, kun merenkulkija on oikeutettu hakemaan niistä korvausta pakollisen sairaus-, tapaturma- tai työntekijöiden tapaturmavakuutusjärjestelmän perusteella.

3. Kansallisissa laeissa tai määräyksissä voidaan edellyttää, että vakuutuslaitos korvaa laivanvarustajalle tämän maksamat hautauskustannukset niissä tapauksissa, joissa kuollut merenkulkija on oikeutettu hautausetuuteen sosiaalivakuutuksen tai työntekijöiden vakuutusjärjestelmää koskevien säännöksien nojalla.

Suositus B4.2.2 – Sopimusperusteisten vaatimusten käsittely

1. Kansallisissa laeissa tai määräyksissä olisi säädettävä, että sopimusperusteiseen vaatimukseen liittyvän maksun osapuolet voivat käyttää maksun vastaanottamista ja maksamista koskevaa mallilomaketta, joka esitetään liitteessä B4—I.

Sääntö 4.3 — Terveyden ja turvallisuuden suojelu ja tapaturmien torjunta

Tarkoitus: varmistaa, että aluksen työympäristö edistää merenkulkijoiden terveyttä ja turvallisuutta.

1. Kunkin jäsenvaltion tulee huolehtia siitä, että sen lipun alla purjehtivilla aluksilla työskentelevien merenkulkijoiden terveyttä suojellaan ja että aluksen työ-, asuin- ja harjoitteluolosuhteet ovat turvalliset ja hygieeniset.

2. Kunkin jäsenvaltion on laadittava ja julkaistava laivanvarustajien ja merenkulkijoiden edustavia järjestöjä kuultuaan kansalliset ohjeet, jotka koskevat terveyttä ja turvallisuutta työssä sen lipun alla purjehtivilla aluksilla. Tällöin tulee ottaa huomioon kansainvälisten järjestöjen, kansallisten hallintojen ja merenkulkualan järjestöjen asiaan liittyvät suositukset, ohjeistot ja standardit.

3. Kunkin jäsenvaltion tulee, ottaen huomioon asiaankuuluvat kansainväliset asiakirjat, hyväksyä lakeja ja määräyksiä, jotka koskevat ohjeistossa määriteltyjä olosuhteita ja vahvistaa ne säännöt, jotka koskevat terveyden ja turvallisuuden suojelua työssä ja tapaturmien torjuntaa sen lipun alla purjehtivilla aluksilla.

Normi A4.3 — Terveyden ja turvallisuuden suojelu ja tapaturmien torjunta

1. Säännön 4.3 3 kohdassa tarkoitettujen hyväksyttyjen lakien ja määräyksien on edellytettävä,

a) että jäsenvaltion lipun alla purjehtivia aluksia varten hyväksytään ja toteutetaan terveyden ja turvallisuuden suojelua työssä koskevia toimintasuunnitelmia ja -ohjelmia, joihin sisältyy riskien arviointi, merenkulkijoiden koulutus ja opastus;

b) asianmukaisia varotoimenpiteitä, joilla pyritään torjumaan aluksella työssä tapahtuvia tapaturmia, vammoja ja sairauksia, mukaan lukien toimenpiteet, joilla pyritään vähentämään tai torjumaan haitallisessa määrin ympäristötekijöille ja kemikaaleille altistumisesta johtuvaa vaaraa samoin kuin aluksen laitteiston ja koneiden käyttämisestä johtuvaa loukkaantumisen tai sairastumisen vaaraa;

c) aluksella toteutettavia ohjelmia, joilla pyritään jatkuvasti torjumaan tapaturmia, vammoja ja sairauksia samoin kuin edistämään terveyttä ja turvallisuutta työssä ja joissa on otettu huomioon ennaltaehkäisevät toimenpiteet, tekninen ja suunnittelullinen valvonta sekä yleisiä ja erityisiä työtehtäviä koskevien menettelyjen ja toimintaohjeiden uudistamistarve; ja

d) määräyksiä, jotka koskevat tarkastuksia, raportointia ja vaarallisten olosuhteiden korjaamista sekä aluksella sattuneiden onnettomuuksien tutkintaa ja raportointia.

2. Määräyksissä, joita tämän normin 1 kohdassa tarkoitetaan:

a) on otettava huomioon ne asiaan liittyvät kansainväliset asiakirjat, jotka yleisesti koskevat terveyden ja turvallisuuden suojelua työssä samoin kuin erityisiä riskejä ja keskityttävä merenkulkijan työhön liittyvien ja merenkulkualan työlle ominaisten tapaturmien, vammojen ja sairauksien torjumiseen;

b) nimenomaisesti todettava, että laivanvarustajat, merenkulkijat ja ne, joita asia koskee, ovat velvollisia noudattamaan asiaan liittyviä standardeja ja aluksen terveyden ja turvallisuuden suojelua työssä koskevaa toimintasuunnitelmaa ja -ohjelmaa ja kiinnittämään erityistä huomiota alle 18-vuotiaiden merenkulkijoiden työturvallisuuteen ja terveyteen;

c) on todettava, että päälliköllä ja/tai tämän tehtävään määräämällä henkilöllä on erityinen vastuu aluksen terveyden ja turvallisuuden suojelua työssä koskevan toimintasuunnitelman noudattamisesta ja täytäntöön panemisesta; ja

d) on todettava, että aluksen merenkulkijoiden nimeämällä tai valitsemalla työsuojeluvaltuutetulla on oikeus osallistua aluksen työsuojelutoimikunnan kokouksiin. Alukselle, jossa työskentelee vähintään viisi merenkulkijaa, on perustettava sanottu komitea.

3. Säännön 4.3 3 kohdassa tarkoitettuja lakeja ja määräyksiä on tarkistettava säännöllisesti. Tällöin on kuultava laivanvarustajia ja merenkulkijoita edustavia järjestöjä. Tarvittaessa niitä on uudistettava tekniikan kehittymisen ja tutkimuksen mukaisesti siten, että terveyden ja turvallisuuden suojelua työssä koskevaa toimintasuunnitelmaa ja -ohjelmaa voidaan jatkuvasti kehittää ja edistää jäsenvaltion lipun alla purjehtivilla aluksilla olevien merenkulkijoiden työympäristön turvallisuutta.

4. Tämän yleissopimuksen vaatimukset voidaan täyttää siten, että noudatetaan niitä kansainvälisiä sopimuksia, jotka koskevat aluksella olevan työpaikan vaaratekijöille altistumisen hyväksyttäviä tasoja ja pannaan täytäntöön terveyden ja turvallisuuden suojelua työssä koskevat toimintasuunnitelmat ja -ohjelmat.

5. Toimivaltaisen viranomaisen on varmistettava,

a) että työssä sattuneet tapaturmat, vammat ja sairaudet asianmukaisesti ilmoitetaan ottaen huomioon Kansainvälisen työjärjestön työtapaturmien ja ammattitautien ilmoittamista ja kirjaamista koskevat ohjeet;

b) että kaikista tapaturmista, vammoista ja sairauksista laaditaan täydelliset tilastot, jotka analysoidaan ja tarvittaessa julkaistaan siten, että niitä koskevan tutkimuksen avulla voidaan ennakoida yleisiä suuntauksia ja niistä ilmeneviä riskitekijöitä; ja

c) että työssä sattuneet tapaturmat tutkitaan.

6. Terveyden ja turvallisuuden suojelua työssä koskevat raportit ja selvitykset on laadittava siten, että merenkulkijoiden henkilötietoja suojataan ja otetaan huomioon Kansainvälisen työjärjestön asiaa koskevat ohjeet.

7. Toimivaltaisen viranomaisen on yhdessä laivanvarustajien ja merenkulkijoiden järjestöjen kanssa huolehdittava siitä, että merenkulkijoita informoidaan aluksella olevista erityisistä riskeistä esimerkiksi ilmoitustaululla olevilla virallisilla ilmoituksilla, joihin sisältyvät asiaankuuluvat ohjeet.

8. Toimivaltaisen viranomaisen on edellytettävä, että laivanvarustajat ottavat huomioon aluksiaan koskevat tilastot sekä toimivaltaisen viranomaisen pitämät yleiset tilastot arvioidessaan terveellisyyteen ja turvallisuuteen liittyviä riskejä työssä.

Suositus B4.3 — Terveyden ja turvallisuuden suojelu ja tapaturmien torjunta

Suositus B4.3.1 — Tapaturmia, vammoja ja sairauksia työssä koskevat määräykset

1. Normin A4.3 edellyttämissä määräyksissä tulisi ottaa huomioon ILOn vuodelta 1996 oleva *ohjeisto tapaturmien torjunnasta aluksissa merellä ja satamassa* ja sen myöhemmät versiot sekä muut ILOn ja muiden kansainvälisten organisaatioiden työsuojeluun liittyvät standardit, suositukset ja ohjeistot sekä niissä määritellyt altistumistasot. Huomioon olisi otettava myös viimeisin versio kansainvälisen merenkulkutoimiston ja kansainvälisen kuljetustyöläisten liiton yhdessä julkaisemista ohjeista aluksilla tapahtuvan ahdistelun ja kiusaamisen poistamiseksi (*Guidance on eliminating shipboard harassment and bullying*).

2. Toimivaltaisen viranomaisen tulisi huolehtia siitä, että työpaikkoja varten tarkoitetut terveyteen ja turvallisuuteen liittyvät kansalliset suositukset koskevat:

a) yleisiä ja perustavaa laatua olevia määräyksiä;

b) aluksen rakenteellisia ominaisuuksia, myös kulkuteihin ja asbestiin liittyviä riskejä;

c) koneita;

d) kosketuspintojen äärimmäisen matalien tai korkeiden lämpötilojen vaikutusta merenkulkijoihin;
e) melun vaikutusta aluksen työpaikoilla ja asuintiloissa;
f) tärinän vaikutusta aluksen työpaikoilla ja asuintiloissa;
g) muiden kuin e- ja f-alakohdissa tarkoitettujen ympäristötekijöiden ja tupakansavun vaikutusta aluksen työpaikoilla ja asuintiloissa;
h) kannella ja sen alla toteutettavia erityisiä varotoimenpiteitä;
i) lastaus- ja purkauslaitteita;
j) palosuojelua ja -torjuntaa;
k) ankkureita, ketjuja ja köysiä;
l) vaarallisia lasteja ja painolasteja;
m) merenkulkijoiden henkilönsuojaimia;
n) suljetuissa tiloissa tehtävää työtä;
o) väsymyksen fyysisiä ja henkisiä vaikutuksia;
p) huume- ja alkoholiriippuvuuden vaikutuksia;
q) HIV-virukselta/AIDSilta suojautumista ja ehkäisyä; ja
r) hätätapauksissa ja onnettomuuksissa toteutettavia toimenpiteitä.

3. Tämän suosituksen 2 kohdassa mainittuihin tekijöihin liittyviä riskejä arvioitaessa ja niistä aiheutuville vaaroille altistumista vähennettäessä tulisi ottaa huomioon se, miten työterveyteen ja tapaturmiin vaikuttavat sellaiset fyysiset tekijät kuten käsin tapahtuva lastin käsittely, melu ja tärinä, kemialliset ja biologiset tekijät, henkinen tasapaino ja väsymyksestä johtuva fyysinen ja henkinen rasitus. Tarvittavia toimenpiteitä harkittaessa tulisi ottaa huomioon, että tärkeämpää kuin merenkulkijoiden henkilönsuojaimet on ennalta ehkäiseminen, joka edellyttää muun muassa riskien torjumista niiden syntyessä, työn mukauttamista työntekijän ja erityisesti työpaikan suunnittelun mukaisesti ja vaarallisen korvaamista vaarattomalla tai vähemmän vaarallisella.

4. Toimivaltaisen viranomaisen tulisi myös erityisesti kiinnittää huomiota työturvallisuuteen silloin, kun on kysymyksessä
a) hätä- ja onnettomuustapaukset;
b) huume- ja alkoholiriippuvuus;
c) HIV-virukselta/AIDSilta suojautuminen tai ehkäiseminen ja
d) häirintä ja kiusaaminen.

Suositus B4.3.2 — Melulle altistuminen

1. Toimivaltaisen viranomaisen tulisi yhdessä toimivaltaisten kansainvälisten organisaatioiden sekä asiaankuuluvien laivanvarustajien ja merenkulkijoiden järjestöjen edustajien kanssa jatkuvasti tarkkailla aluksien melutasoa ja pyrkiä mahdollisuuksien mukaan suojelemaan merenkulkijoita melusta aiheutuvilta haittatekijöiltä.

2. Tämän suosituksen 1 kohdan mukaisessa tarkkailussa tulisi ottaa huomioon liiallisen melualtistuksen haitallinen vaikutus merenkulkijoiden kuuloon, terveyteen ja hyvinvointiin sekä ne määräykset tai suositukset, joiden avulla aluksien melua voitaisiin vähentää ja merenkulkijoita suojella. Tällöin tulisi harkita muun muassa tulisiko:
a) merenkulkijoita informoida siitä vaarasta, joka kuulolle aiheutuu pitkäaikaiselle ja korkealle melutasolle altistumisesta ja opastaa heitä melunsuojelulaitteiden ja varusteiden oikeassa käyttämisessä;
b) merenkulkijoille tarvittaessa antaa hyväksytyt kuulonsuojaimet; ja
c) melutasoihin liittyvät riskit arvioida ja vähentää kaikkien asuin-, ruokailu- ja virkistystilojen sekä konehuoneiden ja muiden konetilojen melualtistusta.

Suositus B4.3.3 — Tärinälle altistuminen

1. Toimivaltaisen viranomaisen tulisi yhdessä toimivaltaisten kansainvälisten organisaatioiden sekä asiaankuuluvien laivanvarustajien ja merenkulkijoiden järjestöjen edustajien kanssa jatkuvasti tarkkailla aluksien tärinän voimakkuutta ja pyrkiä suojelemaan merenkulkijoita tärinästä aiheutuvilta haittatekijöiltä. Tällöin tulisi mahdollisuuksien mukaan ottaa huomioon myös asiaan liittyvät kansainväliset standardit.

2. Tämän suosituksen 1 kohdan mukaisessa tarkkailussa tulisi ottaa huomioon liialliselle tärinälle altistumisen haitallinen vaikutus merenkulkijoiden terveyteen ja hyvinvointiin sekä määräykset ja suositukset, joiden avulla aluksien tärinää voidaan vähentää ja merenkulkijoita suojella. Tällöin tulisi harkita muun muassa tulisiko:

a) merenkulkijoita informoida pitkäaikaisen tärinälle altistumisen terveydelle aiheuttamista vaaroista;

b) merenkulkijoille tarvittaessa antaa hyväksytyt henkilönsuojaimet; ja

c) tärinään liittyvät riskit arvioida ja vähentää niille altistumista kaikissa asuin-, ruokailu- ja vapaa-ajan tiloissa toimenpiteillä, jotka ovat vuodelta 2001 olevan työpaikan ympäristötekijöitä koskevan ILOn ohjeiston (*Ambient factors in the workplace*) ja sen mahdollisten myöhempien painosten mukaisia ottaen huomioon, että näiden tilojen altistumistaso poikkeaa työpaikkojen altistumistasosta.

Suositus B4.3.4 — Laivanvarustajien velvoitteet

1. Laivanvarustajan velvollisuutta hankkia suojavarusteita tai toteuttaa muita tapaturmien torjumiseksi tarvittavia toimenpiteitä tulisi täydentää määräyksellä, joka edellyttää merenkulkijoiden käyttävän suojavarusteita ja noudattavan asiaankuuluvia tapaturmien torjuntaan ja terveyden suojeluun liittyviä toimenpiteitä.

2. Lisäksi tulisi ottaa huomioon vuodelta 1963 olevan koneiden varustamista suojalaitteilla koskevan yleissopimuksen (nro 119) 7 ja 11 artiklat ja vastaava suositus (nro 118), joiden mukaan työnantaja vastaa siitä, että koneet on varustettu riittävillä suojalaitteilla ja siitä, että niiden käyttö ilman asianmukaisia suojalaitteita estetään ja työntekijä siitä, että hän pidättäytyy koneen käyttämisestä silloin, kun siihen kuuluvat suojalaitteet eivät ole paikallaan eikä tee koneeseen kuuluvia suojalaitteita tehottomiksi.

Suositus B4.3.5 — Raportointi ja tilastojen kokoaminen

1. Kaikki työssä tapahtuneet tapaturmat, vammat ja sairaudet tulisi raportoida siten, että ne voidaan tutkia ja että niistä voidaan laatia täydelliset tilastot, jotka voidaan analysoida ja julkaista. Huomioon tulisi ottaa asianomaisten merenkulkijoiden henkilötietojen suoja. Raporttien ei tulisi rajoittua ainoastaan alukseen liittyviin kuolemantapauksiin tai tapaturmiin.

2. Tämän suosituksen 1 kohdan tarkoittamissa tilastoissa tulisi mahdollisuuksien mukaan ilmoittaa työssä tapahtuneiden tapaturmien, vammojen sekä sairauksien lukumäärä, luonne, syyt ja seuraukset, se aluksen osasto, jossa onnettomuus tapahtui sekä tapahtuiko se aluksen ollessa merellä vai satamassa.

3. Kunkin jäsenvaltion tulisi ottaa huomioon Kansainvälisen työjärjestön mahdollisesti laatima merenkulkijoiden tapaturmien rekisteröimistä koskeva järjestelmä tai muu asiaa koskeva kansainvälinen onnettomuuksien rekisteröintijärjestelmä tai malli.

Suositus B4.3.6 — Tutkinnat

1. Toimivaltaisen viranomaisen tulisi tutkia kaikkien sellaisten työssä tapahtuneiden tapaturmien, vammojen ja sairauksien syyt ja olosuhteet, joista on seurannut kuolema tai vakava vamma ja muut tapaukset kansallisten lakien ja määräysten mukaisesti.

2. Olisi harkittava tutkinnan kohdistamista muun muassa:

a) työympäristöön, esimerkiksi työskentelypintoihin, koneiston sijoitteluun, kulkuteihin, valaistukseen ja työmenetelmiin;
b) tapaturmien ja sairauksien jakautumiseen eri ikäluokkien kesken;
c) erityisiin laivatyölle ominaisiin fyysisiin tai psyykkisiin erityisongelmiin;
d) aluksella työskentelystä johtuvan fyysisen rasituksen aiheuttamiin ongelmiin erityisesti silloin kun työmäärä kasvaa;
e) teknisestä kehityksestä johtuviin ongelmiin ja niiden vaikutukseen muun muassa miehistön kokoonpanossa;
f) inhimillisistä virheistä johtuviin ongelmiin ja
g) häirinnästä ja kiusaamisesta johtuviin ongelmiin.

Suositus B4.3.7 — Kansalliset suojelu- ja torjuntaohjelmat

1. Terveyden ja turvallisuuden edistämistä työssä ja laivatyöstä johtuvien tapaturmien, vammojen ja sairauksien torjuntaa koskevien toimenpiteiden tulisi perustua tilastoista ilmeneviä yleisiä suuntauksia ja vaaratekijöitä koskevaan tutkimukseen.
2. Terveyden ja turvallisuuden edistämistä työssä ja tapaturmien torjuntaa koskevia ohjelmia toteutettaessa tulisi edellyttää, että niihin osallistuvat toimivaltaisen viranomaisen ohella aktiivisesti laivanvarustajat ja merenkulkijat tai heidän edustajansa tai muut asiaan liittyvät organisaatiot esimerkiksi järjestämällä tiedotustilaisuuksia ja laatimalla aluskohtaisia suosituksia työpaikan mahdollisten vaaratekijöiden enimmäistasolle altistumisesta ja muista vaaroista tai systemaattisesta riskien arviointituloksista. Erityisesti tulisi huolehtia sellaisten kansallisten tai paikallisten komiteoiden perustamisesta, joiden tehtävänä on työympäristön terveyden suojelu ja tapaturmien torjunta tai sellaisten tilapäisten työryhmien ja työsuojelutoimikuntien perustamisesta, joissa ovat edustettuina asiaankuuluvat laivanvarustajien ja merenkulkijoiden järjestöt.
3. Jos yllä mainittuja toimenpiteitä toteutetaan koko varustamoyhtiössä, tulisi harkita, pitäisikö merenkulkijoiden olla edustettuna kyseisen laivanvarustajan jokaisen aluksen työsuojelutoimikunnassa.

Suositus B4.3.8 — Suojelu- ja torjuntaohjelmien sisältö

1. Suosituksen B4.3.7 2 kohdassa tarkoitettujen toimikuntien ja muiden elinten tehtäviin tulisi harkinnan mukaan kuulua:
a) terveyttä ja turvallisuutta työssä sekä tapaturmien torjuntaa koskevien kansallisten suosituksien, toimintaohjelmien, ohjeiden, sääntöjen ja ohjekirjojen valmistelu;
b) terveyttä ja turvallisuutta työssä sekä tapaturmien torjuntaa koskevan koulutuksen ja ohjelmien järjestäminen;
c) terveyttä ja turvallisuutta työssä sekä tapaturmien torjuntaa koskevien tiedotuskampanjoiden järjestäminen esimerkiksi käyttämällä hyväksi filmejä, julisteita, ilmoituksia, ja esitteitä; ja
d) terveyttä ja turvallisuutta työssä sekä tapaturmien torjuntaa koskeva tiedottaminen ja sitä koskevan kirjallisuuden jakelu aluksilla oleville merenkulkijoille.
2. Terveyteen ja turvallisuuteen työssä sekä tapaturmien torjuntaan liittyviä tekstejä tai suosituksia tai käytäntöjä valmisteltaessa tulisi ottaa huomioon asiaankuuluvien kansallisten viranomaisten tai kansainvälisten organisaatioiden hyväksymät asiaa koskevat määräykset tai suositukset.
3. Kunkin jäsenmaan tulisi terveyteen ja turvallisuuteen työssä sekä tapaturmien torjuntaan liittyviä ohjelmia laatiessaan ottaa asianmukaisesti huomioon Kansainvälisen työjärjestön mahdollisesti julkaisemat merenkulkijoiden työsuojelua ja työterveyttä koskevat menettelytapaoppaat.

Suositus B4.3.9 — Terveyttä ja turvallisuutta työssä sekä tapaturmien torjuntaa koskeva koulutus

1. Koulutusta ja opastusta koskeva opetussuunnitelma, jota tarkoitetaan normin A4.3 1 kohdan a-alakohdassa, tulisi säännöllisesti tarkistaa ja päivittää alustyyppien, kokoluokkien ja laitteiden kehittymisen, miehityskäytännön, kansallisuuksien, kielen ja aluksien työjärjestelyjen muutoksien mukaisesti.

2. Terveydestä ja turvallisuudesta työssä sekä tapaturmien torjunnasta tulisi jatkuvasti tiedottaa esimerkiksi käyttämällä hyväksi:

a) audiovisuaalista opetusmateriaalia, kuten merenkulkijoiden ammatillisia koulutuskeskuksia varten tehtyjä filmejä, jos niitä voidaan esittää aluksilla;

b) aluksella olevia julisteita;

c) merenkulkijoille tarkoitetussa aikakausilehdissä julkaistavia artikkeleita, jotka koskevat laivatyöhön liittyviä riskejä, terveyttä ja turvallisuutta työssä sekä tapaturmien torjuntaa; ja

d) erilaisia median välityksellä toteutettuja kampanjoita, joilla voidaan esimerkiksi opastaa merenkulkijoita turvallisissa työtavoissa.

3. Tämän suosituksen 2 kohdassa tarkoitetussa tiedotuksessa tulisi ottaa huomioon aluksilla olevien merenkulkijoiden eri kansallisuudet, kielet ja kulttuurit.

Suositus B4.3.10 — Nuorten merenkulkijoiden terveyttä ja turvallisuutta koskeva koulutus

1. Terveyttä ja turvallisuutta koskevissa määräyksissä tulisi viitata yleisiin merenkulkijoiden työhön sovellettaviin säännöksiin, jotka koskevat ennen työsuhteen alkamista ja sen aikana tehtäviä lääkärintarkastuksia sekä tapaturmien torjuntaa ja terveydensuojelua työssä. Määräyksissä tulisi määritellä ne toimenpiteet, joilla nuorten merenkulkijoiden työhön liittyviä riskejä voidaan vähentää.

2. Asianmukaisilla määräyksillä tulisi rajoittaa sellaista nuorten merenkulkijoiden ilman asianmukaista valvontaa ja opastusta tekemää työtä, johon liittyy erityinen onnettomuusriski tai joka voi vahingoittaa nuoren merenkulkijan terveyttä tai fyysistä kehitystä tai joka vaatii tiettyä kypsyyttä, kokemusta tai taitoa, ellei toimivaltainen viranomainen ole todennut nuoren merenkulkijan olevan kyseiseen työhön pätevä ja ammattitaitoinen. Toimivaltaisen viranomaisen tulisi, päättäessään niistä töistä, joiden tekemistä tulisi rajoittaa, ottaa huomioon erityisesti työt, joiden suorittaminen edellyttää:

a) raskaiden taakkojen tai esineiden nostamista, siirtämistä tai kantamista;

b) kattiloiden, säiliöiden ja suojatankkien sisälle menemistä;

c) altistumista vahingollisille melu- ja tärinätasoille;

d) nosto- ja muiden voimakoneiden ja työkalujen käyttämistä tai niiden käyttäjien merkinantajana toimimista;

e) maihinnousu- tai hinausvaijereiden tai ankkurointilaitteiden käyttämistä;

f) takilointia;

g) mastossa tai kannella työskentelyä myrskyssä;

h) yöpäivystystä;

i) sähkölaitteiden huoltotyötä;

j) altistumista mahdollisesti vahingollisille aineille tai vahingollisille fysikaalisille tekijöille, kuten vaarallisille tai myrkyllisille aineille ja ionisoivalle säteilylle;

k) ruoanvalmistukseen käytettävien koneiden puhdistusta; ja

l) laivaveneiden käsittelyä tai niistä vastaamista.

3. Toimivaltaisen viranomaisen tulisi varmistaa, että nuorille merenkulkijoille tiedotetaan tai heidät muutoin sopivalla tavalla perehdytetään aluksella tapaturmien torjuntaan ja suojelemaan terveyttään. Tämä voidaan toteuttaa nuorille merenkulkijoille tarkoitettuna kurssimuotoisena

opetuksena tai nuorille tarkoitetuilla virallisilla tiedotteilla, jotka koskevat tapaturmien torjuntaa sekä valvomalla ja ohjaamalla nuorten merenkulkijoiden työtä.

4. Nuorten merenkulkijoiden teoreettiseen koulutukseen ja käytännön harjoitteluun maissa ja merellä tulisi sisältyä tietoa alkoholin ja huumausaineiden sekä muiden mahdollisten vahingollisten aineiden väärinkäytöstä, HIV/AIDSin riskistä sekä muiden terveydelle vaarallisten tekijöiden vahingollisista vaikutuksista.

Suositus B4.3.11 — Kansainvälinen yhteistyö

1. Jäsenvaltioiden tulisi tarvittaessa yhdessä kansainvälisten organisaatioiden kanssa pyrkiä mahdollisimman yhdenmukaisilla toimenpiteillä edistämään terveyttä ja turvallisuutta työssä sekä tapaturmien torjuntaa.

2. Kunkin jäsenvaltion tulisi laatiessaan normissa A4.3 tarkoitettuja terveyttä ja turvallisuutta työssä sekä tapaturmien torjuntaa edistäviä ohjelmia ottaa asianmukaisesti huomioon Kansainvälisen työjärjestön julkaisemat asiaan liittyvät menettelytapaoppaat ja muut kansainvälisten organisaatioiden asiaan liittyvät standardit.

3. Jäsenvaltioiden tulisi ottaa huomioon, että terveyden ja turvallisuuden parantaminen työssä ja tapaturmien torjunnan jatkuva edistäminen edellyttää kansainvälistä yhteistyötä, joka voisi kohdistua

a) kahden- tai monenvälisiin järjestelyihin, joilla pyritään yhdenmukaistamaan terveyteen ja turvallisuuteen sekä tapaturmien torjuntaan liittyviä standardeja ja määräyksiä;

b) tiedonvaihtoon, joka koskee merenkulkijoihin kohdistuvia erityisiä riskejä, terveyden ja turvallisuuden edistämistä työssä sekä tapaturmien torjunnan edistämistä koskevia toimenpiteitä;

c) laitteiden testauksessa ja tarkastuksissa avustamiseen lippuvaltion kansallisten säännösten mukaisesti;

d) terveyden ja turvallisuuden edistämistä työssä sekä tapaturmien torjuntaa koskevien määräysten, sääntöjen tai käsikirjojen valmistelua ja jakelua koskevaan yhteistyöhön;

e) opetusvälineiden tuottamiseen ja käyttämiseen liittyvään yhteistyöhön; ja

f) merenkulkijoiden terveyteen ja turvallisuuteen sekä tapaturmien torjuntaan ja turvallisiin työtapoihin liittyviin yhteisiin koulutushankkeisiin tai keskinäiseen yhteistoimintaan.

Sääntö 4.4 — Merimiespalvelut maissa

Tarkoitus: varmistaa, että aluksella työskentelevät merenkulkijat voivat käyttää hyväkseen maissa olevia merimiespalveluja edistääkseen terveyttään ja hyvinvointiaan.

1. Kunkin jäsenvaltion tulee huolehtia siitä, että maissa mahdollisesti olevat merimiespalvelut sijaitsevat helppokulkuisessa paikassa. Jäsenvaltion tulee myös tukea ohjeiston mukaisten merimiespalvelujen järjestämistä tiettyihin satamiin siellä olevilla aluksilla työskenteleviä merenkulkijoita varten.

2. Kunkin jäsenvaltion vastuu maissa olevista kulttuuriin, virkistykseen ja tiedotukseen liittyvistä merimiespalveluista määritellään ohjeistossa.

Normi A4.4 — Merimiespalvelut maissa

1. Kunkin jäsenvaltion, jonka alueella on merimiespalveluja, on edellytettävä, että ne ovat kaikkien merenkulkijoiden käytettävissä riippumatta kansallisuudesta, rodusta, ihonväristä, sukupuolesta, uskonnosta, poliittisista mielipiteistä, sosiaalisesta alkuperästä tai lipusta, jonka alla se alus, jolla he ovat työsuhteessa tai muutoin toimivat tai työskentelevät, purjehtii.

2. Kunkin jäsenvaltion on edistettävä merimiespalvelujen perustamista alueellaan oleviin tarkoituksenmukaisiin satamiin ja määriteltävä asiaankuuluvia laivanvarustajien ja merenkulkijoiden järjestöjä kuultuaan, mitkä satamat sopivat tähän tarkoitukseen.

3. Kunkin jäsenvaltion on edistettävä sellaisten merimiespalvelulautakuntien perustamista, jotka jatkuvasti valvovat, että merimiespalvelut vastaavat merenkulkijoiden tarpeissa tapahtuvia muutoksia, jotka johtuvat merenkulkualan teknisestä, operatiivisesta ja muusta kehityksestä.

Suositus B4.4 — Merimiespalvelut maissa

Suositus B4.4.1 — Jäsenvaltioiden velvollisuudet

1. Kunkin jäsenvaltion tulisi:

a) huolehtia siitä, että tietyissä poikkeamissatamissa on merenkulkijoille tarkoitetut asianmukaiset merimiespalvelut ja tuettava ammatin harjoittamista; ja

b) yllä mainittuja toimenpiteitä toteuttaessaan ottaa huomioon merenkulkijoiden turvallisuuteen, terveyteen ja vapaa-aikaan liittyvät erityistarpeet, erityisesti silloin, kun he ovat ulkomailla ja kun he tulevat sotatoimialueelle.

2. Asiaankuuluvien laivanvarustajia ja merenkulkijoita edustavien järjestöjen tulisi osallistua merimiespalvelujen valvontaan.

3. Kunkin jäsenvaltion tulisi edistää sitä, että filmejä, kirjoja, sanomalehtiä, urheiluvälineitä ja muuta merenkulkijoiden käyttöön tarkoitettua materiaalia kierrätetään aluksien ja maissa olevien merimiespalvelujen ja keskeisten toimittajien välillä siten, että merenkulkijat voivat nauttia niistä sekä aluksilla että maissa olevissa merimiespalvelukeskuksissa.

4. Jäsenvaltioiden tulisi yhteistyössä toistensa kanssa edistää merenkulkijoiden hyvinvointia merellä ja satamissa. Yhteistyö voisi koskea:

a) toimivaltaisten viranomaisten välisiä neuvotteluja, jotka koskevat merenkulkijoille tarkoitettujen merimiespalvelujen kehittämistä ja parantamista sekä merellä että satamissa;

b) sopimuksia, joilla pyritään tarpeettomien päällekkäisyyksien välttämiseksi yhteisin voimavaroin järjestämään tärkeimpiin satamiin yhteisiä merimiespalveluja;

c) merenkulkijoille tarkoitettujen kansainvälisten urheilukilpailujen järjestämistä ja urheilutoiminnan edistämistä; ja

d) kansainvälisten seminaarien järjestämistä, joiden aiheena on merenkulkijoiden hyvinvointi merellä ja satamissa.

Suositus B4.4.2 — Merimiespalvelut satamissa

1. Kunkin jäsenvaltion tulisi huolehtia siitä, että sen sopivissa satamissa on merimiespalvelut tai tarvittaessa järjestää ne.

2. Merimiespalvelujen järjestämisen tulisi kansallisesta tavasta ja käytännöstä riippuen kuulua:

a) julkisille viranomaisille;

b) asiaankuuluville laivanvarustajien ja merenkulkijoiden järjestöille työehtosopimusten tai muiden sovittujen järjestelyjen mukaisesti;

c) vapaaehtoisjärjestöille; tai joillekin näistä yhteisesti.

3. Satamiin tulisi perustaa tarvittavat merimiespalvelut, joissa olisi mahdollisuus:

a) käyttää tarvittaessa kokous- ja vapaa-ajan tiloja;

b) urheilla ja ulkoilla ja osallistua kilpailuihin;

c) opiskella;

d) uskonnon harjoittamiseen ja henkilökohtaisen ohjaukseen tarvittaessa.

4. Vaihtoehtoisesti merenkulkijoille voitaisiin järjestää tilaisuus tarvittaessa käyttää vastaavia yleiseen käyttöön tarkoitettuja tiloja ja mahdollisuuksia.

5. Jos suuri määrä eri kansallisuuksia olevia merenkulkijoita tietyssä satamassa tarvitsee palveluja, esimerkiksi hotelleja, kerhoja ja urheilutiloja, tulisi merenkulkijoiden asuinmaiden ja lippuvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten tai organisaatioiden, asiaankuuluvien kansainvälisten yhdistysten ja satamamaan toimivaltaisten viranomaisten ja organisaatioiden

yhdessä toistensa kanssa neuvotellen pyrkiä yhdistämään voimavaransa ja välttämään tarpeetonta päällekkäisyyttä.

6. Merenkulkijoilla tulisi tarvittaessa olla mahdollisuus yöpyä hotelleissa tai retkeilymajoissa, jotka sijaitsevat hyvässä ympäristössä muualla kuin sataman välittömässä läheisyydessä ja joiden palvelut vastaavat hyvätasoisten hotellien vastaavia palveluja. Hotellien ja retkeilymajojen tulisi olla asianmukaisesti valvottuja, hinnoiltaan kohtuullisia ja niiden tulisi tarpeen vaatiessa voida majoittaa merenkulkijoiden perheenjäseniä.

7. Tällaisten majoituspalveluiden tulisi olla kaikkien merenkulkijoiden käytettävissä riippumatta heidän kansallisuudestaan, rodustaan, ihonväristään, sukupuolestaan, uskonnostaan, poliittisista mielipiteistään tai sosiaalisesta alkuperästään tai siitä, minkä valtion lipun alla se alus, jolla he ovat työsuhteessa tai muutoin toimivat tai työskentelevät, purjehtii. Se, että tietyissä satamissa voidaan tarvittaessa järjestää monen tyyppisiä palveluja, jotka, vaikka ovat tasoltaan verrattavissa, ovat mukautettuja eri merenkulkijaryhmien tapoihin ja tarpeisiin, ei ole ristiriidassa yllämainitun periaatteen kanssa.

8. Merimiespalveluja hoitavien mahdollisten vapaaehtoistyöntekijöiden lisäksi tulisi tarvittaessa palkata kokopäiväisessä työsuhteessa olevia asiantuntevia ja päteviä työntekijöitä.

Suositus B4.4.3 — Merimiespalvelulautakunnat

1. Merimiespalvelulautakuntia tulisi tarvittaessa perustaa satamakohtaisesti, alueellisesti ja kansallisesti. Niiden tulisi:

a) tutkia merimiespalvelujen riittävyyttä ja valvoa niiden mahdollista lisä- tai vähentämistarvetta; ja

b) ohjata ja opastaa merimiespalvelujen järjestämisessä sekä huolehtia niiden yhdenmukaisuudesta.

2. Merimiespalvelulautakuntien jäsenten tulisi koostua laivanvarustajien ja merenkulkijoiden järjestöjen, toimivaltaisten viranomaisten ja tarvittaessa vapaaehtoisjärjestöjen ja sosiaalisten organisaatioiden edustajista.

3. Tarvittaessa merenkulkuvaltioiden konsulien ja ulkomaalaisten merimiespalvelujen paikallisedustajien tulisi osallistua satamakohtaisten, alueellisten ja kansallisten merimiespalvelulautakuntien työhön kansallisten lakien ja määräysten mukaisesti.

Suositus B4.4.4 — Merimiespalvelujen rahoitus

1. Satamien merimiespalvelujen rahoitus tulisi kansallisten olosuhteiden ja käytännön mukaisesti perustua:

a) julkisista varoista saatavaan avustukseen;

b) veroihin tai muihin erityisiin merenkulkumaksuihin;

c) laivanvarustajilta, merenkulkijoilta tai näiden järjestöiltä saatuihin vapaaehtoisiin avustuksiin; ja

d) muihin vapaaehtoisiin avustuksiin.

2. Jos merimiespalvelujen rahoitus perustuu veroihin tai muihin erityisiin maksuihin, niitä ei tulisi käyttää muuhun tarkoitukseen kuin siihen, johon ne on kerätty.

Suositus B4.4.5 — Palveluista tiedottaminen

1. Merenkulkijoille tulisi tiedottaa poikkeamissatamien yleisistä palveluista, jotka liittyvät erityisesti liikenteeseen, hyvinvointiin, viihteeseen, koulutukseen ja hartauden harjoittamiseen sekä niistä palveluista, jotka on tarkoitettu ainoastaan merenkulkijoille.

2. Merenkulkijoilla tulisi olla mahdollisuus käyttää kohtuullisen hintaisia normaaliaikoina toimivia kulkuyhteyksiä, jotka liikennöivät sopivasti sataman ja kaupunkialueiden välillä.

3. Toimivaltaisten viranomaisten tulisi huolehtia siitä, että satamaan saapuvia laivanvarustajia ja merenkulkijoita informoidaan sellaisista erityisistä laeista ja tavoista, joiden rikkomisesta saattaa seurata vapauden menetys.

4. Toimivaltaisten viranomaisten tulisi huolehtia merenkulkijoiden turvallisuudesta varmistamalla, että satama-alueita säännöllisesti vartioidaan ja että niiden ja niille vievien kulkuteiden valaistus ja tiemerkinnät ovat riittäviä.

Suositus B4.4.6 — Ulkomaan satamassa olevat merenkulkijat

1. Ulkomaan satamissa olevien merenkulkijoiden suojelemiseksi tulisi ryhtyä toimenpiteisiin, joilla

a) heitä autetaan saamaan yhteys sen valtion konsuliin, jonka kansalaisia he ovat tai jossa he asuvat; ja

b) edistetään konsulien ja paikallisten tai kansallisten viranomaisten välisen yhteistyön tehokkuutta.

2. Ulkomaan satamassa pidätetyn merenkulkijan asia tulisi viipymättä käsitellä oikeudessa asianmukaisen konsulin valvonnassa.

3. Jos merenkulkija jostakin syystä pidätetään jäsenvaltion alueella, toimivaltaisen viranomaisen tulisi ilmoittaa merenkulkijan pyynnöstä asiasta välittömästi merenkulkijan lippuvaltiolle ja sille valtiolle, jonka kansalainen hän on. Toimivaltaisen viranomaisen tulisi heti tiedottaa merenkulkijalle tämän oikeudesta tehdä tällainen pyyntö. Sen valtion, jonka kansalainen merenkulkija on, tulisi viipymättä tiedottaa asiasta merenkulkijan lähiomaiselle. Toimivaltaisen viranomaisen tulisi myöntää yllä mainittujen valtioiden konsuliviranomaisille oikeus heti käydä merenkulkijan luona ja vierailla siellä säännöllisesti sinä aikana, kun merenkulkija on pidätettynä.

4. Kunkin jäsenvaltion tulisi tarvittaessa varmistaa, etteivät merenkulkijat joudu väkivallan uhriksi ja ettei heihin kohdisteta muitakaan lainvastaisia tekoja sinä aikana, kun alukset ovat sen aluevesillä ja erityisesti satamien sisääntuloväylillä.

5. Satamissa ja aluksilla asiasta vastuussa olevien henkilöiden tulisi kaikin mahdollisin tavoin edistää sitä, että merenkulkijat heti aluksen saavuttua satamaan niin pian kuin mahdollista pääsevät käymään maissa.

Sääntö 4.5 — Sosiaaliturva

Tarkoitus: varmistaa, että merenkulkijoilla on oikeus sosiaaliturvaan.

1. Kunkin jäsenvaltion on varmistettava, että kaikilla merenkulkijoilla ja heidän huollettavillaan on, sen mukaan kuin kansallisessa laissa säädetään, oikeus ohjeiston mukaiseen sosiaaliturvaan. Tämä ei kuitenkaan rajoita perussäännön 19 artiklan 8 kohdassa tarkoitettuja edullisempia olosuhteita.

2. Kunkin jäsenvaltion tulee kansallisten olosuhteittensa mukaisesti yksin ja yhdessä toisten jäsenvaltioiden kanssa huolehtia siitä, että merenkulkijoiden sosiaaliturvaa asteittain kehitetään kattavammaksi.

3. Kunkin jäsenvaltion tulee huolehtia siitä, että merenkulkijat, joihin sovelletaan sen sosiaaliturvaa koskevaa lainsäädäntöä ja heidän huollettavansa siten kuin kansallisessa laissa edellytetään, ovat oikeutettuja sosiaaliturvaan, jonka taso vastaa sitä sosiaaliturvaa, johon maissa työskentelevät henkilöt ovat oikeutettuja.

Normi A4.5 — Sosiaaliturva

1. Säännön 4.5 mukaiseen asteittain kehitettävään kattavampaan sosiaaliturvaan, joka täydentää säännössä 4.1 edellytettyä sairaanhoitoa ja säännössä 4.2 edellytettyä laivanvarustajan vastuuta ja muita tämän yleissopimuksen lukuja, on sisällyttävä sairaanhoito,

sairausetuudet, työttömyysetuudet, vanhuusetuudet, työtapaturmaetuudet, perhe-etuudet, äitiysetuudet, työkyvyttömyysetuudet ja perhe-eläke-etuudet.

2. Kunkin jäsenvaltion on yleissopimuksen ratifioidessaan sitouduttava varmistamaan sosiaaliturva ainakin kolmella tämän normin 1 kohdassa luetelluista yhdeksästä alasta.

3. Kunkin jäsenvaltion on kansallisten olosuhteidensa edellyttämällä tavalla varmistettava, että tämän normin 1 kohdassa tarkoitettu kattavampi sosiaaliturva koskee kaikkia sen alueella vakinaisesti asuvia merenkulkijoita. Velvoite voidaan täyttää esimerkiksi sopivilla kahden- tai monenvälisillä sopimuksilla tai maksuperusteisilla järjestelmillä. Myönnetty sosiaaliturva ei saa tasoltaan olla alhaisempi kuin se, johon jäsenvaltion alueella maissa työskentelevät henkilöt ovat oikeutettuja.

4. Riippumatta siitä, miten tämän normin 3 kohdan mukaiset velvoitteet pannaan täytäntöön, jäsenvaltiot voivat kahden- tai monenvälisillä sopimuksilla ja alueellisten taloudellisen yhdentymisen organisaatioiden puitteissa annettujen määräysten avulla hyväksyä muitakin merenkulkijoiden sosiaaliturvaa koskevia määräyksiä.

5. Kunkin jäsenvaltion velvollisuudet sen lipun alla purjehtivilla aluksilla olevia merenkulkijoita kohtaan perustuvat sääntöihin 4.1 ja 4.2 sekä niihin liittyviin ohjeiston määräyksiin samoin kuin jäsenmaiden yleisiin kansainvälisestä laista johtuviin velvoitteisiin.

6. Kunkin jäsenvaltion, jonka myöntämä sosiaaliturva on jonkun tämän normin 1 kohdassa mainitun sosiaaliturvan alan osalta riittämätön, on harkittava, miten se voi kansallisen lakinsa ja käytäntönsä puitteissa varmistaa merenkulkijoille vastaavantasoiset etuudet.

7. Säännön 4.5 1 kohdan mukainen suojelu voidaan mahdollisuuksien mukaan toteuttaa laeilla tai määräyksillä, yksityisellä järjestelmällä tai työehtosopimuksilla tai näiden yhdistelmällä.

8. Jäsenvaltioiden on kansallisen lain ja käytännön mukaisesti yhteistyössä toistensa kanssa varmistettava kahden- tai monenvälisillä sopimuksilla tai muilla järjestelyillä, että se oikeus sosiaaliturvaan, jonka merenkulkijat ovat hankkineet tai parhaillaan hankkivat ja joka perustuu maksuihin tai muuhun järjestelmään, säilyy asuinpaikasta riippumatta.

9. Kunkin jäsenvaltion on luotava oikeudenmukainen ja tehokas menettelytapa riitojen ratkaisemiseksi.

10. Kunkin jäsenvaltion on silloin, kun se ratifioi tämän yleissopimuksen, määriteltävä ne alat, joilla se sitoutuu varmistamaan sosiaaliturvan tämän normin 2 kohdan mukaisesti. Jos jäsenvaltio myöhemmin sitoutuu varmistamaan sosiaaliturvan yhdellä tai useammalla tämän normin 1 kohdassa mainitulla alalla, sen on ilmoitettava siitä Kansainvälisen työtoimiston pääjohtajalle. Pääjohtajan on pidettävä näistä tiedoista rekisteriä, josta kaikki ne, joita asia koskee, voivat saada tietoja.

11. Kansainväliselle työtoimistolle perussäännön 22 artiklan mukaisesti toimitettavissa raporteissa on selvitettävä ne toimenpiteet, joiden avulla sosiaaliturva on säännön 4.5 2 kohdan mukaisesti laajennettu koskemaan muita aloja.

Suositus B4.5 — Sosiaaliturva

1. Yleissopimusta ratifioitaessa tulisi normin A4.5 2 kohdan mukaisesti hyväksyttyihin sosiaaliturvalajeihin kuulua ainakin sairaanhoito, sairausetuudet ja työtapaturmaetuudet.

2. Olosuhteissa, joita normin A4.5 6 kohdassa tarkoitetaan, vastaavan tasoiset etuudet voidaan varmistaa vakuutuksella, kahden- tai monenvälisillä sopimuksilla tai muilla tehokkailla toimenpiteillä. Huomioon on kuitenkin otettava voimassa olevien työehtosopimusten määräykset. Merenkulkijoita, joita asia koskee, tulisi informoida siitä, miten eri alojen sosiaaliturvaan kuuluvia etuuksia haetaan.

3. Jos merenkulkijaan sovelletaan useampaa kuin yhtä sosiaaliturvaa koskevaa kansallista lainsäädäntöä, asiaankuuluvien jäsenvaltioiden tulisi yhteistyössä toistensa kanssa päättää sovellettavasta lainsäädännöstä ottaen huomioon kunkin lainsäädännön mukaisen turvan ja sen tason sekä sen, mikä on merenkulkijalle edullisempi ja mitä hän pitää parempana.

4. Menettelytapa, jota normin A4.5 9 kohdassa tarkoitetaan, tulisi kehittää sellaiseksi, että sitä voidaan noudattaa kaikissa riitakysymyksissä, jotka liittyvät niiden merenkulkijoiden vaatimuksiin, joita asia koskee riippumatta siitä, millä tavalla suojelu on toteutettu.

5. Kunkin jäsenvaltion, jonka lipun alla purjehtivilla aluksilla on sen omaa kansallisuutta ja muuta kansallisuutta olevia merenkulkijoita, tulisi mahdollisuuksien mukaan varmistaa yleissopimuksen mukainen sosiaaliturva sekä huolehtia siitä, että normin A4.5 1 kohdassa mainittuja sosiaaliturvan aloja säännöllisesti seurataan siten, että voidaan päätellä, millä muilla alueilla merenkulkijat saattavat tarvita sosiaaliturvaa.

6. Merenkulkijan työsopimuksessa tulisi määritellä se, millä tavoin laivanvarustaja huolehtii merenkulkijan eri sosiaaliturvalajeista sekä muista mahdollisista laivanvarustajan määräysvallassa olevista seikoista, kuten merenkulkijan palkasta tehtävistä lakisääteisistä vähennyksistä ja maksuista, joista laivanvarustaja vastaa ja jotka perustuvat tiettyihin viranomaismääräyksiin tai kansalliseen sosiaaliturvajärjestelmään.

7. Jäsenvaltion, jonka lipun alla alus purjehtii, tulisi silloin, kun se harjoittaa lainkäyttövaltaansa sosiaalisissa kysymyksissä, huolehtia siitä, että laivanvarustaja noudattaa sosiaaliturvaa koskevia velvollisuuksiaan ja huolehtii vaadittavista sosiaaliturvajärjestelmien edellyttämistä maksuista.

5 osasto. Täytäntöönpano ja soveltaminen

1. Tämän osaston säännöt edellyttävät, että kukin jäsenvaltio panee kokonaan täytäntöön ja soveltaa niitä periaatteita ja oikeuksia, jotka on määritelty tämän yleissopimuksen artikloissa samoin kuin niitä erityisiä velvoitteita, jotka on määritelty 1, 2, 3 ja 4 osastoissa.

2. Tämän osaston ohjeiston A-osaan ei sovelleta VI artiklan 3 ja 4 kohtia, joiden mukaan ohjeiston A-osa voidaan panna täytäntöön asiallisesti vastaavilla määräyksillä.

3. Kunkin jäsenvaltion on pantava täytäntöön sääntöjen mukaiset velvollisuutensa VI artiklan 2 kohdan mukaisesti ohjeiston A-osan normien edellyttämällä tavalla ottaen huomioon sen B-osan suositukset.

4. Tämän osaston määräyksiä sovellettaessa on otettava huomioon, että merenkulkijat ja laivanvarustajat samoin kuin muut ihmiset, ovat samanarvoisia lain edessä ja oikeutettuja yhtäläiseen lain suojaan eikä heitä saa syrjiä silloin, kun he tuomioistuimien tai muiden menettelyjen avulla hakevat ratkaisua riitoihinsa. Tämän osaston määräykset eivät koske viranomaisten toimivaltaa tai laillista tuomioistuinta.

Sääntö 5.1 — Lippuvaltion velvollisuudet

Tarkoitus: varmistaa, että kukin jäsenvaltio panee täytäntöön tämän yleissopimuksen mukaiset velvollisuutensa lippunsa alla purjehtivilla aluksilla.

Sääntö 5.1.1 — Yleiset periaatteet

1. Kunkin jäsenvaltion tulee varmistaa, että se panee täytäntöön tästä yleissopimuksesta johtuvat velvollisuutensa lippunsa alla purjehtivilla aluksilla.

2. Kunkin jäsenvaltion tulee perustaa tehokas järjestelmä, jonka avulla aluksen työ- ja elinolot voidaan tarkastaa ja sertifioida säännön 5.1 3 ja 4 kohtien mukaisesti sekä huolehtia siitä, että sen lipun alla purjehtivilla aluksilla olevien merenkulkijoiden työ- ja elinolot jatkuvasti vastaavat tämän yleissopimuksen standardeja.

3. Jäsenvaltio voi tehokasta merityöehtojen tarkastus- ja sertifioimisjärjestelmää perustaessaan tarvittaessa valtuuttaa julkiset laitokset tai muut organisaatiot (myös toisen jäsenvaltion organisaation edellyttäen, että tuo jäsenvaltio siihen suostuu), jotka se katsoo päteviksi ja riippumattomiksi, suorittamaan tarkastuksia ja/tai myöntämään merityösertifikaatteja.

Jäsenvaltiolla tulee kuitenkin kaikissa olosuhteissa olla lopullinen vastuu lippunsa alla purjehtivien aluksien merenkulkijoiden työ- ja elinolojen tarkastuksista ja merityösertifikaateista.

4. Merityösertifikaattia ja sitä täydentävää merityöehtojen noudattamisesta koskevaa ilmoitusta tulee pitää ensisijaisena osoituksena siitä, että se jäsenvaltio, jonka lipun alla alus purjehtii, on sen asiaankuuluvasti tarkastanut ja että tämän yleissopimuksen merenkulkijoiden työ- ja elinoloja koskevat määräykset on täytetty merityösertifikaatin mukaisesti.

5. Jäsenvaltion Kansainväliselle työtoimistolle perussäännön 22 artiklan mukaisesti toimitetuissa raporteissa on annettava selvitys tämän säännön 2 kohdassa tarkoitetusta järjestelmästä ja siitä, miten sen tehokkuus on arvioitu.

Normi A5.1.1 — Yleiset periaatteet

1. Kunkin jäsenvaltion on asetettava tarkastus- ja sertifiointijärjestelmän hallinnointia koskevat selvät tavoitteet ja standardit sekä määriteltävä menettelytapa, jonka avulla näiden tavoitteiden ja standardien täyttymistä voidaan seurata.

2. Kunkin jäsenvaltion on edellytettävä, että sen lipun alla purjehtivilla aluksilla on jäljennös tästä yleissopimuksesta.

Suositus B5.1.1 — Yleiset periaatteet

1. Toimivaltaisen viranomaisen tulisi mahdollisuuksien mukaan edistää tehokasta yhteistyötä säännöissä 5.1.1 ja 5.1.2 tarkoitettujen julkisten laitosten ja muiden organisaatioiden välillä, joiden toimialaan merenkulkijoiden työ- ja elinolot aluksella kuuluvat.

2. Toimivaltaisen viranomaisen tulisi edistää tarkastajien, laivanvarustajien ja merenkulkijoiden ja niiden vastaavien järjestöjen välistä yhteisyötä ja varmistaa merenkulkijoiden työ- ja elinolosuhteiden ylläpitäminen ja kehittyminen neuvottelemalla säännöllisesti näiden järjestöjen edustajien kanssa siitä, millä tavoin niitä parhaiten voidaan edistää. Toimivaltaisen viranomaisen tulisi laivanvarustajien ja merenkulkijoiden järjestöjä kuultuaan päättää siitä, miten yhteistyö toteutetaan.

Sääntö 5.1.2 — Hyväksyttyjen organisaatioiden valtuuttaminen

1. Toimivaltaisen viranomaisen tulee hyväksyä säännön 5.1.1 3 kohdassa tarkoitetut julkiset laitokset ja muut organisaatiot (jäljempänä hyväksytyt organisaatiot) ohjeistossa tarkoitetuiksi riippumattomiksi ja päteviksi organisaatioiksi. Tarkastuksia ja sertifiointeja, joita hyväksytty organisaatio voidaan valtuuttaa suorittamaan, tulee pitää toimenpiteinä, joita ohjeiston mukaisesti voi suorittaa ainoastaan toimivaltainen viranomainen tai hyväksytty organisaatio.

2. Edellä säännön 5.1.1 5 kohdassa tarkoitetuissa raporteissa tulee antaa selvitys mahdollisista hyväksytyistä organisaatioista, niiden valtuutusten laajuudesta samoin kuin niistä toimenpiteistä, joilla jäsenvaltio varmistaa, että valtuutuksen mukaiset toimenpiteet on suoritettu asianmukaisesti ja tehokkaasti.

Normi A5.1.2 — Hyväksyttyjen organisaatioiden valtuuttaminen

1. Säännön 5.1.2 1 kohdan mukainen hyväksyminen edellyttää, että toimivaltaisen viranomaisen on tutkittava, onko asianomainen organisaatio pätevä ja riippumaton ja harkittava, onko se, ottaen huomioon valtuutuksen nojalla suoritettavien toimenpiteiden laajuuden, osoittanut,

a) että sillä on riittävä asiantuntemus tämän yleissopimuksen asiaankuuluvista määräyksistä ja asiaankuuluvat tiedot aluksen toiminnasta, kuten aluksella työskentelevien merenkulkijoiden työtä koskevista vähimmäisvaatimuksista, työsuhteen ehdoista, asuintiloista ja

virkistysmahdollisuuksista, ruoasta ja ruoanpidosta, tapaturmien torjunnasta, terveyden suojelusta ja sairaanhoidosta, merimiespalveluista ja sosiaaliturvasta;

b) että se pystyy ylläpitämään ja edistämään henkilökuntansa asiantuntemusta;

c) että sillä on tarvittavat tiedot tämän yleissopimuksen vaatimuksista sekä sovellettavasta kansallisesta lainsäädännöstä ja määräyksistä samoin kuin asiaankuuluvista kansainvälisistä sopimuksista; ja

d) että sen koko, rakenne, kokemus ja valmiudet ovat sellaisia kuin valtuutuksen laatu ja laajuus edellyttää.

2. Kaikissa tarkastuksia varten annetuissa valtuutuksissa on vähintään edellytettävä, että hyväksytyllä organisaatiolla on oikeus vaatia merenkulkijoiden työ- ja elinoloissa havaitsemiensa puutteiden korjaamista ja että se voi satamavaltion pyynnöstä niitä valvoa.

3. Kunkin jäsenvaltion on kehitettävä:

a) järjestelmä, jonka avulla varmistetaan, että hyväksytyt organisaatiot suorittavat tehtävänsä asianmukaisesti; tähän sisältyy se, että ne ovat riittävästi perehtyneitä sovellettaviin kansallisiin lakeihin ja määräyksiin sekä asiaan liittyviin kansainvälisiin asiakirjoihin; ja

b) menettelytapoja, joilla voidaan pitää yhteyttä organisaation kanssa ja valvoa sitä.

4. Kunkin jäsenvaltion on toimitettava Kansainväliselle työtoimistolle ajanmukainen luettelo kaikista hyväksytyistä organisaatioista, jotka se on valtuuttanut toimimaan puolestaan ja pidettävä se ajanmukaisena. Luettelossa on eriteltävä ne toimenpiteet, joita hyväksytyt organisaatiot on valtuutettu suorittamaan. Toimiston on pidettävä luettelo yleisön saatavilla.

Suositus B5.1.2 — Hyväksyttyjen organisaatioiden valtuuttaminen

1. Hyväksymistä haluavan organisaation tulisi osoittaa, että sillä on tarvittava tekninen, hallinnollinen ja liikkeenjohdollinen pätevyys ja että sen palvelu on laadultaan tyydyttävää.

2. Toimivaltaisen viranomaisen tulisi organisaation tehokkuutta arvioidessaan kiinnittää huomiota siihen, onko;

a) sillä riittävän suuri tekninen, liikkeenjohdollinen ja avustava henkilökunta;

b) sen henkilökunta riittävän pätevä ja ammattitaitoinen ja pystyykö se suoriutumaan tarvittavista tehtävistä ja toimimaan riittävän laajalla alueella;

c) se osoittanut pystyvänsä palvelemaan tyydyttävästi vaaditun ajan puitteissa; ja

d) se riippumaton ja vastaa toiminnastaan.

3. Toimivaltaisen viranomaisen tulisi tehdä kirjallinen sopimus jokaisen organisaation kanssa, jonka se valtuuttaa. Sopimuksessa tulisi olla osat, jossa määritellään:

a) soveltamisala;

b) tarkoitus;

c) yleiset ehdot;

d) valtuutukseen perustuvien tehtävien suorittaminen;

e) niiden tehtävien oikeusperuste, joiden suorittamiseen valtuutus oikeuttaa;

f) toimivaltaiselle viranomaiselle toimitettavat raportit;

g) toimivaltaisen viranomaisen hyväksytylle organisaatiolle antaman valtuutuksen erittely; ja

h) se, miten toimivaltainen viranomainen valvoo hyväksytyn organisaation valtuutukseen perustuvaa toimintaa.

4. Kunkin jäsenvaltion tulisi edellyttää, että hyväksytyt organisaatiot kehittävät tarkastajina toimivia työntekijöitään varten järjestelmän, jonka avulla nämä voivat lisätä pätevyyttään ja asiantuntemustaan ja varmistaa sen pysymisen ajanmukaisena.

5. Kunkin jäsenvaltion tulisi vaatia, että hyväksytyt organisaatiot pitävät kirjaa suorittamistaan palveluista siten, että ne voivat osoittaa täyttävänsä palveluille asetetut standardit.

6. Kunkin jäsenvaltion tulisi normin A5.1.2 3 kohdan b-alakohdassa tarkoitettua menettelytapaa kehittäessään ottaa huomioon Kansainvälisen merenkulkujärjestön hyväksymä menettelytapaohjeisto, joka koskee hallinnon puolesta toimivien organisaatioiden

valtuuttamista (*Guidelines for the Authorization of Organizations Acting on Behalf of the Administration*).

Sääntö 5.1.3 — Merityösertifikaatti ja merityöehtojen noudattamista koskeva ilmoitus

1. Tätä sääntöä tulee soveltaa:
a) kansainvälisessä liikenteessä oleviin aluksiin, joiden bruttovetoisuus on vähintään 500 GT; ja
b) jäsenvaltion lipun alla purjehtiviin aluksiin, joiden bruttovetoisuus on vähintään 500 GT ja jotka liikennöivät toisen maan satamasta tai satamien välillä.
Tätä sääntöä sovellettaessa kansainvälisellä matkalla tarkoitetaan matkaa jostakin maasta toisen maan satamaan.
2. Lisäksi tätä sääntöä tulee soveltaa kaikkiin sellaisiin jäsenvaltion lipun alla purjehtiviin aluksiin, jotka eivät ole tämän säännön 1 kohdassa tarkoitettuja aluksia, jos sanotun jäsenvaltion laivanvarustaja sitä pyytää.
3. Kunkin jäsenvaltion tulee edellyttää, että sen lipun alla purjehtivilla aluksilla on voimassa oleva merityösertifikaatti osoituksena siitä, että aluksella olevien merenkulkijoiden työ- ja elinolot sekä toimenpiteet, joilla niitä jatkuvasti valvotaan ja jotka luetellaan tämän säännön 4 kohdassa tarkoitetussa merityöehtojen noudattamista koskevassa ilmoituksessa, on tarkastettu ja että ne vastaavat kansallisia lakeja ja määräyksiä tai muita toimenpiteitä, joilla yleissopimus on pantu täytäntöön.
4. Kunkin jäsenvaltion tulee edellyttää, että sen lipun alla purjehtivilla aluksilla on merityöehtojen noudattamista koskeva ilmoitus, jossa ilmoitetaan ne kansalliset määräykset, jotka vastaavat tämän yleissopimuksen merenkulkijan työ- ja elinoloja koskevia määräyksiä ja ne toimenpiteet, joihin laivanvarustaja on ryhtynyt varmistaakseen, että alus tai alukset ovat sanottujen määräysten mukaisia.
5. Merityösertifikaatin ja merityöehtojen noudattamista koskevan ilmoituksen tulee noudattaa ohjeiston mukaista kaavaa.
6. Jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen tai tarkoitukseen valtuutetun hyväksytyn organisaation tulee sen jälkeen, kun se on tarkastanut lippunsa alla purjehtivan aluksen ja varmistunut siitä, että se on tämän yleissopimuksen standardien mukainen tai että se edelleen vastaa niitä, myöntää sille merityösertifikaatti tai uudistaa sen aikaisempi merityösertifikaatti. Merityösertifikaatti on merkittävä rekisteriin, josta yleisö voi saada tietoja.
7. Tarkemmat määräykset merityösertifikaatista ja merityöehtojen noudattamista koskevasta ilmoituksesta ovat ohjeiston A-osassa, kuten luettelo niistä kohteista, jotka tarkastuksessa on hyväksyttävä.

Normi A5.1.3 — Merityösertifikaatti ja merityöehtojen noudattamista koskeva ilmoitus

1. Toimivaltaisen viranomaisen tai tarkoitukseen valtuutetun hyväksytyn organisaation on myönnettävä alukselle merityösertifikaatti enintään viideksi vuodeksi. Myöntämisen edellytyksenä on se, että liitteessä A5—I luetellut kohteet tarkastetaan ja todetaan, että ne ovat niiden kansallisten lakien ja määräysten mukaisia, jotka vastaavat tämän yleissopimuksen aluksella olevien merenkulkijoiden työ- ja elinoloja koskevia määräyksiä.
2. Merityösertifikaatin voimassaolon edellytyksenä on toimivaltaisen viranomaisen tai tarkoitukseen asianmukaisesti valtuutetun hyväksytyn organisaation suorittama väliaikaistarkastus, jossa varmistetaan, että alus vastaa edelleen niitä kansallisia määräyksiä, joilla tämä yleissopimus on pantu täytäntöön. Jos merityösertifikaatti on voimassa viiden vuoden ajan ja alus tarkastetaan sinä aikana ainoastaan kerran, tarkastus on suoritettava vähintään kaksi tai enintään kolme vuotta ennen sitä vuosipäivää, jolloin merityösertifikaatin

voimassaoloaika päättyy. Vuosipäivällä tarkoitetaan kunkin vuoden sitä päivää ja kuukautta, joka vastaa sitä päivää, jolloin merityösertifikaatin voimassaoloaika päättyy. Väliaikaistarkastuksen on laajuudeltaan ja perusteellisuudeltaan vastattava aluksen merityösertifikaatin uusinnan edellytyksenä olevaa tarkastusta. Merityösertifikaatti on allekirjoitettava sen jälkeen, kun alus on väliaikaistarkastuksessa hyväksytty.

3. Riippumatta tämän normin 1 kohdan määräyksistä uusi merityösertifikaatti on voimassa siitä päivästä alkaen, jolloin uusintatarkastus suoritettiin, enintään viiden vuoden ajan alkaen siitä päivästä, jona nykyisen merityösertifikaatin voimassaoloaika päättyy edellyttäen, että uusintatarkastus tehtiin enintään kolme kuukautta ennen nykyisen merityösertifikaatin voimassaoloajan päättymistä. Jos uusintatarkastus tehdään aikaisemmin kuin kolme kuukautta ennen sitä päivää, jolloin nykyisen merityösertifikaatin voimassaoloaika päättyy, uusi merityösertifikaatti on voimassa enintään viiden vuoden ajan uusintatarkastuspäivästä alkaen (siirto 4 kohdasta).

4. Jos ennen merityösertifikaatin voimassaolon päättymistä tehdyn uusintatarkastuksen jälkeen aluksen todetaan edelleen vastaavan kansallisia säädöksiä ja määräyksiä tai muita toimenpiteitä, joilla tämän yleissopimuksen vaatimukset pannaan täytäntöön, mutta kyseiselle alukselle ei voida välittömästi myöntää uutta sertifikaattia ja saattaa tätä saataville aluksella, toimivaltainen viranomainen tai tähän tarkoitukseen asianmukaisesti valtuutettu hyväksytty organisaatio voi tämän normin 1 kohdan estämättä jatkaa sertifikaatin voimassaoloa enintään viisi kuukautta olemassa olevan sertifikaatin voimassaolon päättymispäivästä lukien ja allekirjoittaa sertifikaatin tämän mukaisesti. Uusi sertifikaatti on voimassa enintään viisi vuotta tämän normin 3 kohdassa määrätystä päivästä lukien.

5. Merityösertifikaatti voidaan myöntää väliaikaisesti:

a) uusille aluksille niitä luovutettaessa;

b) aluksen vaihtaessa lippua; tai

c) kun vastuu aluksen toiminnasta siirtyy uudelle laivanvarustajalle.

6. Toimivaltainen viranomainen tai tarkoitukseen valtuutettu hyväksytty organisaatio voi myöntää väliaikaisen merityösertifikaatin enintään kuudeksi kuukaudeksi.

7. Väliaikaisen merityösertifikaatin myöntäminen edellyttää:

a) että alus on mahdollisuuksien mukaan tarkastettu liitteen A5—I mukaisesti ja että tämän kohdan b-, c- ja d-alakohtien ehdot täyttyvät;

b) että laivanvarustaja on osoittanut toimivaltaiselle viranomaiselle tai hyväksytylle organisaatiolle, että alus vastaa tämän yleissopimuksen vaatimuksia;

c) että päällikkö on perehtynyt tämän yleissopimuksen määräyksiin ja vastaa niiden täytäntöön panemisesta; ja

d) että toimivaltaiselle viranomaiselle tai hyväksytylle organisaatiolle on toimitettu merityöehtojen noudattamista koskevan ilmoituksen edellyttämät tiedot.

8. Varsinaisen merityösertifikaatin edellytyksenä on tämän normin 1 kohdan mukainen täydellinen tarkastus, joka on tehtävä ennen väliaikaisen merityösertifikaatin umpeen kulumista. Tämän normin 6 kohdassa tarkoitetun kuuden kuukauden umpeen kuluttua ei voida myöntää uutta väliaikaista merityösertifikaattia. Väliaikaisen merityösertifikaatin ollessa voimassa ei edellytetä merityöehtojen noudattamista koskevaa ilmoitusta.

9. Varsinainen ja väliaikainen merityösertifikaatti ja merityöehtojen noudattamista koskeva ilmoitus on laadittava liitteen A5—II edellyttämällä tavalla.

10. Merityösertifikaattiin on liitettävä merityöehtojen noudattamista koskeva ilmoitus, johon kuuluu kaksi osaa:

a) osa I, jonka täyttää toimivaltainen viranomainen ja jossa

(i) luetellaan ne kohteet, jotka tämän normin 1 kohdan mukaan on tarkastettava;

(ii) luetellaan ne kansalliset vaatimukset, jotka vastaavat tämän yleissopimuksen asiaankuuluvia määräyksiä ja viitataan asiaan liittyviin kansallisiin säädöksiin ja tarvittaessa lyhyesti selostetaan niiden pääkohdat;

(iii) selostetaan kansallisen lainsäädännön alustyyppejä koskevat vaatimukset;

(iv) luetellaan ne asiallisesti vastaavat määräykset, joita VI artiklan 3 kohdassa tarkoitetaan; ja

(v) selostetaan ne mahdolliset poikkeukset, jotka toimivaltainen viranomainen on 3 luvun mukaisesti sallinut; ja

b) osa II, jonka täyttää laivanvarustaja ja jossa selostetaan ne toimenpiteet, joihin tämä on ryhtynyt varmistaakseen, että kansallisia vaatimuksia alusta alkaen jatkuvasti noudatetaan myös tarkastusten välisinä aikoina sekä ne aiotut toimenpiteet, joilla noudattamista tehostetaan.

Toimivaltaisen viranomaisen tai tarkoitukseen valtuutetun hyväksytyn organisaation on vahvistettava osa II ja myönnettävä sen jälkeen merityöehtojen noudattamista koskeva ilmoitus.

11. Tiettyä alusta koskevista myöhemmistä tarkastuksista tai muista tutkimuksista ja niissä havaituista merkittävistä puutteista on pidettävä kirjaa, johon on merkittävä myös se päivämäärä, jolloin kyseinen vika on todettu korjatuksi. Nämä tiedot ja niiden englanninkielinen käännös, ellei teksti ole englanniksi, on sisällytettävä tai liitettävä merityöehtojen noudattamista koskevaan ilmoitukseen tai muutoin tiedotettava merenkulkijoille, lippuvaltion tarkastajille, satamavaltioiden valtuutetuille virkamiehille ja laivanvarustajien ja merenkulkijoiden edustajille kansallisten lakien ja määräysten mukaisesti.

12. Aluksella on oltava voimassa oleva merityösertifikaatti ja merityöehtojen noudattamista koskeva ilmoitus myös englanninkielisinä käännöksinä, jos ne eivät ole englanniksi. Asiakirjojen jäljennökset, jotka on aluksella pidettävä merenkulkijoiden nähtävissä helppopääsyisessä paikassa, on pyynnöstä annettava merenkulkijoille, lippuvaltion tarkastajille, satamavaltion valtuutetuille virkamiehille ja laivanvarustajien ja merenkulkijoiden edustajille kansallisten lakien ja määräysten edellyttämällä tavalla.

13. Tämän normin 11 ja 12 kohtien vaatimuksia englanninkielisestä käännöksestä ei sovelleta aluksiin, joita ei käytetä kansainvälisiin matkoihin.

14. Tämän normin 1 tai 5 kohdassa tarkoitettu merityösertifikaatti lakkaa olemasta voimassa;

a) jos asiaankuuluvia tarkastuksia ei tehdä tämän normin 2 kohdan mukaisissa määräajoissa;

b) jos merityösertifikaattia ei ole allekirjoitettu tämän normin 2 kohdan mukaisesti;

c) jos alus vaihtaa lippua;

d) jos alus ei enää toimi laivanvarustajan lukuun; ja

e) jos aluksen rakenteissa tai laitteissa on tehty 3 osastossa tarkoitettuja olennaisia muutoksia.

15. Tämän normin 14 kohdan c-, d- tai e-alakohdissa tarkoitetuissa tilanteissa uuden sertifikaatin myöntämisen edellytyksenä on se, että sen myöntävä toimivaltainen viranomainen tai hyväksytty organisaatio täysin varmistuu siitä, että alus vastaa tämän normin vaatimuksia.

16. Toimivaltaisen viranomaisen tai lippuvaltion tarkoitukseen valtuuttaman hyväksytyn organisaation on peruutettava merityösertifikaatti silloin, kun alus ei todistettavasti vastaa tämän yleissopimuksen vaatimuksia eikä asian korjaamiseksi ole ryhdytty tarvittaviin toimenpiteisiin.

17. Harkitessaan tämän normin 16 kohdan mukaisesti merityösertifikaatin peruuttamista toimivaltaisen viranomaisen tai hyväksytyn organisaation on kiinnitettävä huomiota puutteiden vakavuuteen tai määrään.

Suositus B5.1.3 — Merityösertifikaatti ja merityöehtojen noudattamista koskeva ilmoitus

1. Merityöehtojen noudattamista koskevan ilmoituksen osassa I olevan kansallisia määräyksiä koskevan selostuksen tulisi sisältää tai siinä tulisi viitata kutakin liitteessä A5—I mainittua merenkulkijoiden työ- ja elinoloja koskevaa seikkaa koskevaan säädökseen. Jos kansallinen lainsäädäntö vastaa täysin tämän yleissopimuksen vaatimuksia riittää, että siihen viitataan. Jos yleissopimuksen määräys on pantu täytäntöön VI artiklan 3 kohdan mukaisesti asiallisesti vastaavalla määräyksellä, se tulisi yksilöidä ja selvittää sen keskeinen sisältö. Jos toimivaltainen viranomainen on 3 osaston mukaisesti sallinut, että tietystä määräyksestä poiketaan, tulisi antaa selvitys kysymyksessä olevasta määräyksestä tai määräyksistä.

2. Merityöehtojen noudattamista koskevan ilmoituksen osassa II, jonka täyttämisestä vastaa laivanvarustaja, tulisi erityisesti selvittää, koska tiettyjen kansallisten vaatimusten jatkuva noudattaminen todetaan, ketkä vastaavat niiden toteamisesta ja kirjaamisesta sekä miten menetellään niissä tapauksissa, joissa todetaan, että vaatimuksia ei ole noudatettu. Osa II voidaan tehdä eri muodoissa. Siinä voidaan viitata johonkin toiseen asiakirjaan, jossa laajemmin käsitellään merenkulkualaan liittyviä periaatteita ja menettelytapoja, esimerkiksi *kansainvälisessä turvallisuusjohtamissäännöstössä (ISM)* edellytettyihin asiakirjoihin tai tietoihin, joita edellytetään SOLAS-sopimuksen 5 säännön aluksen historiaa koskevassa XI-1 luvussa (Continuous Synopsis Record).

3. Toimenpiteisiin, joilla varmistetaan jatkuva noudattaminen, tulisi kuulua yleisiä kansainvälisiä määräyksiä, jotka velvoittavat laivanvarustajia ja päälliköitä seuraamaan työpaikkojen suunnittelua koskevan teknisen ja tieteellisen tutkimuksen viimeisintä kehitystä ja ottamaan erityisesti huomioon merenkulkijoiden työhön liittyvät riskit sekä tiedottamaan niistä asianmukaisesti merenkulkijoiden edustajille ja varmistamaan, että aluksella olevien merenkulkijoiden asuin- ja elinoloja jatkuvasti kehitetään.

4. Merityöehtojen noudattamista koskevan ilmoituksen tulisi olla selvästi muotoiltu siten, että kaikki, joita se koskee, kuten lippuvaltion tarkastajat, satamavaltioiden valtuutetut virkamiehet sekä merenkulkijat voivat todeta, että vaatimukset on asianmukaisesti pantu täytäntöön.

5. Esimerkki merityöehtojen noudattamista koskevaan ilmoitukseen sisällytettävistä tiedoista on liitteessä B5—I.

6. Kun aluksen lippu vaihtuu normin A5.1.3 14 kohdan c-alakohdan mukaisesti ja molemmat asianomaiset valtiot ovat ratifioineet tämän yleissopimuksen, tulisi sen jäsenvaltion, jonka lippua alus oli aikaisemmin oikeutettu käyttämään, toimittaa mahdollisimman pian toisen jäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle jäljennökset siitä merityösertifikaatista ja merityöehtojen noudattamista koskevasta ilmoituksesta, jotka aluksella oli ennen kuin sen lippu vaihtui sekä soveltuvin osin jäljennökset asiaankuuluvista tarkastuskertomuksista edellyttäen, että toimivaltainen viranomainen niitä pyytää kolmen kuukauden kuluessa siitä, kun aluksen lippu vaihtui.

Sääntö 5.1.4 — Tarkastukset ja niiden täytäntöön paneminen

1. Kunkin jäsenvaltion tulee yhtenäisen, säännöllisiin tarkastuksiin ja valvonta- ja muihin toimenpiteisiin perustuvan järjestelmän avulla varmistaa, että sen lipun alla purjehtivat alukset vastaavat niitä kansallisia lakeja ja määräyksiä, joiden avulla tämän yleissopimuksen määräykset on pantu täytäntöön.

2. Tämän säännön 1 kohdassa tarkoitettua tarkastus- ja valvontajärjestelmää koskevat yksityiskohtaiset vaatimukset sisältyvät ohjeiston A-osaan.

Normi A5.1.4 — Tarkastukset ja niiden täytäntöön paneminen

1. Kussakin jäsenvaltiossa on oltava järjestelmä, jonka avulla tarkkaillaan sen lipun alla purjehtivilla aluksilla olevien merenkulkijoiden olosuhteita ja todetaan, että ne toimenpiteet, jotka liittyvät työ- ja elinoloihin ja joita mahdollisessa merityöehtojen noudattamista koskevassa ilmoituksessa edellytetään, on pantu täytäntöön ja että ne vastaavat tämän yleissopimuksen vaatimuksia.

2. Toimivaltaisen viranomaisen on nimitettävä riittävästi päteviä tarkastajia, niin että se pystyy vastaamaan tämän normin 1 kohdan mukaisista velvoitteistaan. Jos tarkastuksista vastaa valtuutettu hyväksytty organisaatio, jäsenvaltion on edellytettävä, että tarkastuksista vastaavalla henkilökunnalla on siihen tarvittava pätevyys ja järjestettävä sille tehtävän edellyttämät lailliset valtuudet.

3. Tarkastajien asianmukainen koulutus ja pätevyys sekä ohjeet, toimivalta, asema ja riippumattomuus on varmistettava ja huolehdittava siitä, että he pystyvät suorittamaan tarkastukset ja varmistamaan, että tämän normin 1 kohdan määräyksiä noudatetaan.

4. Tarkastukset on mahdollisuuksien mukaan tehtävä normissa A5.1.3 edellytetyin väliajoin. Tarkastuksien väli ei saa missään tapauksessa ylittää kolmea vuotta.

5. Jos jäsenvaltiolle tehdään valitus, jota ei ole pidettävä ilmeisesti perusteettomana, tai jos sille osoitetaan, että sen lipun alla purjehtiva alus ei ole tämän yleissopimuksen vaatimusten mukainen tai että merityöehtojen noudattamista koskevan ilmoituksen mukaisten toimenpiteiden täytäntöönpanossa on vakavia puutteita, jäsenvaltion on ryhdyttävä tarvittaviin toimenpiteisiin asian tutkimiseksi ja varmistettava, että mahdolliset puutteet korjataan.

6. Kunkin jäsenvaltion on huolehdittava siitä, että se hyväksyy asianmukaiset määräykset, joilla varmistetaan, että tarkastajien asema ja palvelussuhteen ehdot eivät riipu hallituksen vaihdoksista tai muista asiaankuulumattomista ulkoisista tekijöistä ja valvottava niiden täytäntöönpanoa.

7. Tarkastajilla, joille on annettava tehtäviensä edellyttämät asianmukaiset ohjeet ja valtakirjat, on oltava oikeus:

a) nousta jäsenvaltion lipun alla purjehtivalle alukselle;

b) suorittaa tarpeelliseksi katsomansa tarkastus, testi tai kuulustelu ja varmistaa, että standardeja asianmukaisesti noudatetaan; ja

c) vaatia mahdollisten puutteiden korjaamista. Jos on syytä uskoa puutteiden olevan vakavassa ristiriidassa tämän yleissopimuksen määräysten (merenkulkijoiden oikeudet mukaan luettuina) kanssa tai vaarantavan merkittävästi merenkulkijoiden turvallisuuden ja terveyden, tarkastajilla on oikeus estää aluksen lähtö satamasta, ellei tarvittavia toimenpiteitä ole toteutettu.

8. Tämän normin 7 kohdan c-alakohdan nojalla toteutetuista toimenpiteistä on voitava valittaa oikeudelliselle tai hallinnolliselle viranomaiselle.

9. Oikeudellisiin toimenpiteisiin ryhtymisen asemasta tarkastajilla on oltava oikeus antaa neuvoja tai ohjeita edellyttäen, että menettely ei ole selvästi vastoin tämän yleissopimuksen määräyksiä eikä vaaranna asianomaisten merenkulkijoiden terveyttä tai turvallisuutta ja että vastaavaa ei ole tapahtunut aikaisemmin.

10. Tarkastajien on pidettävä luottamuksellisina niiden henkilöiden tiedot, jotka ovat tehneet huomautuksen tai valituksen merenkulkijoiden työ- ja elinoloissa olevista epäkohdista tai puutteista tai lakien ja määräysten vastaisesta menettelystä ja pidättäydyttävä kertomasta laivanvarustajalle tai tämän edustajalle tai laivanisännälle, että tarkastus perustui yllä mainittua seikkaa koskevaan valitukseen tai huomautukseen.

11. Tarkastajille ei saa antaa tehtäviä, joiden määrä tai luonne saattaisi haitata tarkastuksien tehokkuutta tai muutoin vähentää heidän valtuuksiaan tai puolueettomuuttaan laivanvarustajiin, merenkulkijoihin tai muihin asian osapuoliin nähden. Erityisesti on huolehdittava siitä:

a) että tarkastajat eivät välittömästi tai välillisesti hyödy mistään tarkastuksesta, joka heidän on suoritettava; ja

b) että tarkastajat palveluksesta erottuaankin ovat velvollisia asiaankuuluvan rangaistuksen tai kurinpitotoimien uhalla säilyttämään liikesalaisuudet tai muut luottamukselliset tiedot, joita he ovat saaneet tietoonsa tehtäviään suorittaessaan ja jotka koskevat työskentelytapoja tai ovat luonteeltaan henkilökohtaisia.

12. Tarkastajien on tehtävä toimivaltaiselle viranomaiselle jokaisesta tarkastuksesta raportti, josta on annettava englanninkielinen tai aluksen työkielellä laadittu kopio aluksen päällikölle. Raportin kopio on myös asetettava esiin aluksen ilmoitustaululle tiedoksi merenkulkijoille ja lähetettävä pyynnöstä heidän edustajilleen.

13. Kunkin jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on pidettävä rekisteriä niistä tarkastuksista, jotka koskevat sen lipun alla purjehtivilla aluksilla olevien merenkulkijoiden olosuhteita ja julkaistava tarkastustoimintaa koskeva vuosikertomus kohtuullisen ajan, enintään kuuden kuukauden kuluttua vuoden päättymisestä.

14. Raportti, joka koskee vakavan onnettomuuden tutkintaa, on toimitettava toimivaltaiselle viranomaiselle niin pian kuin se on käytännössä mahdollista, kuitenkin viimeistään kuukauden kuluttua tutkinnan päättymisestä.

15. Tämän normin mukaista tarkastusta tai muuta toimenpidettä suoritettaessa on pyrittävä mahdollisuuksien mukaan välttämään aluksen tarpeetonta pidättämistä tai viivyttämistä.

16. Tarkastajan valtuuksien väärinkäyttämisestä aiheutuva menetys tai vahinko on korvattava kansallisten lakien ja määräysten mukaisesti. Todistustaakka on aina valittajalla.

17. Kunkin jäsenvaltion on määriteltävä asianmukaiset rangaistukset ja muut hyvitystoimenpiteet, jotka seuraavat tämän yleissopimuksen määräysten vastaisesta menettelystä (merenkulkijoiden oikeudet mukaan luettuina) tai siitä, että tarkastajia estetään tekemästä työtään sekä valvottava, että ne asianmukaisesti pannaan täytäntöön.

Suositus B5.1.4 — Tarkastukset ja niiden täytäntöön paneminen

1. Toimivaltaiselle viranomaiselle ja mahdollisille muille tahoille, jotka kokonaan tai osittain vastaavat merenkulkijoiden työ- ja elinoloja koskevista tarkastuksista, tulisi järjestää tehtäviensä edellyttämät resurssit siten, että kukin jäsenvaltio

a) ryhtyy asianmukaisiin toimenpiteisiin varmistaakseen, että tarkastajien avuksi voidaan tarvittaessa kutsua asiaankuuluvan pätevyyden omaavia teknisiä asiantuntijoita ja erityisasiantuntijoita; ja

b) järjestää tarkastajille asianmukaiset työtilat, laitteet sekä kulkuvälineet siten, että he voivat tehokkaasti hoitaa tehtävänsä.

2. Toimivaltaisen viranomaisen tulisi laatia toimintaohjeet, jolla varmistetaan ja ohjataan tämän yleissopimuksen edellyttämien tarkastuksien täytäntöönpanon yhdenmukaisuutta. Kaikille tarkastajille ja asiaankuuluville lainvalvontaviranomaisille tulisi antaa jäljennös näistä ohjeista ja tiedottaa niistä yleisölle, laivanvarustajille ja merenkulkijoille.

3. Toimivaltaisen viranomaisen tulisi kehittää menettelytapa, jonka avulla merenkulkijat tai heidän edustajansa voivat helposti ja luottamuksellisesti ilmoittaa tämän yleissopimuksen vastaisesta menettelystä (merenkulkijoiden oikeudet mukaan luettuina) ja jonka perusteella tarkastajat voivat ryhtyä toimenpiteisiin silloin,

a) kun päällikkö, merenkulkijat tai heidän edustajansa katsovat tarkastuksen tarpeelliseksi ja pyytävät sitä; ja

b) kun laivanvarustajalle, merenkulkijoille ja asianomaisille järjestöille tiedotetaan sellaisista teknisistä tiedoista ja ohjeista, jotka koskevat sitä, miten tämän yleissopimuksen määräykset voidaan parhaiten täyttää sekä edistää jatkuvasti aluksilla olevien merenkulkijoiden olosuhteita.

4. Tarkastajien tulisi olla täysin päteviä ja heidän lukumääränsä sellainen, että he pystyvät suoriutumaan tehtävistään asianmukaisesti. Tällöin on otettava erityisesti huomioon

a) tarkastajan tehtävän merkitys ja tarkastettavien aluksien lukumäärä, tyyppi ja koko sekä sovellettavien oikeussäännösten määrä ja vaikeaselkoisuus;

b) tarkastajien resurssit; ja

c) ne käytännön olosuhteet, joita tarkastuksien tehokkuus edellyttää.

5. Jos kansallisista laeista tai määräyksistä, jotka koskevat julkisen sektorin palvelussuhteen ehtoja, ei muuta johdu, tulisi tarkastajien olla päteviä ja tehtäviensä edellyttämällä tavalla riittävästi koulutettuja, englanninkielentaitoisia ja merenkulkijoiden työ- ja elinoloihin perehtyneitä. Lisäksi heillä tulisi mahdollisuuksien mukaan olla merenkulkualan koulutus tai kokemusta.

6. Tarkastajille tulisi työsuhteen aikana järjestää täydennyskoulutusta.

7. Kaikkien tarkastajien tulisi olla täysin selvillä niistä olosuhteista, joissa tarkastus tulisi suorittaa, missä laajuudessa tarkastus kulloinkin vallitsevissa olosuhteissa tulisi tehdä samoin kuin siitä menettelystä, jota tarkastuksissa tulisi noudattaa.

8. Tarkastajilla, joilla tulisi olla kansallisen lain mukainen valtakirja, tulisi vähintään olla oikeus:

a) nousta alukselle vapaasti ilman ennakkoilmoitusta; heidän tulisi kuitenkin aluksen tarkastuksen aloittaessaan tiedottaa läsnäolostaan päälliköllle tai vastaavalle henkilölle ja tarvittaessa merenkulkijoille tai heidän edustajilleen;

b) pyytää päälliköltä, merenkulkijalta tai muulta henkilöltä, myös laivanvarustajalta tai tämän edustajalta selvitystä asiasta, joka liittyy lakien tai määräysten soveltamiseen todistajan läsnä ollessa, jos kyseinen henkilö sitä haluaa;

c) tarkastaa kaikki tarkastuksen kohteena oleviin asioihin liittyvät asiakirjat, lokikirjat, rekisterit, todistukset tai muut tiedot todetakseen, noudatetaanko niitä kansallisia lakeja ja määräyksiä, joilla tämä yleissopimus on pantu täytäntöön;

d) vaatia, että ilmoitukset, joita edellytetään niissä kansallisissa laeissa ja määräyksissä, joilla tämä yleissopimus on pantu täytäntöön, on pantu nähtäville;

e) ottaa näytteitä tuotteista, lastista, juomavedestä, elintarvikkeista ja käytetyistä tai käsiteltävistä aineista ja aineosista analysointia varten;

f) tiedottaa viipymättä laivanvarustajalle, laivanisännälle tai päälliköllle tarkastuksessa havaituista puutteista, jotka voivat olla haitallisia aluksella olevien terveydelle ja turvallisuudelle;

g) huomauttaa toimivaltaiselle viranomaiselle tai tarvittaessa hyväksytylle organisaatiolle puutteellisuuksista tai epäkohdista, joita lainsäädäntö tai määräykset eivät koske ja tehdä ehdotuksia niiden parantamiseksi; ja

h) tiedottaa toimivaltaiselle viranomaiselle kaikista merenkulkijoille työssä sattuneista tapaturmista tai sairauksista lakien ja muiden määräysten edellyttämällä tavalla.

9. Tämän ohjeen 8 kohdan e-alakohdassa tarkoitetun näytteen ottamisesta tulisi ilmoittaa laivanvarustajalle tai tämän edustajalle ja tarvittaessa merenkulkijalle tai nämä voivat olla läsnä silloin, kun näyte otetaan. Tarkastajan tulee asianmukaisesti kirjata näytteen määrä.

10. Kunkin jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen julkaiseman vuosikertomuksen, joka koskee sen lipun alla purjehtivia aluksia, tulisi sisältää:

a) luettelo voimassa olevasta merenkulkijoiden työ- ja elinoloja koskevasta lainsäädännöstä ja muista määräyksistä sekä niistä muutoksista, jotka ovat vuoden aikana tulleet voimaan;

b) yksityiskohtainen selvitys siitä, miten tarkastusjärjestelmä toimii;

c) tarkastettavia aluksia tai muita tarkastettavia kohteita koskevat tilastot samoin kuin jo tarkastettuja aluksia ja muita tarkastettuja kohteita koskevat tilastot;

d) niitä merenkulkijoita koskevat tilastot, joihin sovelletaan jäsenvaltion kansallista lainsäädäntöä ja määräyksiä;

e) tilastot ja tiedot, jotka koskevat lainsäädännön vastaista menettelyä, rangaistuksia ja alusten pidättämistä; ja

f) tilastot, jotka koskevat merenkulkijoiden raportoituja tapaturmia ja sairauksia.

Sääntö 5.1.5 — Valitusmenettely aluksella

1. Kunkin jäsenvaltion tulee edellyttää, että sen lipun alla purjehtivilla aluksilla voidaan nopeasti, tehokkaasti ja oikeudenmukaisesti käsitellä merenkulkijoiden valitukset, jotka koskevat yleissopimuksen määräyksien vastaista menettelyä (merenkulkijoiden oikeudet mukaan luettuina).

2. Kunkin jäsenvaltion tulee rangaistuksen uhalla kieltää kaikenlainen vainoaminen, joka kohdistuu valituksen tehneeseen merenkulkijaan.

3. Tämän säännön ja siihen liittyvien ohjeiston määräyksien ei tule estää merenkulkijaa turvautumasta muihin oikeudellisiin keinoihin, joita hän pitää asianmukaisena.

Normi A5.1.5 — Valitusmenettely aluksella

1. Rajoittamatta niitä muita oikeuksia, jotka perustuvat kansallisiin lakeihin tai määräyksiin tai työehtosopimuksiin, merenkulkijoilla on oltava oikeus valittaa aluksella mistä tahansa

väitetystä yleissopimuksen määräyksen vastaisesta menettelystä (merenkulkijoiden oikeudet mukaan luettuina).

2. Kunkin jäsenvaltion on varmistettava, että sen lait tai määräykset, jotka koskevat aluksella tehtävää valitusta, vastaavat säännön 5.1.5 vaatimuksia. Kyseisen menettelyn tarkoituksena on saada valitus ratkaistua mahdollisimman alhaisella tasolla. Merenkulkijalla on kuitenkin kaikissa tapauksissa oltava oikeus valittaa suoraan päällikölle ja asianmukaisille ulkopuolisille viranomaisille silloin, kun hän katsoo sen tarpeelliseksi.

3. Valitusmenettelyyn aluksella sisältyy merenkulkijan oikeus avustajaan tai edustajaan samoin kuin varotoimenpiteet, joiden tarkoituksena on estää valituksen tehneeseen merenkulkijaan kohdistuvat vainoamistoimenpiteet. Vainoamisella tarkoitetaan jonkun henkilön vihamielisiä tekoja, jotka kohdistuvat aluksella olevaan merenkulkijaan, joka on tehnyt valituksen muutoin kuin kiusaamis- tai vahingoittamistarkoituksessa.

4. Työsopimuksen jäljennöksen lisäksi kaikille merenkulkijoille on annettava kopio valitusmenettelyä aluksella koskevista ohjeista. Niihin kuuluu lippuvaltion sekä, jos se on eri, merenkulkijoiden asuinmaan toimivaltaisen viranomaisen yhteystiedot samoin kuin sen aluksella olevan henkilön nimi tai henkilöiden nimet, joka tai jotka voivat luottamuksellisesti antaa merenkulkijoille valitukseen liittyviä puolueettomia neuvoja ja muutoinkin avustaa heitä aluksella tehtävää valitusta koskevassa menettelyssä.

Suositus B5.1.5 — Valitusmenettely aluksella

1. Ellei sovellettavan työehtosopimuksen määräyksistä muuta johdu, toimivaltaisen viranomaisen tulisi kehittää laivanvarustajien ja merenkulkijoiden järjestöjen kanssa yhdessä neuvotellen valitusmenettelyä aluksella varten oikeudenmukainen, nopea ja asiakirjoihin perustuva menettelytapa, jota tulisi käyttää kaikilla jäsenvaltion lipun alla purjehtivilla aluksilla. Menettelytapaa kehitettäessä tulisi ottaa huomioon:

a) että useat valitukset saattavat kohdistua niihin henkilöihin, joille valitus jätetään, myös aluksen päällikköön. Merenkulkijoiden tulisi kaikissa tapauksissa voida valittaa suoraan päällikölle samoin kuin ulkopuoliselle viranomaiselle; ja

b) että tässä yleissopimuksessa mainituista asioista valittaviin merenkulkijoihin kohdistuvien vainoamistoimenpiteiden välttämiseksi tulisi edellyttää, että joku aluksella oleva henkilö määrättäisiin auttamaan merenkulkijoita siinä, miten heidän tulisi menetellä ja valituksen tehneen merenkulkijan pyynnöstä myös olemaan läsnä kokouksissa tai kuulemisissa, joissa valitusta käsitellään.

2. Tämän suosituksen 1 kohdassa tarkoitettua valitusmenettelyä koskevassa yhteisessä neuvottelussa tulisi vähintään edellyttää, että

a) valitukset osoitetaan valittavan merenkulkijan osastopäällikölle tai hänen lähimmälle esimiehelleen;

b) osastopäällikön tai lähimmän esimiehen tulisi ratkaista asia määräajassa, jonka pituus riippuu asian vakavuudesta;

c) jos osastopäällikkö tai esimies ei voi ratkaista valitusta merenkulkijaa tyydyttävällä tavalla, viimeksi mainitun tulisi voida siirtää asia aluksen päällikölle, jonka tulisi hoitaa asia henkilökohtaisesti;

d) merenkulkijalla tulisi aina olla oikeus käyttää avustajanaan tai edustajanaan jotakin toista aluksella olevaa merenkulkijaa, jonka hän valitsee;

e) kaikki valitukset ja niitä koskevat päätökset tulisi merkitä pöytäkirjaan, josta annetaan jäljennös asianomaiselle merenkulkijalle;

f) valitus, jota ei voida ratkaista aluksella, tulisi siirtää maihin laivanvarustajalle, jonka tulisi asianmukaisessa määräajassa ratkaista asia tarvittaessa yhdessä asianomaisen merenkulkijan tai hänen edustajakseen nimeämän henkilöä kanssa; ja

g) merenkulkijalla tulisi aina olla oikeus valittaa suoraan päällikölle ja laivanvarustajalle sekä toimivaltaisille viranomaisille.

Sääntö 5.1.6 — Merionnettomuudet

1. Kunkin jäsenvaltion tulee tutkia jokainen vakava merionnettomuus, joka johtaa vammautumiseen tai kuolemaan ja joissa on osallisena sen lipun alla purjehtiva alus. Tutkinnan loppuraportti tulee normaalisti julkistaa.
2. Tämän säännön 1 kohdassa tarkoitettujen vakavien merionnettomuuksien tutkinnan helpottamiseksi jäsenvaltioiden tulee olla keskenään yhteistyössä.

Normi A5.1.6 — Merionnettomuudet

(Ei määräyksiä)

Suositus B5.1.6 — Merionnettomuudet

(Ei määräyksiä)

Sääntö 5.2 — Satamavaltion velvollisuudet

Tarkoitus: edistää sitä, että kukin jäsenvaltio pystyy täyttämään tämän yleissopimuksen mukaiset kansainvälistä yhteistyötä koskevat velvollisuutensa, jotka liittyvät yleissopimuksen standardien soveltamiseen ja täytäntöönpanoon ulkomaalaisilla aluksilla.

Sääntö 5.2.1 — Satamavaltiotarkastukset

1. Jokainen jäsenvaltion satamaan normaalisti tai toiminnallisista syistä poikkeava ulkomaalainen alus tulee tarkastaa V artiklan 4 kohdan edellyttämällä tavalla ja varmistaa, että aluksella olevien merenkulkijoiden työ- ja elinolot (merenkulkijoiden oikeudet mukaan luettuna) vastaavat tämän yleissopimuksen vaatimuksia.
2. Kunkin jäsenvaltion tulee tunnustaa, että säännön 5.1.3 mukaista merityösertifikaattia ja merityöehtojen noudattamista koskevaa ilmoitusta tulee pitää ensisijaisena osoituksena siitä, että tämän yleissopimuksen vaatimukset täyttyvät (merenkulkijoiden oikeudet mukaan luettuina). Tästä johtuen satamavaltiotarkastusten tulee, ellei ole kysymys ohjeistossa tarkemmin määritellyistä olosuhteista, rajoittua vain merityösertifikaatin ja merityöehtojen noudattamista koskevan ilmoituksen tarkastamiseen.
3. Valtuutettujen viranomaisten tulee satamavaltiotarkastuksia suorittaessaan noudattaa ohjeiston määräyksiä ja muita asiaankuuluvia kansainvälisiä järjestelyjä, jotka koskevat jäsenvaltioissa tehtyä satamavaltiotarkastusta. Kaikissa tarkastuksissa tulee rajoittua siihen, että todetaan tarkastettavien kohteiden vastaavan tämän yleissopimuksen artikloita ja ohjeiston A-osan sääntöjä ja määräyksiä.
4. Tämän säännön mukaisien tarkastuksien tulee perustua toimivaan järjestelmään, jossa satamavaltiotarkastusten avulla valvotaan ja varmistetaan, että jäsenvaltion satamaan saapuvilla aluksilla olevien merenkulkijoiden työ- ja elinolot vastaavat tämän yleissopimuksen vaatimuksia (merenkulkijoiden oikeudet mukaan luettuina).
5. Jäsenvaltion tulee perussäännön 22 artiklan mukaisessa raportissaan antaa selvitys tämän säännön 4 kohdassa tarkoitetusta järjestelmästä samoin kuin siitä tavasta, jolla sen tehokkuus arvioidaan.

Normi A5.2.1 — Satamavaltiotarkastukset

1. Aluksen työ- ja elinolojen toteamista varten voidaan tehdä yksityiskohtaisempi tarkastus, kun alukseen tarkastusta suorittamaan noussut valtuutettu virkamies, joka on pyytänyt

esittämään mahdollisen merityösertifikaatin ja merityöehtojen noudattamista koskevan ilmoituksen, toteaa,

a) että vaadittuja asiakirjoja ei esitetä tai niitä ei ole tai ne eivät ole ajanmukaiset tai ne eivät sisällä tässä yleissopimuksessa vaadittuja tietoja taikka ne eivät muutoin ole asianmukaisia; tai

b) että on perusteltu syy epäillä, että aluksen työ- ja elinolot eivät vastaa tämän yleissopimuksen vaatimuksia; tai

c) että on syytä epäillä, että alus on vaihtanut lippua välttyäkseen noudattamasta tätä yleissopimusta; tai

d) että on tehty valitus, jonka mukaan tietyt työ- ja elinolot aluksella eivät vastaa tämän yleissopimuksen vaatimuksia;

Tällainen tarkastus on suoritettava aina, kun on syytä epäillä, että työ- ja elinolojen puutteellisuus selvästi vaarantaa merenkulkijoiden turvallisuuden ja terveyden tai jos valtuutetulla virkamiehellä on syytä epäillä, että ne ovat vakavassa ristiriidassa tämän yleissopimuksen vaatimusten kanssa (merenkulkijoiden oikeudet mukaan luettuina).

2. Jos valtuutetut virkamiehet tämän normin 1 kohdan a-, b- tai c-alakohdissa mainituissa olosuhteissa tekevät jäsenvaltion satamassa olevassa ulkomaalaisessa aluksessa yksityiskohtaisen tarkastuksen, sen on periaatteessa kohdistuttava liitteessä A5—III mainittuihin kohteisiin.

3. Jos kysymyksessä on tämän normin 1 kohdan d-alakohdassa mainittu valitus, tarkastuksessa on yleensä rajoituttava valituksen kohteena oleviin seikkoihin huolimatta siitä, että valitus tai sen tutkinta voi antaa aihetta tämän normin 1 kohdan b-alakohdan mukaiseen yksityiskohtaiseen tarkastukseen. Tämän normin 1 kohdan d-alakohdassa mainitulla valituksella tarkoitetaan tietoa, joka on saatu merenkulkijalta, ammatilliselta osastolta tai yhdistykseltä tai järjestöltä tai joltakin henkilöltä, joka on huolissaan aluksen turvallisuudesta ja siellä olevien merenkulkijoiden turvallisuutta ja terveyttä uhkaavista vaaroista.

4. Jos yksityiskohtaisessa tarkastuksessa havaitaan, että aluksen työ- ja elinolot eivät vastaa tämän yleissopimuksen vaatimuksia, toimivaltaisen virkamiehen on heti ilmoitettava siitä aluksen päällikölle ja vaadittava niiden korjaamista tietyn määräajan kuluessa. Jos valtuutettu virkamies katsoo puutteiden olevan merkittäviä tai jos niistä on valitettu tämän normin 3 kohdan mukaisesti, hänen on ilmoitettava niistä sen jäsenvaltion asiaankuuluville laivanvarustajien ja merenkulkijoiden järjestöille, jossa tarkastus tehdään. Lisäksi hän voi ilmoittaa niistä

a) lippuvaltion edustajalle;

b) seuraavan poikkeamissataman toimivaltaisille viranomaisille.

5. Tarkastuksen tehneellä jäsenvaltiolla on oikeus toimittaa virkamiehen raportin jäljennös ja siihen liitettävä lippuvaltion toimivaltaisten viranomaisten määräajassa antama mahdollinen vastaus Kansainvälisen työtoimiston pääjohtajalle, joka voi ryhtyä asian johdosta tarpeellisiksi katsomiinsa toimenpiteisiin ja varmistaa, että tiedot rekisteröidään ja että niistä tiedotetaan niille osapuolille, jotka halutessaan voivat ryhtyä asian johdosta tarpeellisiin vastatoimenpiteisiin.

6. Jos valtuutetun virkamiehen tekemässä yksityiskohtaisessa tarkastuksessa todetaan, että alus ei vastaa tämän yleissopimuksen vaatimuksia ja:

a) olosuhteet aluksella selvästi vaarantavat merenkulkijoiden turvallisuuden ja terveyden; tai

b) puutteet ovat vakavassa tai jatkuvassa ristiriidassa tämän yleissopimuksen vaatimusten kanssa (merenkulkijoiden oikeudet mukaan luettuina);

valtuutetun virkamiehen on ryhdyttävä toimenpiteisiin, joilla varmistetaan, että alus ei lähde merelle, ennen kuin tämän kappaleen a- tai b-kohdassa tarkoitetut puutteet on korjattu tai valtuutettu virkamies on hyväksynyt suunnitelman, joka koskee näiden puutteiden korjaamista ja varmistunut siitä, että se pannaan täytäntöön viipymättä. Jos aluksen lähtö estetään, valtuutetun virkamiehen on viipymättä ilmoitettava asiasta lippuvaltiolle ja pyydettävä, että sen edustaja saapuu mahdollisuuksien mukaan paikalle ja että lippuvaltio vastaa tähän pyyntöön määräajassa. Valtuutetun virkamiehen on myös viipymättä tiedotettava asiasta tarkastuksen tehneen satamavaltion asiaankuuluville laivanvarustajien ja merenkulkijoiden järjestöille.

7. Kunkin jäsenvaltion on varmistettava, että sen valtuutetut virkamiehet saavat ohjeiston B-osan mukaisesti ohjeet siitä, minkälaiset olosuhteet oikeuttavat estämään aluksen lähtemisen tämän normin 6 kohdassa tarkoitetuissa tapauksissa.

8. Kunkin jäsenvaltion on tämän normin mukaisia toimenpiteitä täytäntöön pannessaan pyrittävä kaikin tavoin välttämään sitä, että alusta tarpeettomasti estetään lähtemästä tai viivytetään. Jos todetaan, että alusta on tarpeettomasti estetty lähtemästä tai viivytetty, mahdollinen menetys tai vahinko on korvattava. Todistustaakka on aina sillä, joka valittaa.

Suositus B5.2.1 — Satamavaltiotarkastukset

1. Toimivaltaisen viranomaisen tulisi laatia säännön 5.2.1 mukaisia tarkastuksia tekeville valtuutetuille virkamiehille tarkastuksia koskevat toimintaohjeet, joiden avulla varmistetaan ja ohjataan tämän yleissopimuksen tarkastuksia koskevien vaatimusten (merenkulkijoiden oikeudet mukaan luettuina) soveltamisen yhdenmukaisuutta. Toimintaohjeet tulisi antaa kaikille valtuutetuille virkamiehille; niiden tulisi olla julkisia sekä laivanvarustajien ja merenkulkijoiden käytettävissä.

2. Toimivaltaisen viranomaisen tulisi ottaa huomioon laatiessaan toimintaohjeita niitä tilanteita varten, joissa alus voidaan estää lähtemästä satamasta normin A5.2.1 6 kohdan mukaisesti, että yllä mainitun normin 6 kohdan b-alakohdassa tarkoitetun ristiriidan vakavuus voi riippua kyseisen ristiriidan laadusta. Esimerkiksi voidaan ottaa III ja IV artikloissa tarkoitettujen merenkulkijoiden perusoikeuksien ja – periaatteiden sekä työhön liittyvien sosiaalisten oikeuksien loukkaus. Esimerkiksi alaikäisen henkilön palkkaaminen työhön on katsottava vakavaksi loukkaukseksi siinäkin tapauksessa, että aluksella on vain yksi tällainen henkilö. Muissa tapauksissa tulisi ottaa huomioon tietyssä tarkastuksessa havaittujen puutteiden määrä; esimerkiksi asumiseen, ruokaan ja ruoanpitoon liittyvät puutteellisuudet, jotka eivät vaaranna turvallisuutta tai terveyttä, tulisi katsoa vakaviksi vasta sitten, kun niitä on useita.

3. Jäsenvaltioiden tulisi yhteistyössä toistensa kanssa pyrkiä erityisesti hyväksymään sellaiset tarkastuksia koskevat kansainväliset toimintaohjeet, joissa otetaan huomioon myös ne tilanteet, joissa aluksen lähtö satamasta estetään.

Sääntö 5.2.2 — Merenkulkijoiden valitusten käsittely maissa

1. Kunkin jäsenvaltion tulee varmistaa, että sen satamaan poikkeavien alusten merenkulkijoilla, jotka väittävät, että tämän yleissopimuksen määräyksiä (merenkulkijoiden oikeudet mukaan luettuina) ei ole noudatettu, on oikeus tehdä siitä valitus ja saada siihen nopea ja asiallinen ratkaisu.

Normi A5.2.2 — Merenkulkijoiden valitusten käsittely maissa

1. Merenkulkijalla, joka väittää, että tämän yleissopimuksen määräyksiä (merenkulkijoiden oikeudet mukaan luettuina) ei ole noudatettu, on oikeus ilmoittaa siitä valtuutetulle virkamiehelle siinä satamassa, johon merenkulkijan alus poikkeaa. Valtuutetun virkamiehen on alustavasti tutkittava asia.

2. Valituksesta riippuen sen tutkinnassa on otettava huomioon muun muassa se, onko asia jo tutkittu valitusmenettelyä aluksella koskevan säännön 5.1.5 mukaisesti. Valtuutettu virkamies voi myös tehdä yksityiskohtaisen tarkastuksen normin A5.2.1. edellyttämällä tavalla.

3. Valtuutetun virkamiehen on mahdollisuuksien mukaan pyrittävä ratkaisemaan valitus aluksella.

4. Jos tutkimuksessa tai tarkastuksessa, joka tehdään tämän normin mukaisesti, todetaan, että kysymys on sellaisesta yleissopimuksen vastaisesta menettelystä, josta määrätään normin A5.2.1 6 kohdassa, sovelletaan sanotun kappaleen määräyksiä.

5. Jos kysymyksessä olevaan valitukseen ei sovelleta tämän normin 4 kohdan määräyksiä eikä valitusta ratkaista aluksella, valtuutetun virkamiehen on viipymättä ilmoitettava asiasta lippuvaltiolle ja pyydettävä sitä tietyn määräajan kuluessa antamaan ohjeita niistä toimenpiteistä, joihin asian johdosta tulisi ryhtyä.

6. Jos valitusta ei voida ratkaista tämän normin 5 kohdan mukaisilla toimenpiteillä, satamavaltion on toimitettava pääjohtajalle jäljennös valtuutetun virkamiehen raportista ja liitettävä siihen mahdollinen lippuvaltion toimivaltaisen viranomaisen määräajassa antama vastaus. Asiasta on tiedotettava myös satamavaltion laivanvarustajien ja merenkulkijoiden järjestöille. Lisäksi satamavaltion on säännöllisesti lähetettävä pääjohtajalle ratkaistuja valituksia koskevat tilastot ja muut tiedot. Mainittu informaatio on asianmukaisesti rekisteröitävä ja tiedotettava viivytyksettä osapuolille sekä laivanvarustajien ja merenkulkijoiden järjestöille siten, että ne voivat halutessaan ryhtyä asian johdosta tarpeellisiin vastatoimenpiteisiin.

7. Merenkulkijoiden tekemien valitusten luottamuksellisuus on varmistettava.

Suositus B5.2.2 — Merenkulkijoiden valitusten käsittely maissa

1. Käsitellessään normissa A5.2.2 tarkoitettua valitusta valtuutetun virkamiehen tulisi ensin tarkistaa, liittyykö valitus yleisesti kaikkiin aluksella oleviin merenkulkijoihin vai johonkin tiettyyn merenkulkijaryhmään vai onko kysymys yksittäiseen merenkulkijaan liittyvästä tapauksesta.

2. Jos valitus on luonteeltaan yleinen, tulisi harkita yksityiskohtaisen tarkastuksen tekemistä normin A5.2.1 mukaisesti.

3. Jos valitus koskee yksittäistapausta, tulisi ottaa huomioon se ratkaisu, joka annettiin valitusmenettelyssä aluksella. Jos sellaista valitusta ei ole tehty, valtuutetun virkamiehen tulisi ehdottaa, että valittaja käyttäisi hyväkseen sanottua mahdollisuutta. Valitusta ei tulisi lainkaan käsitellä ennen kuin valitusmenettely aluksella on käynnistetty, ellei siihen ole erityisiä perusteita kuten se, että valitusmenettely aluksella on puutteellista tai pitkällistä tai että valittaja pelkää valituksensa vuoksi joutuvansa vastatoimien kohteeksi.

4. Valtuutetun virkamiehen tulisi valitusta tutkiessaan antaa aluksen päällikölle, laivanvarustajalle ja muulle henkilöille, joihin valitus liittyy, mahdollisuus lausua asiasta mielipiteensä.

5. Jos lippuvaltio vastatessaan sellaiseen satamavaltion ilmoitukseen, jota normin A5.2.2 5 kohdassa tarkoitetaan, toteaa käsittelevänsä asian itse oman tarkoitukseen soveltuvan menettelynsä mukaisesti ja esittää asianmukaisen toimintasuunnitelman, valtuutettu virkamies voi pidättyä valituksen jatkokäsittelystä.

Sääntö 5.3 — Työnvälitykseen liittyvät velvollisuudet

Tarkoitus: varmistaa, että kukin jäsenvaltio panee täytäntöön tämän yleissopimuksen mukaiset velvollisuutensa, jotka koskevat merenkulkijoiden työnvälitystä ja sen omien merenkulkijoiden sosiaaliturvaa

1. Riippumatta periaatteesta, jonka mukaan kukin jäsenvaltio vastaa lippunsa alla purjehtivilla aluksilla olevien merenkulkijoiden työ- ja elinoloista, jäsenvaltion tulee varmistaa, että tämän yleissopimuksen merenkulkijoiden työnvälitystä ja sosiaaliturvaa koskevia määräyksiä sovelletaan niihin merenkulkijoihin, jotka ovat sen kansalaisia tai joilla on muutoin kotipaikka sen alueella tämän yleissopimuksen edellyttämällä tavalla.

2. Tämän säännön 1 kohdan täytäntöönpanoa koskevat yksityiskohtaiset määräykset sisältyvät ohjeistoon.

3. Kunkin jäsenvaltion tulee kehittää tehokas tarkastus- ja seurantajärjestelmä, jonka avulla se voi valvoa tästä yleissopimuksesta johtuvien työnvälitykseen liittyvien velvollisuuksiensa täytäntöönpanoa.

4. Jäsenvaltion tulee perussäännön 22 artiklan mukaisessa raportissaan antaa selvitys tämän säännön 3 kohdan mukaisesta järjestelmästään samoin kuin menetelmästä, jolla sen tehokkuus arvioidaan.

Normi A5.3 — Työnvälitykseen liittyvät velvollisuudet

1. Kunkin jäsenvaltion on tarkastus- ja seurantajärjestelmän avulla valvottava tämän yleissopimuksen määräyksien soveltamista, jotka koskevat sen alueella toimivien merenkulkijoiden työnvälityspalvelujen menettelytapoja ja toimintaa sekä ryhdyttävä asianmukaisiin oikeudellisiin toimenpiteisiin siinä tapauksessa, että normin A1.4 mukaisia toiminta- tai lupaehtoja ei noudateta.

Suositus B5.3 — Työnvälitykseen liittyvät velvollisuudet

1. Jäsenvaltion alueella toimivien merenkulkijoiden yksityisten työnvälityspalvelujen, jotka välittävät merenkulkijoita työhön laivanvarustajille näiden sijaintipaikasta riippumatta, tulisi huolehtia siitä, että laivanvarustajat asianmukaisesti täyttävät merenkulkijoiden kanssa tehtyjen työsopimusten ehdot.

LIITE A2—I

Näyttö rahavakuudesta säännön 2.5 2 kohdan mukaisesti

Todistukseen tai muuhun normin A2.5.2 7 kohdassa tarkoitettuun asiakirjanäyttöön on sisällyttävä seuraavat tiedot:

a) aluksen nimi;
b) aluksen rekisteröintisatama;
c) aluksen radiokutsutunnus;
d) aluksen IMO-tunnistenumero;
e) rahavakuuden tarjoajan tai tarjoajien nimi ja osoite;
f) merenkulkijan avustuspyyntöjen käsittelystä vastaavan henkilön tai tahon yhteystiedot;
g) laivanvarustajan nimi;
h) rahavakuuden voimassaoloaika; ja
i) rahavakuuden tarjoajan vakuutus siitä, että rahavakuus täyttää normin A2.5.2 vaatimukset.

LIITE A4—I

Näyttö rahavakuudesta säännön 4.2 mukaisesti

Rahavakuutta koskevaan todistukseen tai muuhun asiakirjanäyttöön, joka vaaditaan normin A4.2.1 14 kohdan mukaisesti, on sisällyttävä seuraavat tiedot:

a) aluksen nimi;
b) aluksen rekisteröintisatama;
c) aluksen radiokutsutunnus;
d) aluksen IMO-tunnistenumero;
e) rahavakuuden tarjoajan tai tarjoajien nimi ja osoite;
f) merenkulkijan sopimusperusteisten vaatimusten käsittelystä vastaavan henkilön tai tahon yhteystiedot;
g) laivanvarustajan nimi;
h) rahavakuuden voimassaoloaika; ja
i) rahavakuuden tarjoajan vakuutus siitä, että rahavakuus täyttää normin A4.2.1 vaatimukset

LIITE B4—I

Suosituksessa B4.2.2 tarkoitettu maksun vastaanottamista ja vastuuvapautta koskeva mallilomake

Alus (nimi, rekisteröintisatama ja IMO-tunnistenumero):……..

Tapaus (aika ja paikka): ……..

Merenkulkija/laillinen perillinen ja/tai huollettava:…….

Laivanvarustaja:……

Allekirjoittanut [merenkulkija] [merenkulkijan laillinen perillinen ja/tai huollettava]* tunnustaa vastaanottaneensa seuraavan summan [valuutta ja määrä], jolla laivanvarustaja on täyttänyt velvoitteensa maksaa sopimusperusteista korvausta henkilövahingon ja/tai kuoleman tapauksessa [allekirjoittaneen]/ [merenkulkijan] työsuhteen ehtojen mukaisesti ja vapauttaa laivanvarustajan kyseisten ehtojen mukaisista velvoitteistaan.

Maksu suoritetaan myöntämättä vastuuta vaatimusten osalta ja hyväksytään rajoittamatta [allekirjoittaneen]/[merenkulkijan laillisen perillisen ja/tai huollettavan]* oikeutta nostaa laiminlyönti- tai vahingonkorvauskanne tai lakisääteisten velvollisuuksien rikkomista koskeva kanne tai turvautua muihin käytettävissä oleviin oikeussuojakeinoihin edellä mainitun tapauksen osalta.

Päiväys:…….

Merenkulkija/laillinen perillinen ja/tai huollettava: …… ……..

Allekirjoitus:…….

Kuittaus
Laivanvarustaja/laivanvarustajan edustaja

Allekirjoitus:…….

Rahavakuuden tarjoaja

Allekirjoitus:……..

*Tarpeeton yliviivataan.

LIITE A5—I

Ne merenkulkijoiden työ- ja elinoloihin liittyvät kohteet, jotka lippuvaltion on tarkastettava ja hyväksyttävä, ennen kuin se voi antaa alukselle todistuksen A5.1.3 normin 1 kohdan mukaisesti:

Vähimmäisikä

Lääkärintodistus

Merenkulkijoiden pätevyys

Merenkulkijoiden työsopimukset

Luvan tai kelpoisuuden saaneen tai säännellyn yksityisen työnvälityspalvelun käyttö

Työ- tai lepoajat

Alusten miehitys

Asuintilat

Aluksella olevat virkistysmahdollisuudet

Ruoka ja ruokahuolto

Työterveys ja -suojelu sekä tapaturmien torjunta

Sairaanhoito aluksella

Valitusmenettelyt aluksella

Palkkojen maksaminen

Rahavakuus kotimatkaa varten

Laivanvarustajan vastuuseen liittyvä rahavakuus

LIITE A5—II

Merityösertifikaatti

(Huomio: tähän todistukseen on liitettävä merityöehtojen noudattamista koskeva ilmoitus)

Perustuu merityötä koskevan vuoden 2006 yleissopimuksen,
(jäljempänä "yleissopimus")
V artiklan ja 5 osaston määräyksiin

.....
(sen valtion täydellinen nimi, jonka lippua alus on oikeutettu käyttämään)

antanut .....

(toimivaltaisen viranomaisen tai yleissopimuksen määräysten mukaan
asianmukaisesti valtuutetun tunnustetun organisaation täydellinen nimi ja osoite)

Alusta koskevat yksityiskohtaiset tiedot

Aluksen nimi.....

Rekisterinumero tai tunnuskirjaimet.....

Kotipaikka …….....

Rekisteröintipäivä.....

Bruttovetoisuus[1] .....

IMO-numero .....

Alustyyppi .....

Laivanvarustajan[2] nimi ja osoite …….....

.....

.....

[1] Aluksilla, joita koskee Kansainvälisen merenkulkujärjestön hyväksymä aluksenmittauksen väliaikainen järjestelmä, bruttovetoisuus on merkitty kansainvälisen mittakirjan (1969) Huomautuksia-palstaan. Katso yleissopimuksen II artiklan 1 kohdan c-alakohta.

[2] *Laivanvarustajalla* tarkoitetaan aluksen omistajaa tai muuta organisaatiota tai henkilöä, esimerkiksi laivanisäntää, agenttia tai huoltovarustamoa, joka on ottanut vastuun aluksen toiminnasta ja joka on sen hyväksyessään sitoutunut vastaamaan tähän yleissopimukseen perustuvista laivanvarustajan velvollisuuksista ja vastuista riippumatta siitä, vastaako joistakin tehtävistä laivanvarustajan puolesta joku muu organisaatio tai henkilö. Katso yleissopimuksen II artiklan 1 kohdan j-alakohta.

Täten todistetaan:

1. että alus on tarkastettu ja vastaa yleissopimuksen vaatimuksia sekä liitteenä olevan merityöehtojen noudattamista koskevan ilmoituksen määräyksiä

2. että liitteessä A5—I luetellut merenkulkijoiden työ- ja elinoloihin liittyvät kohteet vastaavat yllä mainitun valtion sitä lainsäädäntöä, jolla on pantu täytäntöön yleissopimuksen vaatimukset. Nämä säännökset on lueteltu merityöehtojen noudattamista koskevassa ilmoituksessa I osassa.

Tämä todistus on voimassa ..... saakka, ellei yleissopimuksen A5.1.3 ja A5.1.4 normin mukaisista tarkastuksista muuta johdu.

Tämä todistus on voimassa vain, kun siihen on liitetty ..... ssa/ssä

..... päivänä .....kuuta..... annettu merityöehtojen noudattamista koskeva ilmoitus.

Sen tarkastuksen päättymispäivä, jonka perusteella tämä todistus on annettu:

Annettu ..... ssa/ssä..... päivänä .....kuuta.....

Todistuksen myöntäneen asianmukaisesti valtuutetun virkamiehen allekirjoitus

(Tarvittaessa viranomaisen leima tai sinetti)

Pakollisten väliaikaistarkastusten ja tarvittaessa lisätarkastusten hyväksynnät

Täten todistetaan, että alus on tarkastettu yleissopimuksen A5.1.3 ja A5.1.4 normin mukaisesti ja että yleissopimuksen liitteessä A5—I mainitut merenkulkijoiden työ- ja elinoloihin liittyvät kohteet vastaavat edellä mainitun valtion sitä lainsäädäntöä, jolla tämän yleissopimuksenvaatimukset on pantu täytäntöön

Väliaikaistarkastus (Suoritettava toisen ja kolmannen vuosipäivän välisenä aikana)	Allekirjoitus ..... (toimivaltaisen viranomaisen allekirjoitus) Paikka..... Päivämäärä ..... Tarvittaessa viranomaisen leima tai sinetti

Lisähyväksynnät (tarvittaessa)

Täten todistetaan, että aluksessa tehtiin uusi tarkastus, jossa varmistettiin, että alus edelleen vastaa niitä kansallisia säännöksiä, joilla yleissopimus on pantu täytäntöön siten kuin yleissopimuksen normin A3.1 3. kohdassa edellytetään (rekisteröinnin uusiminen tai asuintiloissa tehty olennainen muutos) tai muista syistä.

Lisätarkastus
(tarvittaessa)

Allekirjoitus .....
(toimivaltaisen viranomaisen allekirjoitus)

Paikka.....

Aika.....

Tarvittaessa viranomaisen leima tai sinetti

Lisätarkastus
(tarvittaessa)

Allekirjoitus .....
(toimivaltaisen viranomaisen allekirjoitus)

Paikka.....

Aika.....

Tarvittaessa viranomaisen leima tai sinetti

Lisätarkastus
(tarvittaessa)

Allekirjoitus .....
(toimivaltaisen viranomaisen allekirjoitus)

Paikka.....

Aika.....

Tarvittaessa viranomaisen leima tai sinetti

Voimassaolon jatkaminen uusintatarkastuksen jälkeen (tarvittaessa)

Todistetaan, että uusintatarkastuksen perusteella alus todettiin edelleen niiden kansallisten säädösten ja määräysten tai muiden toimenpiteiden mukaiseksi, joilla tämän yleissopimuksen vaatimukset pannaan täytäntöön, ja että tämän merityösertifikaatin voimassaoloa jatketaan normissa A5.1.3 olevan 4 kohdan mukaisesti ..... saakka (enintään viisi kuukautta nykyisen sertifikaatin voimassaolon päättymispäivästä), jotta alukselle voidaan myöntää uusi sertifikaatti ja se voidaan saattaa saataville aluksella.

Tämän voimassaolon jatkamisen perustana
olevan uusintatarkastuksen päättymispäivä:.....

Allekirjoitus:.....
(Toimivaltaisen virkamiehen allekirjoitus)

Paikka:.....

Päiväys:.....

(Tarvittaessa viranomaisen leima tai sinetti)

Merityötä koskeva vuoden 2006 yleissopimus

Merityöehtojen noudattamista koskeva ilmoitus – I osa

(Huomio: tämä ilmoitus on liitettävä aluksen merityösertifikaattiin)

Annettu..... :n valtuutuksella
(yleissopimuksen II artiklan 1 kohdan a-alakohdassa tarkoitetun toimivaltaisen viranomaisen nimi)

Seuraava alus:

Aluksen nimi	IMO-numero	Bruttovetoisuus

on merityötä koskevan vuoden 2006 yleissopimuksen, yleissopimuksen normin A5.1.3 vaatimuksien mukainen.

Edellä mainitun toimivaltaisen viranomaisen puolesta allekirjoittanut totea,

a) että merityötä koskevan vuoden 2006 yleissopimuksen, määräykset sisältyvät niihin kansallisiin vaatimuksiin, joita alempana tarkoitetaan

b) että kyseiset kansalliset vaatimukset sisältyvät jäljempänä mainittuihin kansallisiin säännöksiin; ja että kyseisten säännösten sisältö tarvittaessa selvitetään;

c) että yksityiskohtaiset tiedot VI artiklan 3 ja 4 kohtien mukaisista asiallisesti vastaavista määräyksistä annetaan <jäljempänä lueteltujen vastaavien kansallisten vaatimusten kohdalla> <tätä varten varatussa osiossa jäljempänä> (*tarpeeton yliviivataan*);

d) että ne poikkeukset, jotka toimivaltainen viranomainen on 3 osaston mukaisesti sallinut, on selkeästi ilmoitettu tätä varten varatussa osiossa jäljempänä; ja

e) että asiaan kuuluvien vaatimusten suhteen viitataan mahdolliseen kansalliseen alustyyppejä koskevaan lainsäädäntöön.

1. Vähimmäisikä (sääntö 1.1) .....

2. Lääkärintodistus (sääntö 1.2) .....

3. Merenkulkijoiden pätevyys (sääntö 1.3).....

4. Merenkulkijoiden työsopimukset (sääntö 2.1) .....

5. Luvan tai kelpoisuuden saaneen tai säännellyn yksityisen työnvälityspalvelun käyttö (sääntö 1.4).....

6. Työ - ja lepoajat (sääntö 2.3) .....

7. Alusten miehitys (sääntö 2.7).....

8. Asuintilat (sääntö 3.1) .....

9. Virkistysmahdollisuudet aluksella (sääntö 3.1).....

10. Ruoka ja ruokahuolto (sääntö 3.2) .....

11. Terveyden ja turvallisuuden suojelu ja tapaturmien torjunta (sääntö 4.3) .....

12. Sairaanhoito aluksella (sääntö 4.1) .....

13. Valitusmenettelyt aluksella (sääntö 5.1.5) .....

14. Palkkojen maksaminen (sääntö 2.2) .....

15. Rahavakuus kotimatkaa varten (sääntö 2.5)……

16. Laivanvarustajan vastuuseen liittyvä rahavakuus (sääntö 4.2)……...

Nimi: .....

Asema: .....

Allekirjoitus:.....

Paikka: .....

Aika: .....

.

(Tarvittaessa viranomaisen leima tai sinetti)

Asiallisesti vastaavat määräykset

(Huomioitavaa: tarpeeton yliviivataan)

Merkitään tiedoksi seuraavat yleissopimuksen VI artiklan 3 ja 4 kohtien mukaiset asiallisesti vastaavat määräykset, paitsi edellä mainittuja (*lisätään kuvaus soveltuvin osin*):

.....

.....

Asiallisesti vastaavia määräyksiä ei ole.

Nimi: .....

Asema: .....

Allekirjoitus:.....

Paikka: .....

Aika: .....

.

(Tarvittaessa viranomaisen leima tai sinetti)

Poikkeukset

(Huomioitavaa: tarpeeton yliviivataan)

Merkitään tiedoksi seuraavat toimivaltaisen viranomaisen yleissopimuksen 3 osaston mukaisesti sallimat poikkeukset:

.....

.....

Poikkeuksia ei ole sallittu.

Nimi: .....

Asema: .....

Allekirjoitus:.....

Paikka: .....

Aika: .....

.

(Tarvittaessa viranomaisen leima tai sinetti)

Merityöehtojen noudattamisesta koskeva ilmoitus – II osa

Toimenpiteet, joilla varmistetaan yleissopimuksen jatkuva noudattaminen tarkastusten välisinä aikoina

Varmistaakseen yleissopimuksen jatkuvan noudattamisen tarkastusten välisinä aikoina, on laivanvarustaja, jonka nimi ilmoitetaan merityösertifikaatissa, jonka liitteenä on tämä merityöehtojen noudattamista koskeva ilmoitus, ryhtynyt seuraaviin toimenpiteisiin
(Jäljempänä mainitaan toimenpiteet, joilla varmistetaan kunkin I osassa mainitun kohteen noudattaminen.)

1. Vähimmäisikä (sääntö 1.1) ❑
.....

2. Lääkärintodistus (sääntö 1.2) ❑
.....

3. Merenkulkijoiden pätevyys (sääntö 1.3) ❑
.....

4. Merenkulkijoiden työsopimukset (sääntö 2.1) ❑
.....

5. Luvan tai kelpoisuuden saaneen tai säännellyn yksityisen työnvälityspalvelun käyttö (sääntö 1.4) ❑
.....

6. Työ- ja lepoajat (sääntö 2.3) ❑
.....

7. Alusten miehitys (sääntö 2.7) ❑
.....

8. Asuintilat (sääntö 3.1) ❑
.....

9. Virkistysmahdollisuudet aluksella (sääntö 3.1) ❑
.....

10. Ruoka ja ruokahuolto (sääntö 3.2) ❑
.....

11. Terveyden ja turvallisuuden suojelu ja tapaturmien torjunta (sääntö 4.3) ❑
.....

12. Sairaanhoito aluksella (sääntö 4.1) ❑
.....

13. Valitusmenettelyt aluksella (sääntö 5.1.5) ❑
.....

14. Palkkojen maksaminen (sääntö 2.2) ❑

15. Rahavakuus kotimatkaa varten (sääntö 2.5) ❑

.....

16. Laivanvarustajan vastuuseen liittyvä rahavakuus (sääntö 4.2). ❑

Täten todistan, että edellä mainitut toimenpiteet on laadittu sen varmistamiseksi, että I osassa lueteltuja vaatimuksia noudatetaan jatkuvasti tarkastusten välisinä aikoina.

Laivanvarustajan[1] nimi: .....

.....

Yhtiön osoite: .....

.....

Nimenkirjoitukseen oikeutettu: .....

.....

Asema: .....

Nimenkirjoitukseen oikeutetun allekirjoitus:

.....

Aika: .....
(Laivanvarustajan[1] leima tai sinetti)

..... (*lisätään toimivaltaisen viranomaisen tai asianmukaisesti tunnustetun organisaation nimi*) on tarkistanut edellä mainitut toimenpiteet ja on aluksen tarkastuksen jälkeen todennut niiden normin A5.1.3 10. kohdan b-alakohdassa tarkoitettuja toimenpiteitä, joilla varmistetaan, että tämän ilmoituksen I osassa esitettyjä vaatimuksia alusta alkaen jatkuvasti noudatetaan.

Nimi: .....

Asema: .....

Osoite: .....

.....

Allekirjoitus: .....

Paikka: .....

Aika: .....
(Tarvittaessa viranomaisen leima tai sinetti)

[1] *Laivanvarustajalla* tarkoitetaan aluksen omistajaa tai muuta organisaatiota tai henkilöä, esimerkiksi laivanisäntää, agenttia tai huoltovarustamoa, joka on ottanut vastuun aluksen toiminnasta ja joka on sen hyväksyessään sitoutunut vastaamaan tähän yleissopimukseen perustuvista laivanvarustajan velvollisuuksista ja vastuista riippumatta siitä, vastaako joistakin tehtävistä laivanvarustajan puolesta joku muu organisaatio tai henkilö. Katso yleissopimuksen II artiklan 1 kohdan j-alakohta.

Väliaikainen merityösertifikaatti

Perustuu merityötä koskevan vuoden 2006 yleissopimuksen,
(jäljempänä "yleissopimus") V artiklan ja 5 osaston määräyksiin

.....
(sen valtion täydellinen nimi, jonka lippua alus on oikeutettu käyttämään)

Antanut .....

(toimivaltaisen viranomaisen tai yleissopimuksen määräysten mukaan asianmukaisesti valtuutetun tunnustetun organisaation täydellinen nimi ja osoite)

Alusta koskevat yksityiskohtaiset tiedot

Aluksen nimi.....

Rekisterinumero tai tunnuskirjaimet.....

Kotipaikka .....

Rekisteröintipäivä.....

Bruttovetoisuus [1] .....

IMO-numero .....

Alustyyppi .....

Laivanvarustajan[2] nimi ja osoite .....

.....

Täten todistetaan yleissopimuksen A5.1.3 normin 7 kohdan soveltamiseksi, että:

a) tämä alus on tarkastettu sikäli kuin kohtuullista ja käytännössä mahdollista yleissopimuksen liitteessä A5—I lueteltujen asioiden osalta ottaen huomioon jäljempänä b, c ja d kohdassa tarkoitettujen kohteiden varmistaminen;

b) laivanvarustaja on osoittanut toimivaltaiselle viranomaiselle tai tunnustetulle organisaatiolle, että aluksella on riittävät menettelyt yleissopimuksen noudattamiseksi;

---

[1] Aluksilla, joita koskee Kansainvälisen merenkulkujärjestön hyväksymä aluksenmittauksen väliaikainen järjestelmä, bruttovetoisuus on merkitty kansainvälisen mittakirjan (1969) Huomautuksia-palstaan. Katso yleissopimuksen II artiklan 1 kohdan c-alakohta.

[2] *Laivanvarustajalla* tarkoitetaan aluksen omistajaa tai muuta organisaatiota tai henkilöä, esimerkiksi laivanisäntää, toimitsijaa tai ilman miehistöä rahdatun aluksen rahdinottajaa, jolle laivanvarustajan vastuu aluksen toiminnasta on siirtynyt ja joka vastuun siirron yhteydessä on sopinut vastaavansa laivanvarustajalle tämän yleissopimuksen mukaisesti kuuluvista tehtävistä ja velvollisuuksista, riippumatta siitä, vastaako jokin muu organisaatio tai henkilö jostakin osasta laivanvarustajalle kuuluvia tehtäviä ja velvollisuuksia. Katso yleissopimuksen II artiklan 1 kohdan j-alakohta.

c) päällikkö tuntee yleissopimuksen vaatimukset ja sen täytäntöönpanon edellyttämät velvollisuudet; ja

d) toimivaltaiselle viranomaiselle tai tunnustetulle organisaatiolle on toimitettu asiaan kuuluvat tiedot merityöehtojen noudattamista koskevan ilmoituksen laatimiseksi.

Tämä todistus on voimassa ..... saakka, ellei A5.1.3 ja A5.1.4 normin mukaisista tarkastuksista muuta johdu.

Edellä a kohdassa tarkoitetun tarkastuksen päättymispäivä oli .....

Annettu .....päivänä .....kuuta .....

Väliaikaisen todistuksen antavan
asianmukaisesti valtuutetun virkamiehen allekirjoitus.....

(Tarvittaessa viranomaisen leima tai sinetti)

LIITE A5—III

Yleiset alat, jotka satamavaltion virkamies tarkastaa yksityiskohtaisesti suorittaessaan satamavaltion tarkastuksen A5.2.1 normin nojalla:

Vähimmäisikä

Lääkärintodistus

Merenkulkijoiden pätevyys

Merenkulkijoiden työsopimukset

Luvan tai kelpoisuuden saaneen tai säännellyn yksityisen työnvälityspalvelun käyttö

Työ- tai lepoajat

Alusten miehitys

Asuintilat

Vapaa-ajan tilat aluksella

Ruoka ja ruokahuolto

Työterveys ja -suojelu sekä tapaturmien torjunta

Sairaanhoito aluksella

Valitusmenettelyt aluksella

Palkkojen maksaminen

Rahavakuus kotimatkaa varten

Laivanvarustajan vastuuseen liittyvä rahavakuus

LIITE B5I – ESIMERKKI KANSALLISESTA ILMOITUKSESTA

Katso B5.1.3 ohjeen 5 kappale

Merityötä koskeva vuoden 2006 yleissopimus,
Ilmoitus merityöehtojen noudattamisesta – I osa

(Huomioitavaa: tämä ilmoitus on liitettävä aluksen merityösertifikaattiin)

Annettu ……..**meriliikenneministeriön** valtuutuksella

Seuraavat viitetiedot omaava alus:

Aluksen nimi	**IMO-numero**	**Bruttovetoisuus**
M.S. EXAMPLE	12345	1,000

on merenkulkualan työstä 2006 tehdyn yleissopimuksen määräysten osalta yleissopimuksen A5.1.3 normin mukainen.

Allekirjoittanut ilmoittaa edellä mainitun toimivaltaisen viranomaisen nimissä, että:
a) merenkulkualan työstä 2006 tehdyn yleissopimuksen määräykset on sisällytetty täysin jäljempänä mainittuihin kansallisiin vaatimuksiin;
b) kyseiset kansalliset vaatimukset sisältyvät jäljempänä mainittuihin kansallisiin säännöksiin; kyseisten säännösten sisällöstä on tarvittaessa annettu selitykset;
c) yksityiskohtaiset tiedot VI artiklan 3 ja 4 kohtien mukaisista sisällöllisistä vastaavuuksista on annettu <jäljempänä lueteltujen vastaavien kansallisten vaatimusten kohdalla> <tätä varten varatussa osiossa jäljempänä> (*tarpeeton yliviivataan*);
d) toimivaltaisen viranomaisen 3 osaston mukaisesti myöntämät vapautukset on selkeästi ilmoitettu tätä varten varatussa osiossa jäljempänä; ja
e) myös kansallisen lainsäädännön mukaisiin mahdollisiin aluslajikohtaisiin vaatimuksiin on viitattu asianomaisten vaatimusten kohdalla.

1. Vähimmäisikä (1.1 sääntö)

Varustamolaki, nro. 123, 1905, sellaisena kuin se on muutettuna (jäljempänä "laki"), X luku; Varustamoasetus (jäljempänä "asetus"), 2006, säännöt 1111–1222.

Vähimmäisiät ovat samat kuin yleissopimuksessa.

"Yöllä" tarkoitetaan aikaa klo 21–06, ellei meriliikenneministeriö (jäljempänä "ministeriö") hyväksy muuta ajanjaksoa.

Esimerkkejä vaarallisesta työstä, joka on rajoitettu yli 18-vuotiaiden tehtäväksi, on lueteltu oheisessa luettelossa A. Lastialuksilla alle 18-vuotiaat eivät saa työskennellä aluksen pohjapiirroksessa (liitettävä ilmoitukseen) "vaarallisiksi alueiksi" merkityillä alueilla.

2. Lääkärintodistus (1.2 sääntö)

Laki XI luku; Asetus, Säännöt 1223-1233.

Lääkärintodistusten on soveltuvin osin vastattava STCW-yleissopimuksen vaatimuksia; muissa tapauksissa STCW-yleissopimuksen vaatimuksia sovelletaan tarvittavin mukautuksin.

Näkökykyä koskevia todistuksia saavat antaa ministeriön hyväksymässä luettelossa olevat pätevät optikot.

Lääkärintarkastuksissa noudatetaan B1.2.1 ohjeessa tarkoitettuja ILOn/ WHO:n ohjeita.

.....

.....

Ilmoitus merityöehtojen noudattamisesta – II osa

Toimenpiteet, joilla varmistetaan yleissopimuksen jatkuva noudattaminen tarkastusten välillä

Merityösertifikaatissa, johon tämä ilmoitus on liitetty, nimetty laivanvarustaja on laatinut seuraavat toimenpiteet varmistaakseen yleissopimuksen jatkuvan noudattamisen tarkastusten välillä:

(*Mainitaan jäljempänä toimenpiteet, joilla varmistetaan kunkin I osassa mainitun kohteen noudattaminen.)*

1. Vähimmäisikä (sääntö 1.1) ❑

Jokaisen merenkulkijan syntymäaika merkitään miehistöluettelossa hänen nimensä viereen. Aluksen päällikkö tai hänen puolestaan toimiva päällystöön kuuluva henkilö (jäljempänä "päällystön toimivaltainen jäsen") tarkistaa luettelon jokaisen matkan alussa ja merkitsee muistiin tarkistuspäivän.

Jokainen alle 18-vuotias merenkulkija saa työsuhteen alussa ilmoituksen, jossa häntä kielletään tekemästä yötyötä ja erityisesti vaaralliseksi merkittyä työtä (katso I osan 1 osio edellä) tai muuta vaarallista työtä ja jossa häntä pyydetään epävarmoissa tapauksissa kääntymään päällystön toimivaltaisen jäsenen puoleen. Päällystön toimivaltaisella jäsenellä on ilmoituksesta jäljennös, jossa on merenkulkijan allekirjoitus ja merkintä "saatu ja luettu".

2. Lääkärintodistus (sääntö 1.2) ❑

Päällystön toimivaltainen jäsen säilyttää lääkärintodistukset erittäin luottamuksellisesti yhdessä päällystön toimivaltaisen jäsenen vastuulla laaditun luettelon kanssa, jossa todetaan kunkin aluksella olevan merenkulkijan osalta: merenkulkijan tehtävät, nykyisen lääkärintodistuksen (nykyisten lääkärintodistusten) päivämäärä ja kyseisessä todistuksessa esitetty terveydentila.

Jos on epäilyksiä siitä, soveltuuko merenkulkija terveydellisistä syistä tiettyyn tehtävään tai tiettyihin tehtäviin, päällystön toimivaltainen jäsen ottaa yhteyttä merenkulkijan lääkäriin tai muuhun pätevään lääkäriin ja merkitsee muistiin tiivistelmän lääkärin päätelmistä, samoin kuin lääkärin nimen ja puhelinnumeron sekä yhteydenottopäivän.

.....

.....